

M 125136

Ms 126840

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ความนิยมชมชอบของชาวพม่าที่เกี่ยวข้องกับโอกาสด้านต่าง ๆ
ของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

The Preferences of Myanmar Citizens Concerning AEC
Opportunities

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สุธินี อัดถากกร

สำนักวิทยบริการฯ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	
รับ	20 พ.ค. 2559
วันลงทะเบียน	ค. 250487
เลขทะเบียน	321.2473
เลขเรียกหนังสือ	

ค. 2

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ๙๔๔๓๑
2559

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีงบประมาณ พ.ศ. 2555)

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ล่วงหน้าได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความช่วยเหลือจากหลายฝ่าย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนวิจัยในการศึกษางานวิจัยครั้งนี้ จนสำเร็จไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.วเรช จันทรร ที่ได้เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยเรื่องนี้ และนอกจากนั้น ท่านยังเสียสละเวลาในการให้คำปรึกษา และให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการดำเนินการทำวิจัยในเรื่องนี้ จนสำเร็จด้วยดี

ขอขอบคุณ คุณ Myat Thander Tin ผู้ประสานงานชาวพม่า ที่ได้อำนวยความสะดวกช่วยประสานงานในการจัดเก็บข้อมูล แบบสอบถามจากนักธุรกิจ และกลุ่มตัวอย่างปัญญาชนชาวพม่าในเมือง Mandalay ประเทศพม่า เป็นอย่างดี ขอขอบคุณนักธุรกิจ และปัญญาชนชาวพม่าทุกท่านที่สละเวลาในการกรอกแบบสอบถาม และให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย

ขอขอบคุณครอบครัวที่ทำให้กำลังใจในขณะที่ผู้วิจัยดำเนินการทำวิจัยทุกขั้นตอน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธินี อัครถาวร

2559

หัวข้อวิจัย	ความชื่นชอบของชาวพม่าที่เกี่ยวข้องกับโอกาสด้านต่าง ๆ ของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
ผู้ดำเนินการวิจัย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธินี อรรถจักร
หน่วยงาน	คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
ปี พ.ศ.	2559

บทคัดย่อ

รายงานวิจัยนี้มุ่งตอบคำถามสองประการคือ (1) ประเทศใดและด้านใดของประเทศในอาเซียนที่ได้รับความนิยมชมชอบสูงสุด และ (2) ภายใต้ข้อค้นพบตามคำถามแรก เราจะมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการสร้างโอกาสการมีส่วนร่วมมือทางเศรษฐกิจของอาเซียนให้กับประเทศไทยอย่างไร

ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจพนักงานของเมียนมาในนครแมนดเลย์จำนวน 136 คน จากบริษัทที่ได้คัดเลือกจำนวน 100 บริษัทในช่วงเดือนพฤศจิกายน 2556 ถึงเดือนมกราคม 2557 ผลการสำรวจพบว่าประเทศไทยได้รับความนิยมสูงสุดใน 4 ด้านคือ (1) การเป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยว (2) กิจกรรมเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ (3) การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม และ (4) ธุรกิจการเกษตร สิงคโปร์ได้รับความนิยมสูงสุดใน 6 ด้าน คือ (1) การเป็นศูนย์กลางทางการศึกษา (2) การดูแลสุขภาพและโรงพยาบาล (3) การลงทุนทางเศรษฐกิจ (4) การเป็นศูนย์กลางด้านการฝึกซ้อมด้านกีฬา (5) เทคโนโลยี และ (6) การคมนาคมขนส่ง ส่วนประเทศไทยได้รับความนิยมเป็นลำดับ 2 รองจากสิงคโปร์ใน 6 ด้านข้างต้น แต่เมื่อรวมผลความนิยมชมชอบรวมในทุกด้านแล้วปรากฏว่า ประเทศไทยได้รับความนิยมชมชอบโดยรวมสูงสุด โดยมีสิงคโปร์และมาเลเซียตามมาเป็นลำดับที่ 2 และ 3 ตามลำดับ ในขณะที่ อินโดนีเซีย เวียดนาม และฟิลิปปินส์ ได้คะแนนนิยมรวมเป็นลำดับที่ 4 เท่ากัน ลำดับที่ 7 ได้แก่ กัมพูชา ลำดับที่ 8 ได้แก่ ลาว และลำดับสุดท้าย ได้แก่ บูร์โน

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่ได้จากข้อค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประเทศไทยควรที่จะสร้างโอกาสของความร่วมมือทางเศรษฐกิจอาเซียน โดยใช้ประโยชน์จากการเป็นจุดแข็งที่ได้รับความนิยมสูงสุดใน 4 ด้านข้างต้น และในขณะเดียวกันก็ควรที่จะศึกษาหาจุดอ่อนในอีก 6 ด้านที่เหลือและเร่งปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น

Research Title	The Preferences of Myanmar Citizens Concerning AEC Opportunities
Researcher	Assistant Professor Dr. Suthinee Atthakorn
Organization	Faculty of Political Science and Public Administration, Rajabhat MahaSarakham University
Year	2016

ABSTRACT

This report aims at answering two research questions : (1) Based on the preferences of Myanmar Citizens, what are the most popular ASEAN countries in the 10 areas of study? , and (2) According to the findings of the previous question, what should be the policy recommendations, in particular for Thailand, for creating AEC opportunities?

A survey of 136 businessmen from 100 selected companies are conducted in Mandalay during November 2013 to January 2014. It was found that Thailand is the most favorite country in the four areas of tourism destination, recreation activities, cultural exchange, and agriculture business, respectively. Singapore is the most popular country in the areas of (1) education hub, (2) health care and hospital, (3) economic investment, (4) sport training center, (5) technology, and (6) transportation while Thailand has been rated second in all of those six areas. When combining the preferences results of ten areas of study, Thailand has emerged as the most favorite country. The second and third most favorite countries are Singapore and Malaysia. Indonesia, Vietnam, and the Philippines tie for the fourth. Cambodia, Laos, and Brunei are ranked 7th , 8th , and 9th , respectively.

Policy recommendations drawn from those findings are to create AEC opportunities by utilizing the strengths of Thailand in those four most favorite areas as well as improving the performance and reducing some weaknesses (if any) of the remaining six other areas that Thailand are ranked second.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
ABSTRACT	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญภาพ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามการวิจัย	2
วัตถุประสงค์การวิจัย	3
ขอบเขตการวิจัย	4
คำนิยามศัพท์	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ประวัติและความเป็นมาของอาเซียน	6
ความสำคัญของไทยในอาเซียน	8
กฎบัตรอาเซียน	9
ข้อมูลพื้นฐานของประเทศในอาเซียน	12
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42
กรอบแนวคิดในการวิจัย	45
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	46
รูปแบบการวิจัย	46
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	46
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล	48
การวิเคราะห์ข้อมูล	48
ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย	48
ข้อจำกัดในการวิจัย	49
สรุป	49

จ

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 4 ผลการศึกษา	50
ผลการศึกษา	50
สรุปและอภิปรายผล	50
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	62
สรุปผลการวิจัย	62
ข้อเสนอแนะ	63
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	64

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	50
4.2	สรุปความนิยมชมชอบของชาวพม่าด้านต่าง ๆ	59

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญญภาพ

ภาพที่		หน้า
4.1	การจัดอันดับของ 3 ประเทศที่ชาวพม่านิยมชมชอบ.....	60

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

บทที่ 1 เป็นบทนำของรายงานวิจัยฉบับนี้แบ่งการนำเสนอเรื่องออกเป็น 7 ส่วน ตามลำดับตั้งแต่หัวข้อที่ 1.1-1.7 ดังสามารถพิจารณารายละเอียดได้ ดังนี้

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community หรือที่เรียกโดยย่อว่า AEC) เป็นการพัฒนาจาก อาเซียน หรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นองค์กรที่ก่อตั้งขึ้นตามปฏิญญากรุงเทพฯ (Bangkok Declaration) เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2510 มีประเทศสมาชิกรวม 10 ประเทศ แบ่งเป็นประเทศสมาชิกอาเซียนเดิม 6 ประเทศ คือ บรูไน ดารุสซาลาม อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย และประเทศสมาชิกอาเซียนใหม่ 4 ประเทศ คือ กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม หรือเรียกสั้น ๆ ว่า กลุ่ม CLMB (Cambodia, Laos, Myanmar, Vietnam) (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, กระทรวงพาณิชย์, 2551: 7) ปัจจุบันอาเซียนเป็นกลุ่มเศรษฐกิจภูมิภาคขนาดใหญ่ มีประชากร รวมกันเกือบ 500 ล้านคน

การประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 9 ที่อินโดนีเซีย เมื่อ 7 ตุลาคม พ.ศ. 2546 ผู้นำประเทศสมาชิกอาเซียนได้ตกลงกันที่จะจัดตั้งประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ซึ่งประกอบด้วย 3 เสาหลัก คือ (1) ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political – Security Community: APSC) (2) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) และ (3) ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Scio-Culture Community: ASCC)

คำขวัญของอาเซียน คือ หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งอัตลักษณ์ หนึ่งประชาคม “One Vision, One Identity, One Community.”

เดิมกำหนดเป้าหมายที่จะตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2563 แต่ต่อมา ได้ตกลงกันเลื่อนกำหนดให้เร็วขึ้นเป็นปี พ.ศ.2558 และก้าวสำคัญต่อมาคือ การจัดทำปฏิญญาอาเซียน (ASEAN Charter) ซึ่งมีผลใช้บังคับแล้วตั้งแต่เดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2552 นับเป็นการยกระดับความร่วมมือของอาเซียนเข้าสู่มิติใหม่ในการสร้างประชาคม โดยมีพื้นฐานที่แข็งแกร่งทางกฎหมายและมีองค์กรรองรับการดำเนินการเข้าสู่เป้าหมายดังกล่าวภายในปี พ.ศ. 2558 ปัจจุบันประเทศสมาชิกอาเซียน รวม 10 ประเทศ ได้แก่ ไทย พม่า มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ เวียดนาม ลาว กัมพูชา และบรูไน

การจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีวัตถุประสงค์เพื่อให้อาเซียนมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการการลงทุน แรงงานฝีมือ และเงินทุนอย่างเสรีโดยมีเป้าหมายที่จะเริ่มดำเนินการภายใน พ.ศ. 2558

สำหรับประเทศไทย อาเซียนเป็นคู่ค้าอันดับหนึ่งโดยในปี พ.ศ. 2554 มีมูลค่าการค้ารวม 91,200.55 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือร้อยละ 20.21 ของมูลค่าการค้าทั้งหมดของประเทศ ในขณะที่เดียวกัน มูลค่าการลงทุนจากประเทศในอาเซียนมายังไทยในปีเดียวกัน คิดเป็นมูลค่า 317.13 ล้านดอลลาร์ โดยสาขาที่ไทยมีศักยภาพ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์อาหาร ยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ และสาขาบริการ เช่น การท่องเที่ยว บริการสุขภาพ และเทคโนโลยีสารสนเทศ (กระทรวงการต่างประเทศ, 2557). ซึ่งจะเห็นได้ว่า การเปิดให้มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมือ และเงินทุนอย่างเสรีของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน นับเป็นโอกาสของไทยที่จะดึงดูดการค้า การท่องเที่ยว และการบริการในด้านต่างๆ มาสู่ประเทศของเรา

รายงานวิจัยนี้ ให้ความสนใจไปที่ประเทศเมียนมาในฐานะเป็นประเทศที่มีศักยภาพและทรัพยากรธรรมชาติคงเหลือเป็นจำนวนมาก เป็นประเทศที่ถูกปิดกั้นมานานและอยู่ในช่วงที่จะมีการพัฒนาไปทุกด้านอย่างก้าวกระโดด จัดเป็นประเทศเนื้อหอมที่ประเทศที่พัฒนาแล้วต่างให้ความสนใจที่จะมาลงทุนด้วย ประเทศไทยก็เช่นกันต้องการให้ประเทศเมียนมาและประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้องทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การท่องเที่ยว การบริการ และการลงทุนในด้านต่างๆ ให้มากที่สุดเพื่อประโยชน์ทั้งในระยะสั้นและระยะยาวของทั้งสองประเทศและของประชาคมอาเซียนร่วมกัน แต่อย่างไรก็ตาม ยังไม่เคยมีการศึกษาวิจัยมาก่อนว่า ในบรรดาประเทศในอาเซียน 9 ประเทศนั้น ประชาชนชาวพม่านั้นมีความนิยมในประเทศใดในด้านใดมากที่สุด ประเทศใดที่ประชาชนชาวพม่าเห็นว่าเป็นศูนย์กลางหรือเป้าหมายในด้านต่างๆ เช่น การลงทุน การท่องเที่ยว การศึกษา การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การดูแลสุขภาพและโรงพยาบาล เทคโนโลยีสารสนเทศ รวมตลอดถึง ธุรกิจการเกษตร เป็นต้น

หากมีคำตอบที่มีหลักฐานเชิงประจักษ์จากประเด็นคำถามข้างต้นนี้ ก็จะเป็นประโยชน์แก่ประเทศไทยในการออกแบบยุทธศาสตร์และการพัฒนาการบริหารจัดการในด้านต่าง ๆ ให้ดีขึ้น เพื่อความเป็นหนึ่งในอาเซียนและเพื่อผลประโยชน์ร่วมของประเทศและประชาคมอาเซียนในภาพรวม

1.2 คำถามในการวิจัย

1.2.1 ประชาชนชาวพม่ามีความนิยมชมชอบประเทศใดในอาเซียนทางด้านใดมากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด

1.2.2 หากได้คำตอบตาม 1.2.1 เราจะมีแนวทางและแนวนโยบายในการพัฒนาประเทศไทยในด้านต่าง ๆ เพื่อที่จะสามารถสนองตอบต่อความต้องการของประชาชนชาวพม่าและเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1.3.1 เพื่อทราบว่าประชาชนชาวพม่ามีความนิยมชมชอบประเทศใดในอาเซียนทางด้านใดมากที่สุด ไปจนถึงน้อยที่สุด

1.3.2 เพื่อหาแนวทางและแนวนโยบายในการพัฒนาประเทศไทยในด้านต่าง ๆ เพื่อที่จะสามารถสนองต่อความต้องการของประชาชนชาวพม่า และเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เป็นการศึกษาการจัดลำดับความนิยมชมชอบของชาวพม่าในมิติต่าง ๆ จำนวน 10 ด้าน ได้แก่ ด้านการท่องเที่ยว (tourism destination) ด้านการศึกษา (education hub) ด้านสาธารณสุขและการรักษาพยาบาล (health care and hospital hub) การลงทุนด้านเศรษฐกิจ (economic investment) ด้านสันทนาการและการพักผ่อน (Recreation) ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม (cultural exchange) ด้านกีฬา (sports training hub) การพัฒนาเทคโนโลยี (technological development) การคมนาคมขนส่ง (transportation) ธุรกิจด้านการเกษตร (agriculture business) ที่เป็นโอกาสของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ใน 9 ประเทศ คือ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม

1.4.2 ขอบเขตด้านระยะเวลา

งานวิจัยนี้มีระยะเวลาในการศึกษารวมทั้งสิ้น 10 เดือน นับตั้งแต่ 1 ตุลาคม 2556 จนถึง 31 กรกฎาคม 2557 ทั้งนี้ช่วงระยะเวลาในการสำรวจจัดเก็บข้อมูลจะอยู่ในช่วง 1 พฤศจิกายน 2556 จนถึง 31 มกราคม 2557

1.4.3 ขอบเขตด้านประชากรและพื้นที่ที่ทำการศึกษา

ผู้วิจัยทำการสำรวจเฉพาะประชากรชาวพม่าซึ่งเป็นพนักงานระดับ ผู้บริหารของบริษัทต่างๆ ในเมืองแมนดะเลย์ (Mandalay) ประเทศเมียนมาร์

1.5 คำนิยามศัพท์

1. ความนิยมชมชอบ (Preference) หมายถึง ความชื่นชอบในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นไปตามฐานานุรูปของแต่ละคน เป็นเรื่องซึ่งแต่ละบุคคลชอบในสิ่งหนึ่งสิ่งใดมากกว่าอีกสิ่งหนึ่ง
2. จุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยว (tourism destination) หมายถึง ประเทศที่กลุ่มตัวอย่างของประชากรของงานวิจัยเรื่องนี้เห็นว่า เป็นจุดหมายปลายทางในการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยว
3. ศูนย์กลางทางการศึกษา (education hub) คือ ประเทศที่กลุ่มตัวอย่างของประชากรของงานวิจัยเรื่องนี้เห็นว่า เป็นศูนย์กลางของการให้บริการทางการศึกษา
4. ศูนย์กลางของการบริการสุขภาพและรักษาพยาบาล (health care and hospital hub) หมายถึง ประเทศที่กลุ่มตัวอย่างของประชากรของงานวิจัยเรื่องนี้เห็นว่า เป็นศูนย์กลางในการให้บริการด้านสุขภาพและการรักษาพยาบาล
5. ศูนย์กลางของการลงทุนด้านเศรษฐกิจ (economic investment hub) คือ ประเทศที่กลุ่มตัวอย่างของประชากรของงานวิจัยเรื่องนี้เห็นว่า เป็นศูนย์กลางของการลงทุนด้านเศรษฐกิจ
6. ศูนย์กลางด้านสันทนาการและการพักผ่อน (Recreation hub) คือ ประเทศที่กลุ่มตัวอย่างของประชากรของงานวิจัยเรื่องนี้เห็นว่า เป็นศูนย์กลางของการสันทนาการและการพักผ่อน
7. ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม (cultural exchange) คือ ประเทศที่กลุ่มตัวอย่างของประชากรของงานวิจัยเรื่องนี้เห็นว่า เป็นศูนย์กลางของการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม
8. ศูนย์กลางด้านกีฬา (sports training hub) คือ ประเทศที่กลุ่มตัวอย่างของประชากรของงานวิจัยเรื่องนี้เห็นว่า เป็นศูนย์กลางด้านกีฬา
9. ศูนย์กลางด้านการพัฒนาเทคโนโลยี (technological development hub) คือ ประเทศที่กลุ่มตัวอย่างของประชากรของงานวิจัยเรื่องนี้เห็นว่า เป็นศูนย์กลางด้านการพัฒนาเทคโนโลยี
10. ศูนย์กลางด้านการคมนาคมขนส่ง (transportation hub) คือ ประเทศที่กลุ่มตัวอย่างของประชากรของงานวิจัยเรื่องนี้เห็นว่า เป็นศูนย์กลางด้านการคมนาคมขนส่ง
11. ศูนย์กลางด้านธุรกิจการเกษตร (agriculture business hub) หมายถึง ประเทศที่กลุ่มตัวอย่างของประชากรของงานวิจัยเรื่องนี้เห็นว่า เป็นศูนย์กลางด้านธุรกิจการเกษตร

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

หากบรรลุตามวัตถุประสงค์ในการวิจัยตามข้อ 1.3.1 และ 1.3.2 เราก็จะได้หลักฐานเชิงประจักษ์จากงานวิจัยบุกเบิกเพื่อรู้เขารู้เรา ว่าแต่ละประเทศในอาเซียนได้รับความนิยมในด้านต่าง ๆ มากน้อยต่างกัน ในลำดับใด และจะได้สามารถพัฒนาประเทศไทยในด้านต่าง ๆ ให้มีความพร้อมและมีศักยภาพมากขึ้น เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศและประโยชน์ของประชาคมอาเซียนโดยรวม

1.7 โครงสร้างการนำเสนอเรื่องของรายงานวิจัย

รายงานวิจัยนี้ ประกอบไปด้วย 5 บท ได้แก่ บทที่ 1 ซึ่งเป็นบทนำ บทที่ 2 เป็นการสำรวจวรรณกรรม บทที่ 3 ว่าด้วยระเบียบวิธีการวิจัย บทที่ 4 เป็นรายงานผลการศึกษา และบทที่ 5 เป็นการสรุปและเสนอข้อเสนอนี้ ทำรายงานประกอบด้วยบรรณานุกรม และภาคผนวกแบบสอบถาม

1.8 ข้อจำกัดของงานวิจัย

1. เนื่องจากผู้วิจัยมีข้อจำกัดด้านงบประมาณ จึงไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ครอบคลุมทุกพื้นที่
2. ผู้วิจัยเป็นคนไทย จึงมีข้อจำกัดด้านการเก็บรวบรวมข้อมูล จึงต้องอาศัยผู้ประสานงานในพื้นที่ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ประวัติและความเป็นมาของอาเซียน

อาเซียนถือเป็นความสำเร็จทางการทูตที่เริ่มต้นจากความคิดของคนไทย และคนไทยมีบทบาทในทุกช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของอาเซียน (สุรินทร์ พิศสุวรรณ. 2555: 6-8)

อาเซียนเป็นองค์กรที่เกิดจากการรวมตัวกันของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2510 จากแนวคิดของนายถนัด คอมันตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของไทยในสมัยนั้นโดยผู้แทนของประเทศภาคีสมาชิกเพียง 5 ประเทศ ได้แก่ สิงคโปร์ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย มาพบปะกันที่แหลมแท่น จังหวัดชลบุรี นายถนัดคอมันตร์ ได้เสนอให้มีการรวมตัวสร้างเป็น สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations: ASEAN) เพื่อใช้เป็นเวทีที่ประเทศเหล่านี้จะสามารถพูดคุยตกลงในเรื่องต่างๆ อยากรู้ใจกัน

วันที่ 8 สิงหาคม 2510 ผู้แทนของอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย จึงได้ร่วมกันลงนามในปฏิญญากรุงเทพฯ (Bangkok Declaration) รับรองสถานะของอาเซียนร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อแสวงหาความร่วมมือและรักษาสันติภาพในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีหลักการพื้นฐานกว้างๆ เช่น การเคารพกันและกัน การไม่แทรกแซงกิจการภายในของเพื่อนสมาชิก การแก้ปัญหาโดยสันติวิธี เป็นต้นต่อมาประเทศต่างๆ ในภูมิภาคก็สมัครเข้ามาเป็นสมาชิกเพิ่มเติม ได้แก่

บรูไนดารุสซาลาม เข้าเป็นสมาชิกเมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2527

เวียดนาม เข้าเป็นสมาชิกเมื่อวันที่ 8 มกราคม 2538

ลาวและพม่า เข้าเป็นสมาชิกเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2540

และกัมพูชา เข้าเป็นสมาชิกล่าสุดเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2542

ปัจจุบันอาเซียนมีสมาชิกทั้งหมด 10 ประเทศ มีประชากรประมาณ 600 ล้านคน หรือเกือบ 10% ของประชากรทั้งหมดที่มีในโลก นอกจากนี้ ยังมีประเทศคู่เจรจา (Dialog Partners) ที่มีการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ในทุกๆด้านอย่างค่อนข้างใกล้ชิดอีก 9 ประเทศ และ 2 กลุ่ม ได้แก่ ออสเตรเลีย แคนาดา จีน อินเดีย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ นิวซีแลนด์ รัสเซีย สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และองค์การสหประชาชาติ (United Nation: UN)

อย่างไรก็ดี ช่วงแรกเพียงต้องการให้อาเซียนเป็นเวทีเล็กๆ เพื่อใช้ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประชุมหารือ และร่วมมือกันทางด้านวัฒนธรรมเป็นหลัก พยายามไม่พาดพิงเรื่องการเมืองมากนัก เพราะ

แต่ละประเทศแทบไม่มีอะไรเหมือนกันเลย ระบบการเมืองต่างกัน รูปแบบทางสังคมต่างกัน นับถือศาสนาต่างกัน ค่านิยมก็ไม่เหมือนกัน แต่สิ่งที่เหมือนกันคือ การมีลักษณะอำนาจนิยม

ลักษณะอำนาจนิยม หมายถึง อำนาจการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ จะรวมศูนย์อยู่ที่ส่วนกลาง แม้ว่าจะเป็นระบอบประชาธิปไตย มีการแข่งขันกันหาเสียง แต่ผู้ชนะการเลือกตั้งมักจะผูกขาดอยู่แค่พรรคเดียว ลักษณะอำนาจนิยมนี้เอง เป็นจุดขายให้ต่างชาติอยากเข้ามาลงทุนในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพราะเมื่อเป็นรัฐบาลพรรคเดียว รัฐบาลจะมีเสถียรภาพมาก ทุกอย่างจะเป็นไปได้ดีถ้าสามารถคุยกับรัฐบาลได้ อีกทั้งนโยบายมีความชัดเจนและต่อเนื่อง ดังนั้นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจยุคใหม่ อย่างไต้หวันและญี่ปุ่นจึงชอบเข้ามาลงทุนในภูมิภาคนี้กันมาก

อาเซียนในช่วงแรกเป็นเรื่องของผู้นำโดยเฉพาะ คือเป็นเวทีให้ผู้นำ เช่น นักการทูต รัฐมนตรี นายกรัฐมนตรีของประเทศต่าง ๆ มาเจรจากัน เช่น ปี พ.ศ. 2519 มีการประชุมสุดยอดอาเซียน (ASEAN Summit) ที่บาหลี ประเทศอินโดนีเซีย การประชุมครั้งนี้มีความสำคัญมาก เพราะเป็นครั้งแรกที่มีการพูดถึงความพยายามทำให้อาเซียนเป็นองค์กรที่มีโครงสร้างชัดเจน จากที่อยู่กันแบบหลวมๆ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2510 และมีเอกสารทางการทูตที่สำคัญออกมา เรียกว่า ปฏิญญาบาหลีฉบับที่ 1 (Bali Concord I) สำนักเลขาธิการใหญ่อาเซียนตั้งอยู่ที่กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย

ธงอาเซียน

ธงชาติประจำอาเซียน มีสัญลักษณ์เป็นต้นข้าวสีเหลือง 10 ต้นมัดรวมกัน หมายถึง ประเทศสมาชิกทั้ง 10 ประเทศ รวมกันเพื่อมิตรภาพและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

สีน้ำเงิน หมายถึง สันติภาพและความมั่นคง

สีแดง หมายถึง ความกล้าหาญและความก้าวหน้า

สีขาว หมายถึง ความบริสุทธิ์

สีเหลือง หมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง

2. อาเซียน คือหญิงสาวที่เนื้อหอม (สุรินทร์ พิศสุวรรณ. 2555, 11)

ถ้าอาเซียนเป็นหญิงสาว ก็ถือว่าเป็นหญิงสาวที่เนื้อหอม เพราะนับตั้งแต่ก่อตั้งอาเซียนมา มีประเทศต่างๆ เข้ามารวมล้อมอยากทำความรู้จักแบบหวั่นไหวได้ไม่ห่าง

ยกตัวอย่างเช่น ออสเตรเลีย ก็อยากเข้าร่วมกลุ่มกับอาเซียน เพราะช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หลายประเทศมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงมาก ตัวเลข GDP เติบโตอยู่ที่ 6.5-7.0% ส่วนประเทศอื่นๆ ก็อยากมาค้าขาย และมาทำความรู้จักด้วย เพราะอาเซียน กำลังเป็นศูนย์กลางการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแห่งใหม่ของโลก ในที่สุดประเทศออสเตรเลียซึ่งเป็นประเทศขนาดใหญ่ และอยู่ไม่ไกลจากอาเซียนก็หาทางมารวมกันกับอาเซียน โดยผลักดันให้มีการก่อตั้ง เอเปค ซึ่งเป็นองค์กรความร่วมมือทางเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (Asia-Pacific Economic Cooperation) เป็นกลุ่มความร่วมมือที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2532 โดยมีจุดประสงค์คือ มุ่งเน้นความเจริญเติบโตและการพัฒนาที่ยั่งยืนของภูมิภาค และผลักดันให้การเจรจาการค้าประสบความสำเร็จ ปัจจุบันเอเปคมีสมาชิก 21 เขตเศรษฐกิจ ได้แก่ ออสเตรเลีย บรูไน แคนาดา ชิลี จีน รัสเซีย ฮังการี อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ มาเลเซีย เม็กซิโก นิวซีแลนด์ ปาปัวนิวกินี เปรู ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไต้หวัน ไทย สหรัฐอเมริกา และเวียดนาม การประชุมจัดขึ้นปีละครั้ง สมาชิกผลักดันเป็นเจ้าภาพ

ประเทศต่างๆ ในอาเซียนคือส่วนประกอบหลักขององค์กรนี้ ต่อมาภายหลังจึงมีประเทศที่สำคัญๆ อย่างเช่น อเมริกา จีน ญี่ปุ่น เกาหลี แคนาดา ฯลฯ เข้ามาร่วมด้วย

ปี พ.ศ. 2535 คุณอนันท์ ปันยารชุน (นักการทูตอาวุโส และอดีตประธานหอการค้าสหยูเนียน) เป็นตัวแทนประเทศไทยไปประชุมที่สิงคโปร์ และให้พูดในที่ประชุมว่า อาเซียนต้องพูดเรื่องเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างเขตการค้าเสรีอาเซียน หรืออาฟต้า (AFTA: ASEAN Free Trade Area)

3. ความสำคัญของไทยในอาเซียน

ไทยเป็น 1 ใน 5 ของสมาชิกผู้ร่วมก่อตั้งอาเซียน เป็นสถานที่กำเนิดของอาเซียน และมีบทบาทนำในอาเซียนมาโดยตลอดไทยเป็นประธานอาเซียนในปี พ.ศ. 2551-2552 ในสมัยรัฐบาลคุณอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นอกจากนั้น ไทยยังเป็นผู้ผลักดันประเด็นใหม่ ๆ หลายประเด็นให้ปรากฏในกฎบัตรอาเซียน โดยเฉพาะประเด็นที่อ่อนไหว เช่น การรักษาสีทมิฬมนุษยชน การทำให้กฎบัตรมีผลในการบังคับใช้ วิธีปฏิบัติในการแก้ไขความขัดแย้งระหว่างประเทศสมาชิกที่เปิดกว้างและยืดหยุ่นมากขึ้น เป็นต้น (สุรินทร์ พิศสุวรรณ, 2555 : 14)

ดร.สุรินทร์ พิศสุวรรณ ดำรงตำแหน่งเลขาธิการอาเซียน ระหว่างปี พ.ศ. 2551-2555 ซึ่งเป็นช่วงที่กฎบัตรอาเซียนมีผลบังคับใช้พอดี และเห็นพัฒนาการหลายอย่างอันเนื่องมาจากการปรับตัวของ

ประเทศสมาชิก เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่กำลังใกล้เข้ามา ความสำเร็จของอาเซียนจะทำให้ประเทศสมาชิกแต่ละประเทศได้ประโยชน์ มีอำนาจในการต่อรองมากขึ้น และภาพลักษณ์ของประเทศสมาชิกในเวทีระหว่างประเทศเป็นรูปธรรมมากขึ้น

4. กฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter) หรือธรรมนูญอาเซียน

กฎบัตรอาเซียน เหมือนรัฐธรรมนูญ เป็นข้อตกลง หรือสนธิสัญญาระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน ซึ่งประเทศสมาชิกทุกประเทศให้สัตยาบันร่วมกันว่าจะปฏิบัติตาม และมีผลผูกพันทางกฎหมาย หากไม่ทำตามก็จะมีผลผิด ประเทศที่เสียประโยชน์สามารถดำเนินการผ่านช่องทางที่จัดไว้ในการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายได้ กฎบัตรฉบับนี้ทำให้อาเซียนเป็นองค์กรที่มีกฎเกณฑ์ และมีกฎหมายรองรับ (สุรินทร์ พิศสุวรรณ, 2555 : 17)

กฎบัตรอาเซียน เปรียบเสมือนรัฐธรรมนูญของอาเซียนที่จะทำให้อาเซียนมีสถานะเป็นนิติบุคคล เป็นการวางกรอบทางกฎหมายและโครงสร้างองค์กรให้อาเซียน โดยนอกจากจะประมวลสิ่งที่ถือเป็นค่านิยม หลักการ และแนวปฏิบัติในอดีตของอาเซียนมาประกอบกันเป็นข้อปฏิบัติอย่างเป็นทางการของประเทศสมาชิกแล้ว ยังมีการปรับปรุงแก้ไขและสร้างกลไกใหม่ขึ้น พร้อมกำหนดขอบเขตหน้าที่ความรับผิดชอบขององค์กรที่สำคัญในอาเซียนตลอดจนความสัมพันธ์ในการดำเนินงานขององค์กรเหล่านี้ ให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงในโลกปัจจุบัน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของอาเซียนให้สามารถดำเนินการบรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งการขับเคลื่อนการรวมตัวของประชาคมอาเซียนให้ได้ภายในปี พ.ศ.2558 ตามที่ผู้นำอาเซียนได้ตกลงกันได้

ทั้งนี้ ผู้นำอาเซียนได้ลงนามรับรองกฎบัตรอาเซียน ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 13 เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2550 ณ ประเทศสิงคโปร์ ในโอกาสครบรอบ 40 ของการก่อตั้งอาเซียน แสดงให้เห็นว่าอาเซียนกำลังแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของอาเซียนที่กำลังจะก้าวเดินไปด้วยกันอย่างมั่นใจระหว่างประเทศสมาชิกต่าง ๆ ทั้ง 10 ประเทศ และถือเป็นเอกสารประวัติศาสตร์ชิ้นสำคัญที่จะปรับเปลี่ยนอาเซียนให้เป็นองค์กรที่มีสถานะเป็นนิติบุคคลในฐานะที่เป็นองค์กรระหว่างรัฐบาลประเทศสมาชิกได้ให้สัตยาบันกฎบัตรอาเซียน ครบทั้ง 10 ประเทศแล้วเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2551 กฎบัตรอาเซียนจึงมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 15 ธันวาคม 2551 เป็นต้นไป

4.1 วัตถุประสงค์ของกฎบัตรอาเซียน

วัตถุประสงค์ของกฎบัตรอาเซียน คือ ทำให้อาเซียนเป็นองค์กรที่มีประสิทธิภาพ มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง และเคารพกฎกติกาในการทำงานมากขึ้น นอกจากนี้ กฎบัตรอาเซียนจะให้สถานะนิติบุคคลแก่อาเซียนเป็นองค์กรระหว่างรัฐบาล (Intergovernmental organization)

4.2 โครงสร้างและสาระสำคัญของกฎบัตรอาเซียน

กฎบัตรอาเซียน ประกอบด้วยบทบัญญัติ 13 หมวด 55 ข้อ ได้แก่

หมวดที่ 1 ความมุ่งประสงค์และหลักการของอาเซียน

หมวดที่ 2 สถาปบุคคลตามกฎหมายของอาเซียน

หมวดที่ 3 สมาชิกภาพ (รัฐสมาชิก สิทธิและพันธกรณีของรัฐสมาชิก และการรับสมาชิกใหม่

หมวดที่ 4 โครงสร้างองค์กรของอาเซียน

หมวดที่ 5 องค์กรที่มีความสัมพันธ์กับอาเซียน

หมวดที่ 6 การคุ้มกันและเอกสิทธิ์

หมวดที่ 7 กระบวนการตัดสินใจ

หมวดที่ 8 การระงับข้อพิพาท

หมวดที่ 9 งบประมาณและการเงิน

หมวดที่ 10 การบริหารและขั้นตอนการดำเนินงาน

หมวดที่ 11 อัตลักษณ์และสัญลักษณ์ของอาเซียน

หมวดที่ 12 ความสัมพันธ์กับภายนอก

หมวดที่ 13 บทบัญญัติทั่วไปและบทบัญญัติสุดท้าย

กฎบัตรอาเซียนช่วยให้อาเซียนทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เสริมสร้างกลไกการติดตามความตกลงต่าง ๆ ให้มีผลเป็นรูปธรรม และผลักดันอาเซียนให้เป็นประชาคมเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง

กฎบัตรอาเซียนช่วยให้อาเซียนทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นได้อย่างไร มีข้อกำหนดใหม่ๆ ที่ช่วยปรับปรุงโครงสร้างการทำงานและกลไกต่าง ๆ ของอาเซียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และเพิ่มความยืดหยุ่นในการแก้ไขปัญหา เช่น

1) กำหนดให้เพิ่มการประชุมสุดยอดอาเซียนจากเดิมปีละ 1 ครั้ง เป็นปีละ 2 ครั้ง เพื่อให้ผู้นำมีโอกาสรื้อกันมากขึ้น พร้อมทั้งแสดงให้เห็นถึงเจตจำนงทางการเมืองที่จะผลักดันอาเซียนไปสู่การรวมตัวกันเป็นประชาคมในอนาคต

2) มีการตั้งคณะมนตรีประจำประชาคมอาเซียนตามเสาหลักทั้ง 3 ด้าน คือ การเมืองความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

3) กำหนดให้ประเทศสมาชิกแต่งตั้งเอกอัครราชทูตประจำอาเซียนไปประจำที่กรุงจาการ์ตา ซึ่งไม่เพียงแต่จะแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจแน่วแน่ของอาเซียนที่จะทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดเพื่อมุ่งไปสู่การรวมตัวกันเป็นประชาคมอาเซียนในอนาคต และยังช่วยลดค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปร่วมประชุมและเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการประสานงานระหว่างประเทศสมาชิก

4) หากประเทศสมาชิกไม่สามารถตกลงกันได้โดยหลักฉันทามติ ให้ใช้การตัดสินใจรูปแบบอื่น ๆ ได้ตามที่ผู้นำกำหนด

5) เพิ่มความยืดหยุ่นในการตีความหลักการไม่แทรกแซงกิจการภายใน โดยมีข้อกำหนดว่าหากเกิดปัญหาที่กระทบต่อผลประโยชน์ส่วนร่วมของอาเซียน หรือเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน ประเทศสมาชิกต้องหารือกันเพื่อแก้ปัญหา และกำหนดให้ประธานอาเซียนเสนอวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

4.3 กฎบัตรอาเซียนจะเสริมสร้างกลไกการติดตามความตกลงต่างๆ ให้มีผลเป็นรูปธรรมได้อย่างไร

กฎบัตรอาเซียนสร้างกลไกตรวจสอบและติดตามการดำเนินการตามความตกลงต่างๆ ของประเทศสมาชิกในหลากหลายรูปแบบ เช่น

1) ให้อำนาจเลขาธิการอาเซียนดูแลการปฏิบัติตามพันธกรณีและคำตัดสินขององค์กรระงับข้อพิพาท

2) หากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงต่างๆ ทำให้เกิดข้อพิพาทระหว่างรัฐสมาชิกสามารถใช้กลไกและขั้นตอนระงับข้อพิพาททั้งที่มีอยู่แล้ว และที่จะตั้งขึ้นใหม่เพื่อแก้ไขข้อพิพาทที่เกิดขึ้นโดยสันติวิธี

3) หากมีการละเมิดพันธกรณีในกฎบัตรฯ อย่างร้ายแรง ผู้นำอาเซียนสามารถกำหนดมาตรการใดๆ ที่เหมาะสมว่าจะดำเนินการอย่างไรต่อรัฐผู้ละเมิดพันธกรณีกฎบัตรอาเซียนช่วยให้อาเซียนเป็นประชาคมเพื่อประชาชนได้อย่างไรข้อบทต่างๆ ในกฎบัตรอาเซียนแสดงให้เห็นว่าอาเซียนกำลังผลักดันองค์กรให้เป็นประชาคมเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง จึงกำหนดให้การลดความยากจนและลดช่องว่างการพัฒนาเป็นเป้าหมายหนึ่งของอาเซียนกฎบัตรอาเซียนเปิดโอกาสให้ภาคประชาชนและภาคประชาสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในอาเซียนผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับองค์กรต่างๆ ของอาเซียนมากขึ้น ทั้งยังกำหนดให้มีความร่วมมือระหว่างอาเซียนกับสมัชชารัฐสภาอาเซียน ซึ่งเป็นองค์กรความร่วมมือระหว่างรัฐสภาของประเทศสมาชิกกำหนดให้มีการจัดตั้งกลไกสิทธิมนุษยชนของอาเซียน เพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน

4.4 ความสำคัญของกฎบัตรอาเซียนต่อประเทศไทย

กฎบัตรอาเซียน ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามพันธกรณีต่างๆ ของประเทศสมาชิก ซึ่งจะช่วยเสริมหลักประกันให้กับไทยว่า จะสามารถได้รับผลประโยชน์ตามที่ตกลงกันไว้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย นอกจากนี้ การปรับปรุงการดำเนินงานและโครงสร้างองค์กรของอาเซียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และการเสริมสร้างความร่วมมือในทั้ง 3 เสาหลักของประชาคมอาเซียนจะเป็นฐานสำคัญที่จะทำให้อาเซียนสามารถตอบสนองต่อความต้องการและผลประโยชน์ของรัฐสมาชิก รวมทั้งยกสถานะและอำนาจต่อรองและภาพลักษณ์ของประเทศสมาชิกในเวทีระหว่างประเทศได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งจะเอื้อให้ไทยสามารถผลักดันและได้รับผลประโยชน์ด้านต่างๆ เพิ่มมากขึ้นด้วย ตัวอย่างเช่น

- อาเซียนขยายตลาดให้กับสินค้าไทยจากประชาชนไทย 60 ล้านคน เป็นประชาชนอาเซียนกว่า 550 ล้านคน ประกอบกับการขยายความร่วมมือเพื่อเชื่อมโยงโครงสร้างพื้นฐาน เช่น เส้นทางคมนาคม ระบบไฟฟ้า โครงข่ายอินเทอร์เน็ต ฯลฯ จะช่วยเพิ่มโอกาสทางการค้าและการลงทุนให้กับไทย นอกจากนี้

อาเซียนยังเป็นทั้งแหล่งเงินทุนและเป้าหมายการลงทุนของไทย และไทยได้เปรียบประเทศสมาชิกอื่นๆ ที่มีที่ตั้งอยู่ใจกลางอาเซียน สามารถเป็นศูนย์กลางทางการคมนาคมและขนส่งของประชาคม ซึ่งมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ และบุคคล ระหว่างประเทศสมาชิกที่สะดวกขึ้น

- อาเซียนช่วยส่งเสริมความร่วมมือในภูมิภาคเพื่อเผชิญกับภัยคุกคามที่ส่งผลกระทบต่อประชาชน โดยตรง เช่น SARs ไข้หวัดนก การค้ามนุษย์ ภัยพิบัติทางธรรมชาติ หมอกควัน ยาเสพติดปัญหาโลกร้อน และปัญหาความยากจน เป็นต้น

- อาเซียนจะช่วยเพิ่มอำนาจต่อรองของไทยในเวทีโลก และเป็นเวทีที่ไทยสามารถใช้ในการผลักดันให้มีการแก้ไขปัญหาของเพื่อนบ้านที่กระทบมาถึงไทยด้วย เช่น ปัญหาพม่า ในขณะที่เดียวกันความสัมพันธ์พหุภาคีในกรอบอาเซียนจะเกื้อหนุนความสัมพันธ์ของไทยในกรอบพหุภาคี เช่น ความร่วมมือกับมาเลเซียในการแก้ไขปัญหา 3 จังหวัดชายแดนใต้ด้วย(www.thai-aec.com)

5. ข้อมูลพื้นฐานของประเทศในอาเซียน

5.1 ประเทศพม่า

สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา เป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ภาคพื้นทวีป (Mainland Southeast Asia) มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์และมีความหลากหลายด้านชาติพันธุ์อย่างมาก เมียนมาเป็นชาติเก่าแก่ที่มีความรุ่งเรืองด้านอารยธรรมมายาวนาน เดิมรู้จักกันในชื่อพม่า (Burma) อาณาจักรโบราณในเมียนมาเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรเริ่มแรกของในภูมิภาคนี้ และเมื่อถึงก่อนสมัยใหม่ เมียนมาเป็นชาติที่มีความเข้มแข็งที่สุดชาติหนึ่งในภูมิภาค ในสมัยอาณานิคม เมียนมาตกอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ หลังได้รับเอกราชในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็ประสบปัญหาทั้งในทางการเมืองและเศรษฐกิจ อันเป็นผลมาจากความแตกแยกทั้งบรรดาชนชาติพม่าด้วยกันเองและกับกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ที่ต่อต้านรัฐบาลกลางความแตกแยกขัดแย้งนี้ทำให้กองทัพเข้ามายึดอำนาจและปกครองเมียนมาแบบอยู่อย่างโดดเดี่ยวตั้งแต่ต้นทศวรรษ 1960 จนมีการเปลี่ยนแปลงสำคัญอีกครั้งตั้งแต่ประมาณต้นคริสต์ศตวรรษที่ 21 เป็นต้นมา ปัจจุบันกล่าวได้ว่าเมียนมาอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านทั้งทางการเมืองและเศรษฐกิจ

ประเทศเมียนมาตั้งอยู่ด้านตะวันตกสุดของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพื้นที่ 676,578 ตารางกิโลเมตร นับเป็นประเทศที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคนี้ในแง่ของการมีเขตพื้นที่เป็นผืนเดียวกันติดต่อกัน มีพรมแดนติดต่อกับประเทศต่างๆ 5 ประเทศ คือ จีน (พรมแดนติดต่อกันยาวประมาณ 2,100 กิโลเมตร) ไทย (ประมาณ 1,800 กิโลเมตร) (ประมาณ 200 กิโลเมตร) เมืองหลวงคือ กรุงเนปยีดอ (Naypyidaw)

เมียนมามีเทือกเขาที่พาดจากเหนือลงมาทางใต้ และค่อยๆ ลาดต่ำลงมาเป็นแนวตะวันออกเฉียงและตะวันตก ได้แก่ เทือกเขาอาระกัน (Arakan) เทือกเขาพะโค (Bago) หรือพะกู (Pegu) เทือกเขาชิน

(Chin) และชาน (Shan) ส่วนแม่น้ำสายหลักได้แก่ แม่น้ำอิรวดี (Irrawaddy) แม่น้ำชินด์วิน (Chindwin) แม่น้ำสะโตง (Sittaung) และแม่น้ำสาละวิน (Salween, Thanlwin) แม่น้ำเหล่านี้ไหลลงมาเป็นแนวเดียวกับเทือกเขาหรือระหว่างแนว เทือกเขา พื้นที่ประเทศเมียนมาจึงถูกแบ่งเป็นเขตราบยาวและกว้างในแนวเหนือ-ใต้มากกว่าจะเป็นแนวตะวันออก-ตะวันตก ลักษณะทางภูมิศาสตร์เช่นนี้มีส่วนอย่างมากต่อพัฒนาการทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของเมียนมา

ในบรรดาเขตที่ราบของเมียนมา เขตที่ราบลุ่มแม่น้ำอิรวดี ซึ่งมีพื้นที่เป็นแนวยาวอยู่ตอนกลางของประเทศ เป็นเขตที่อุดมสมบูรณ์และให้ผลผลิตทางการเกษตรต่างๆมากที่สุด นอกจากนั้นยังเป็นเขตที่มีประชากรอยู่หนาแน่นมากที่สุดด้วย อารยธรรมรุ่งเรืองที่สุดหรือที่เรียกว่า อารยธรรมสมัย “คลาสสิก” หรือ “ยุคทอง” ก็ปรากฏในที่นี่ของประเทศ ในทางการเมืองก็มีอำนาจเข้มแข็งและสามารถควบคุมดินแดนส่วนอื่นๆ ของประเทศไว้ได้เกือบโดยตลอด ลุ่มแม่น้ำอิรวดีในส่วนของเมียนมาตอนบน (Upper Myanmar) จึงเรียกได้ว่าเป็น “ดินแดนใจกลาง” (heartland) ของประเทศ เป็นดินแดนที่แม่น้ำอิรวดีและแม่น้ำชินด์วินมาบรรจบกัน

ลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งของเมียนมา คือ ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งทุกวันนี้ก็ยังมีได้นำมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ เมียนมาเป็นประเทศที่มีประชากรตั้งรกรากอยู่เบาบางที่สุดแห่งหนึ่งในเอเชีย คือ 69.9 คนต่อ 1 ตารางกิโลเมตร และมีอัตราการเพิ่มของประชากรเพียงร้อยละ 0.78 ต่อปี เมียนมาจึงสามารถผลิตอาหารได้พอเลี้ยงประชากร ซึ่งปัจจุบันมีอยู่ประมาณ 60 ล้านคนได้โดยไม่เคยมีปัญหา ประมาณร้อยละ 41 ของพื้นที่ของประเทศยังเป็นเขตป่าไม้และป่าทึบ และมีอัตราการตัดต้นไม้ทำลายป่าที่ต่ำที่สุดเป็นลำดับ 2 ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเป็นแหล่งทรัพยากรป่าไม้ที่ยังมิได้ถูกทำลายแหล่งใหญ่ที่สุดในโลก นอกจากนั้น เมียนมายังมีแหล่งน้ำจืดในปริมาณต่อหัวของประชากรสูงกว่าที่มีอยู่ในอินเดียหรือจีน

เมียนมาเป็นประเทศที่ขึ้นชื่อในเรื่องอัญมณี โดยเฉพาะทับทิม ซึ่งถือว่างดงามที่สุดในโลก แอฟไพร์ไพโลน และหยกทรัพยากรอย่างอื่น ได้แก่ น้ำมันและก๊าซธรรมชาติ (มีแหล่งสำรองน้ำมันซึ่งยืนยันแล้ว 50 บาเรลและแหล่งสำรองก๊าซธรรมชาติอีก 10 ล้านล้านลูกบาศก์ฟุต) แร่ธาตุ เช่น ดีบุก ทังสแตน ตะกั่ว เงิน ทองแดง และสังกะสี ตลอดจนไม้สักและไม้เนื้อแข็งอื่น ๆ

เมียนมามีชายฝั่งทะเลที่ยาวถึงร้อยละ 40 ของพรมแดนประเทศ ซึ่งให้ผลผลิตจากทะเลจำนวนมาก พื้นที่ทะเลที่ใกล้กับชายฝั่งอุดมไปด้วยปลา กุ้ง และผลผลิตจากทะเลอื่น ๆ มีอ่าวธรรมชาติอยู่หลายแห่งบนเส้นทางการค้าเอเชีย แม้บางเมืองซึ่งตั้งอยู่บนปากแม่น้ำที่ต้นเงินจากดินโคลนตกตะกอน เช่น พะโค พะสิม (Patheingyi ; Bassein) จนไม่ได้เป็นเมืองท่าสำคัญเช่นในอดีต แต่ส่วนใหญ่อยู่บนฝั่งหรือใกล้กับมหาสมุทร จึงยังคงเป็นจุดสำคัญสำหรับการค้า และดินแดนส่วนที่ลึกเข้าไปในแผ่นดินก็มีความสำคัญมาก

ขึ้นเพราะเป็นแหล่งปลูกข้าว ดินดอนสามเหลี่ยมเมียนมา (Myanmar Delta) ซึ่งเป็นส่วนที่แม่น้ำอิรวดี แยกเป็น 9 สาขาเมื่อไหลลงสู่อ่าวมะตะมะหรือมะตะบัน (Gulf of Mottama ; Martaban) ยังเป็นพื้นที่ที่มีการขยายตัวตลอดเวลา คือ ขยายตัวประมาณ 3 เมตรต่อปี และมีระบบการระบายน้ำ เป็นเขตปลูกข้าวมาตั้งแต่สมัยอาณาจักรมอญ ในช่วงนั้นเขตนี้นับว่าคนจากดินแดนส่วนอื่นของเมียนมาและจากต่างประเทศ เมื่อถึงกลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 ย่างกุ้ง (Yangon; Rangoon) และเมียนมาตอนล่าง (Lower Myanmar) ก็มีประชากรหนาแน่นที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศ

หลักฐานเก่าแก่ที่สุดบ่งบอกว่า ส่วนที่เป็นเขตลุ่มแม่น้ำในเมียนมามีมนุษย์อยู่อาศัยตั้งแต่ยุคหินเก่า (Paleolithic Age) หรืออาจจะนานกว่านั้น แต่แหล่งตั้งถิ่นฐานส่วนใหญ่ของมนุษย์ในช่วงก่อนประวัติศาสตร์ในยุคหินใหม่ (Neolithic Age) และยุคโลหะต่างๆ แหล่งตั้งถิ่นฐานเหล่านี้ปรากฏตามแม่น้ำสายหลักต่าง ๆ และสาขาของแม่น้ำเหล่านี้ หรือในเขตใกล้เคียง รัฐโบราณในเมียนมาในยุคต่อๆ มากก็อยู่ในเขตแห้งแล้งของเมียนมาตอนบนนี่เอง

ปัจจุบัน เมียนมามีกลุ่มชาติพันธุ์หลักประมาณ 7 กลุ่ม และกลุ่มย่อย ๆ อีกเป็นจำนวนมาก แต่เกือบทุกกลุ่มอยู่ใน 3 ตระกูลมาจากทั้งหมด 4 ตระกูลภาษาหลักของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ ทิเบต-พม่า (Tibeto-Burman) ไต-กะไต (T'ai-kadai) ออสโตร-เอเชียติก (Austro-Asiatic) และ ออสโตรนีเซียน (Austronesian)

กลุ่มที่อยู่ในตระกูลทิเบต-พม่าเป็นกลุ่มใหญ่ที่สุด รวมแล้วประมาณร้อยละ 85 ของประชากรทั้งหมด ในจำนวนนี้ประมาณร้อยละ 69-70 พูดภาษาพม่า เป็นภาษาแม่ กลุ่มที่พูดภาษากระเหรี่ยงมีจำนวนรองลงมาคือ ประมาณร้อยละ 6-7 จากนั้นเป็นกลุ่มที่พูดภาษาอาระกันซึ่งเป็นภาษาถิ่นที่มีลักษณะทางภาษาใกล้เคียงกับภาษาพม่ามากที่สุด มีประมาณร้อยละ 4 ส่วนที่เหลือเป็นชนกลุ่มน้อย เช่น กะฉิ่น (Kachin) ชิน (Chin) ลิสู่ (Lisu) อาข่า (Akha) ลาฮู (Lahu) และนาคา (Naga)

หลังได้รับเอกราช พม่าจัดการปกครองประเทศด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบระบบรัฐสภา (parliamentary system) พม่าเป็นสาธารณรัฐเรียกว่า สหภาพพม่า (union of Burma) ใน ค.ศ. 1989 รัฐบาลทหารของพม่าเปลี่ยนชื่อประเทศเป็น “Union of Myanmar” ก่อนมาใช้ชื่อปัจจุบัน คือ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมามีเจ้าส่วยไต (Sao ShweThaik) เจ้าฟ้าองค์สุดท้ายแห่งยองหัวย (Yawnghwe) ชาวไทยใหญ่เป็นประธานาธิบดี และอูนู (U Nu คนเดียวกับทะชินู “U” เป็นคำนำหน้าชื่อ) เป็นนายกรัฐมนตรี ระบบรัฐสภาของพม่าประกอบด้วย 2 สภา ได้แก่ สภาผู้แทนราษฎร (Chamber of Deputies) และสภาผู้แทนกลุ่มชนชาติ (Chamber of Nationalities)

ช่วงประมาณ 10 ปีแรก ภายหลังจากเอกราช พม่าประสบปัญหาและความยากลำบากมาก ปัญหาสำคัญคือความไม่สงบที่เกิดขึ้นจากการกบฏและการก่อการร้ายของกลุ่มต่าง ๆ เช่น กลุ่มคอมมิวนิสต์อง

แดงของทะซินโซ คอมมิวนิสต์ธงขาวของทะซินตันทุนกลุ่มกบฏที่นำโดย โบลายอง (Bo La Yaung) ซึ่งเคยเป็นหนึ่งในบรรดากลุ่มสามสิบสหายและกลุ่มทหารกบฏที่เรียกตนเองว่า กองทัพปฏิวัติพม่าพม่าหรืออาร์บีเอ (Revolutionary Burma Army-RBA) ซึ่งมีผู้นำ 3 คนที่เคยอยู่ในกลุ่มสามสิบสหายเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ปัญหาสำคัญที่ทำให้การเมืองในพม่าหลังเอกราชขาดเสถียรภาพอย่างมาก คือปัญหาชนชาติที่ไม่ใช่ “พม่า” โดยเฉพาะกลุ่มชนมุสลิมอาระกัน ที่เรียกตนเองว่า มุญาฮิด (Mujahid) และกลุ่มสหภาพกระเหรี่ยงแห่งชาติหรือเคเอ็นยู (Karen National Union-KNU) นอกจากกลุ่มกบฏและกลุ่มก่อการร้ายต่าง ๆ แล้วดินแดนตอนเหนือของพม่ายังอยู่ใต้ การควบคุมของกองกำลังกัว๋หมินตั้งหรือเคเอ็มที (Kuomintang-KMT) อยู่เป็นเวลาหลายปีหลังจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนประสบชัยชนะบนจีนแผ่นดินใหญ่เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 1949 กองกำลังนี้สร้างปัญหาให้แก่รัฐบาลพม่าไม่น้อย

หลังจากจัดตั้งรัฐบาลในระบบรัฐสภาใน ค.ศ. 1948 นายกรัฐมนตรีอู๋ ก็ดำเนินการให้พม่าเป็นรัฐสวัสดิการ (Welfare state) ตามแนวทางสังคมนิยม ช่วงนี้แม้ต้องเผชิญปัญหาความไม่สงบภายในประเทศ แต่พม่าก็ยังมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจที่น่าพอใจ ในระหว่าง ค.ศ. 1947-1948 และ ค.ศ. 1961-1962 พมามีอัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศหรือจีดีพี (gross domestic product – GDP) เฉลี่ยร้อยละ 5.3 โดยเฉพาะในช่วงทศวรรษ 1950 นั้น พม่าไม่ใช่ประเทศที่ยากจนที่สุดประเทศหนึ่งอย่างทุกวันนี้ กระนั้นก็ตาม หากเทียบกับเศรษฐกิจในช่วง ค.ศ. 1938-1939 เศรษฐกิจพม่าหลังเอกราชก็ต้องถือว่ามึสมรรถนะต่ำกว่า

ประสบการณ์จากสมัยอาณานิคมมีผลสำคัญต่อนโยบายเศรษฐกิจของรัฐบาลพม่าในช่วงหลังเอกราช อย่างน้อย 2 ด้านด้วยกัน ด้านหนึ่งคือชาวนาและเกษตรกรพม่าต้องสูญเสียที่ดินแก่ผู้ที่มีใช้ชาวมพม่า ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวอินเดีย รัฐบาลอาณานิคมมิได้สนใจความทุกข์ยากของชาวมพม่าที่ถ่มทิวขึ้นจากสูญเสียที่ดิน สร้างความเจ็บปวดแก่ชาวมพม่าอย่างยิ่ง เกือบครึ่งหนึ่งของที่ดินที่ใช้ในการเพาะปลูกทั้งหมดเป็นที่ดินที่มีได้ถือครองโดยคนพื้นเมือง และผู้ที่ถือครองก็มีได้ทำกินบนผืนดินเหล่านี้ อีกด้านหนึ่งคือ การเปิดประเทศเพื่อค้าขายกับต่างประเทศ ทำให้เศรษฐกิจพม่าพึ่งพาการส่งออกข้าวเป็นสินค้าหลักเพียงอย่างเดียว ผลประโยชน์ส่วนใหญ่จากการเปิดเสรีทางการค้าตกอยู่กับชาวต่างชาติและบริษัทของคนพวกนี้ ขณะที่ชาวนาและผู้ใช้แรงงานในภาคการเกษตรไร้ที่ทำกินแทบไม่มีส่วนใด ๆ ในการพัฒนาเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น ทำให้พม่ากลายเป็น “ประเทศด้อยพัฒนา” ประเทศหนึ่งเท่านั้น

การกำหนดนโยบายพัฒนาประเทศไปในแนวทางชาตินิยมและสังคมนิยมเห็นได้จากการโอนกิจการเป็นของรัฐ (Nationalization) การให้ชาวมพม่าเป็นผู้ดำเนินกิจการหรือประกอบการแทนชาวต่างชาติ (Burmanization) การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า (import-substitution

industrialization) ซึ่งอาศัยการกีดกันสินค้าต่างชาติด้วยการตั้งกำแพงภาษีศุลกากรไว้ค่อนข้างสูงแทนระบบการค้าเสรี

ปัจจุบันผู้นำสูงสุดในเมียนมา คือ ประธานาธิบดี ซึ่งเป็นทั้งประมุขของรัฐและหัวหน้าคณะรัฐบาล ประธานาธิบดีได้รับการเลือกโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่ได้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงอย่างเช่นในสหรัฐอเมริกาหรือฝรั่งเศส ปัจจุบันผู้ดำรงตำแหน่งนี้มาตั้งแต่วันที่ 30 มีนาคม ค.ศ. 2011 คือ เต็งเส่ง ซึ่งเคยเป็นผู้บัญชาการทหารและเคยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในช่วง ค.ศ. 2007-2011 จะเห็นได้ว่าในช่วงเปลี่ยนผ่านทางการเมืองครั้งสำคัญนี้ กองทัพยังคงมีอำนาจและอิทธิพลอยู่อย่างมากในเมียนมา

ในด้านเศรษฐกิจ รัฐบาลทหารของพม่าพยายามนำนโยบายปฏิรูปมาใช้และเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจให้เป็นแบบตลาด พร้อมกับหาทางดึงเงินลงทุนจากต่างชาติเข้าประเทศ มีการประกาศใช้กฎหมายลงทุนต่างประเทศ (Foreign Investment Law) ต่อมาใน ค.ศ. 1989 ก็ประกาศยกเลิกกฎหมายจัดตั้งระบบเศรษฐกิจสังคมนิยม (Law of Establishment of Socialist Economic system) ที่ใช้มาตั้งแต่ ค.ศ. 1965 และยังนำมาตราการเปิดเสรีในด้านต่าง ๆ มาใช้เพื่อเปลี่ยนไปสู่ระบบเศรษฐกิจแบบตลาด

เมียนมายังอยู่ในสถานะประเทศยากที่สุดที่สุดในโลก แต่มีความก้าวหน้าในด้านสังคมมากขึ้น โดยเฉพาะการศึกษา สาธารณสุข และการพัฒนาชนบทโอกาสทางการศึกษาเปิดกว้างมากขึ้น มีการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาให้ดีขึ้นระดับหนึ่ง กระจายสถาบันอุดมศึกษาออกไปในเขตพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศ (มีเหตุผลทางการเมือง คือ ไม่ต้องการให้นักศึกษารวมตัวกันเป็นกลุ่มพลังทางการเมืองได้ง่าย) ทำให้การศึกษาในระดับนี้เปิดกว้างมากขึ้น แม้อาจารย์ผู้สอนยังมีคุณวุฒิค่อนข้างต่ำ

ในด้านสาธารณสุข รัฐบาลเมียนมานำระบบสาธารณสุขพื้นฐานมาใช้ประกอบด้วย การส่งเสริมป้องกัน รักษา และฟื้นฟู ทำให้สถานะด้านสาธารณสุขของประเทศดีขึ้นมาก โดยเฉพาะในเขตพื้นที่ชายแดนซึ่งมีระดับการพัฒนาต่ำกว่าดินแดนส่วนอื่น ๆ ของประเทศมาตั้งแต่สมัยอาณานิคม หลัง ค.ศ. 1989 เมื่อการเจรจาหยุดยิงในกลุ่มติดอาวุธต่าง ๆ ประสบความสำเร็จ (มีเพียงบางกลุ่มที่ยังต่อสู้กับรัฐบาลอยู่) ก็มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทั้งด้านกายภาพและทางสังคม กล่าวคือ นอกจากการสร้างถนน สะพาน และอื่น ๆ แล้ว ยังเปิดโรงพยาบาลและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณสุขขึ้นใหม่อย่างรวดเร็วด้วย

ปัญหาที่ยังคงมีอยู่ คือ ความยากจนในชนบท รัฐบาลชุดต่าง ๆ ของเมียนมาจึงมุ่งขจัดความยากจนในชนบทให้ลดน้อยลง ในเมียนมาไม่มีการกำหนดเส้นความยากจนของชาติ (national poverty line) แต่มีการประมาณการจากองค์การระหว่างประเทศและนักวิจัยอิสระไว้น้อย เช่น การสำรวจของธนาคารโลก ค.ศ. 1977 ระบุว่า ประชากรเมียนมาร้อยละ 40 มีฐานะยากจน และในจำนวนประชากรที่

จัดว่ายากจน 16.7 ล้านคนนั้น 12.5 ล้านคน อาศัยอยู่ในชนบท และอีก 4.2 ล้านคนอยู่ในเขตเมือง ใน ค.ศ. 1997 กองทุนเงินระหว่างประเทศ หรือไอเอ็มเอฟ (International Monetary Fund-IMF) รายงานว่า ประชากรเกือบร้อยละ 25 เป็นประชากรยากจน ส่วนใหญ่ไร้การศึกษา ว่างาน และไม่มีที่ดินทำกิน ในปีเดียวกัน ธนาคารโลกยังประเมินว่า ครัวเรือนร้อยละ 22.9 หรือประชากรประมาณ 10.6 ล้านคน ดำรงชีพอยู่ในระดับต่ำกว่าระดับการยังชีพที่น้อยที่สุด (minimum subsistence level)

เมียนมาเป็นประเทศที่มั่งคั่งด้านทรัพยากร แต่ได้รับผลในทางลบจากการเข้ามาควบคุมของรัฐในด้านต่าง ๆ รวมทั้งจากนโยบายเศรษฐกิจที่ไร้ประสิทธิภาพ การฉ้อราษฎร์บังหลวง ทำให้ความมั่งคั่งจากทรัพยากรธรรมชาติกระจุกอยู่ในมือของกลุ่มชนชั้นนำที่เป็นผู้นำทางทหารและสมัครพรรคพวกทางธุรกิจ

แม้จะมีการเปิดเสรีด้านการลงทุน แต่ก็ยังมีปัญหาความอ่อนแอด้านหลักนิติธรรม ในระยะที่ผ่านมา นักลงทุนสนใจลงทุนเฉพาะการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะก๊าซธรรมชาติ การผลิตกระแสไฟฟ้า ป่าไม้ และการทำเหมืองแร่ แต่ผลประโยชน์จากการลงทุนเหล่านี้มิได้ตกแก่ประชาชนส่วนใหญ่ นอกจากนั้น กิจการเหมืองแร่และป่าไม้ยังมีผลในแง่ของการสร้างความเสื่อมโทรมด้านสิ่งแวดล้อมด้วย

กิจการด้านอื่น ๆ เช่น การผลิตทางอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว การบริการที่ยังต้องเผชิญปัญหาโครงสร้างพื้นฐานที่อ่อนแอ นโยบายด้านเศรษฐกิจและการค้าที่ไม่แน่นอน ทรัพยากรมนุษย์ที่ยังไม่ได้พัฒนาขึ้นเพื่อเป็นพลังในการพัฒนาเศรษฐกิจได้อย่างเต็มกำลัง ปัญหาการฉ้อราษฎร์บังหลวงที่ยังมีอยู่อย่างกว้างขวาง การเข้าถึงแหล่งทุนในด้านการลงทุนยังไม่เพียงพอ และธนาคารเอกชนยังดำเนินกิจการภายใต้ข้อจำกัดต่าง ๆ ทำให้ภาคเอกชนเข้าถึงสินเชื่อและบริการอื่น ๆ ได้ยาก การถูกคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจจากสหรัฐอเมริกาและชาติตะวันตกอื่น ๆ ในช่วงที่ผ่านมา (ปัจจุบันมาตรการเหล่านี้ยกเลิกหรือผ่อนคลายนลงมากแล้ว) มีผลกระทบอย่างมากต่อกิจการอุตสาหกรรมเช่น ด้านสิ่งทอที่กำลังขยายตัว กิจการธนาคารที่กำลังพัฒนา

ใน ค.ศ. 2011 รัฐบาลเมียนมาเริ่มดำเนินมาตรการในการปฏิรูปและเปิดระบบเศรษฐกิจของประเทศด้วยการลดภาษีส่งออก ผ่อนคลายการควบคุมภาคการเงิน และพยายามติดต่อขอความช่วยเหลือจากองค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ แต่รัฐบาลยังต้องปรับปรุงอีกหลายด้าน โดยเฉพาะนโยบายเศรษฐกิจ โครงสร้างพื้นฐานทางกฎหมายและธุรกิจ ตลอดจนสถานการณ์ทางการเมืองโดยทั่วไป

5.2 ประเทศบรูไน ดารุสซาลาม (Brunei Darussalam)

5.2.1 ข้อมูลทั่วไป

เมืองหลวง : บันดาร์ เสรี เบกาวัน (Bandar Seri Begawan)

ภาษา : ภาษามลายู (Malay หรือ Bahasa Melayu) เป็นภาษาราชการ รองลงมาเป็นอังกฤษและจีน

ประชากร : จำนวน 414,000 คน (2555) ประกอบด้วย มาเลย์ 66%, จีน 11%, อื่นๆ 23%

นับถือศาสนา : อิสลาม 67%, พุทธ 13%, คริสต์ 10%

ระบบการปกครอง : ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์

5.2.2 พื้นที่: 5,765 ตารางกิโลเมตร โดยพื้นที่ร้อยละ 70 เป็นป่าไม้เขตร้อน

5.2.3 การเมืองและการปกครอง

ประมุขและหัวหน้าฝ่ายบริหารคือ สมเด็จพระราชาธิบดี ฮัจญี ฮัสซานัล โบลเกียห์ มูอิซซัดดิน วัดเดาละห์ (Sultan Haji Hassanal Bolkiah Muizzaddin Waddaulah) สมเด็จพระราชาธิบดีองค์ที่ 29

รัฐมนตรีต่างประเทศ เจ้าชายโมฮาเหม็ด โบลเกียห์ (Prince Mohamed Bolkiah)

ระบอบการปกครอง สมบูรณาญาสิทธิราชย์ โดยมีสมเด็จพระราชาธิบดีเป็นองค์ประมุขผู้นำรัฐบาล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เขตการปกครอง แบ่งเป็นสี่เขตคือ เขต Brunei-Muara เขต Belait เขต Temburong และเขต Tutong

วันชาติ 23 กุมภาพันธ์

วันสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับไทย 1 มกราคม 2527

5.2.4 เศรษฐกิจการค้า

หน่วยเงินตรา บรูไนดอลลาร์ (1 บรูไนดอลลาร์ ประมาณ 23.2 บาท/ เมื่อ เม.ย. 2556)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ 16.6 พันล้าน USD (2555)

รายได้ประชาชาติต่อหัว 48,000 USD โดยประมาณ (2555)

การขยายตัวทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 1.6 (2555)

สินค้านำเข้าสำคัญ เครื่องจักรอุตสาหกรรม รถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า สินค้าเกษตร อาทิ ข้าวและผลไม้

สินค้าส่งออกสำคัญ น้ำมันดิบ ก๊าซธรรมชาติ

บรูไนดารุสซาลาม หรือที่มักเรียกกันว่า บรูไน เป็นประเทศที่ตั้งอยู่ทางชายฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะบอร์เนียว มีพื้นที่ขนาดเล็ก ประชากรไม่มาก แต่เป็นประเทศที่มั่งคั่งกว่าประเทศเพื่อน

บ้านในภูมิภาคเดียวกันเนื่องจากมีทรัพยากรน้ำมันและก๊าซธรรมชาติในปริมาณค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับขนาดของประเทศและจำนวนประชากร นับตั้งแต่ได้รับเอกราชจากอังกฤษใน ค.ศ. 1984 เป็นต้นมา รัฐบาลบรูไนพยายามอย่างต่อเนื่องในการใช้ความมั่งคั่งดังกล่าวเพื่อรักษาระบบการปกครองพัฒนาประเทศ เสริมสร้างความมั่นคง รวมทั้งสถานภาพของบรูไนในเวทีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

บรูไนมีพื้นที่ประมาณ 5,700 ตารางกิโลเมตร เมื่อเทียบกับประเทศต่างๆในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แล้วถือว่าบรูไนมีขนาดเล็ก มีเพียงสิงคโปร์เท่านั้นที่มีพื้นที่น้อยกว่าบรูไน ภาคเหนือของประเทศจดทะเลจีนใต้ ส่วนพรมแดนทางบกติดกับรัฐซาราวะก์หรือซาราวัก (Sarawak) ของมาเลเซีย พื้นที่ของประเทศบรูไนแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ไม่ต่อเนื่องกันโดยมีพื้นที่ที่เรียกว่า ลิมบัง (Limbang) ซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของประเทศมาเลเซียคั่นอยู่ระหว่างกลาง พื้นที่ด้านตะวันออกเรียกว่าเขตเดมบูรง (Temburaong) มีประชากรอาศัยอยู่เบาบาง แต่มีป่าอุดมสมบูรณ์ พื้นที่ด้านตะวันตกซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศเป็นที่ตั้งของกรุงบันดาร์เสรีเบกาวัน (Bandar Seri Begawan) เมืองหลวงของประเทศ

ภูมิประเทศทางด้านตะวันตกของบรูไนส่วนใหญ่เป็นที่ราบ มีเนินเขาที่สูงไม่มากนัก แต่ลึกเข้าไประดับความสูงจะค่อย ๆ เพิ่มขึ้น ทางด้านตะวันออกของประเทศบริเวณชายฝั่งทะเลเป็นที่ราบ ส่วนพื้นที่ตอนในประกอบด้วยภูเขาสูงเป็นส่วนใหญ่ บรูไนเป็นประเทศที่มีภูมิอากาศร้อนชื้น มีฝนตกเฉลี่ยตลอดปีค่อนข้างมาก และมีอุณหภูมิแบบประเทศในแถบศูนย์สูตร ทำให้บรูไนมีป่าฝนที่อุดมสมบูรณ์ในหลายๆ ส่วนของประเทศ ดังนั้น แม้ว่าบรูไนจะมีพื้นที่ไม่ใหญ่นัก แต่ก็มีพืชและสัตว์หลากหลายชนิด ใน ค.ศ. 2005 บรูไนมีประชากรประมาณ 370,100 คน ความหนาแน่นของประชากรเฉลี่ย 64 ต่อ 1 ตารางกิโลเมตร อัตราการเพิ่มของประชากรบรูไนอยู่ที่ร้อยละ 2.9 ใน ค.ศ. 2005 ปัจจุบัน (ค.ศ. 2014) บรูไนมีประชากร ประมาณ 422,600 คน

กรุงบันดาร์เสรีเบกาวัน ซึ่งเป็นเมืองหลวงและเมืองที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ มีพื้นที่ประมาณ 100 ตารางกิโลเมตร และมีประชากรตามสถิติใน ค.ศ. 2003 ประมาณ 78,000 คน เมืองสำคัญอื่นๆ ได้แก่ เมืองมูอารา (Muara) เป็นเมืองท่าที่มีท่าเรือใหญ่ห่างจากบันดาร์เสรีเบกาวันไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ 41 กิโลเมตร เมืองเซอริอา (Seia) เป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ ส่วนเมืองกัวลาเบลาอิต (Kuala Belait) เมืองเปอกันตูตง (Pekan Tutong) และเมืองบังการ์ (Bangar) เป็นศูนย์กลางการบริหารของเขตเบลาอิต (Belait) ตูตง (Tutong) และเดมบูรง ตามลำดับ

บรูไนในปัจจุบันเป็นเพียงส่วนเล็กๆ ของอาณาจักรบรูไนในอดีตที่มีอาณาเขตแผ่ไพศาลไปทั่วเกาะบอร์เนียว และยังสามารถขยายอำนาจขึ้นไปทางตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะซูลู (Sulu) และหมู่เกาะบีซายัส (Visayas) อันเป็นดินแดนของฟิลิปปินส์ในปัจจุบันด้วย บันทึกของจีนสมัยราชวงศ์ซ่ง (Song ค.ศ. 960-

1279) กล่าวว่าบรูไนเป็นอาณาจักรหนึ่งในบัญชีรายชื่อของอาณาจักรทางทะเลได้ที่ส่งบรรณาการให้แก่จีน

ในด้านความมั่นคง สุลต่านทรงเป็นศูนย์รวมอำนาจการบังคับบัญชากองทัพ ทรงดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและผู้บัญชาการทหารสูงสุด กองทัพบรูไนมีขนาดค่อนข้างเล็ก มีกำลังพลประมาณ 7,000 นาย ส่วนใหญ่เป็นกำลังพลในกองทัพบก ในด้านอาวุธ กองทัพบรูไนมีรถถังขนาดเบาและรถหุ้มเกราะลำเลียงพลจำนวนไม่มาก รวมทั้งมีขีปนาวุธจากพื้นสู่อากาศและอาวุธหนักอื่นๆ อีกจำนวนหนึ่ง อย่างไรก็ตามอังกฤษก็ยังคงให้กองทหารครุฑารวมทั้งหน่วยเฮลิคอปเตอร์บางส่วนตั้งมั่นอยู่ในบรูไน ส่วนกองทัพอากาศประกอบด้วยเครื่องบินรบ เฮลิคอปเตอร์ติดอาวุธ และเครื่องบินฝึกจำนวนไม่มาก รวมทั้งมีเครื่องบินโดยสารที่ทันสมัยอีกจำนวนหนึ่งซึ่งใช้พระราชพาหนะของสุลต่านและพระราชวงศ์ ส่วนกองทัพเรือประกอบด้วยเรือรบขนาดเล็กเป็นส่วนใหญ่ แต่มีจำนวนหนึ่งที่ติดอาวุธทันสมัยและมีเรือยกพลขึ้นบกจำนวนไม่มากนัก รัฐบาลบรูไนซื้ออาวุธส่วนใหญ่จากสหรัฐอเมริกา ยุโรป ตะวันตก และสิงคโปร์เป็นหลัก นอกจากนี้กองทัพบรูไนเสริมสร้างความร่วมมือกับประเทศต่างๆ หลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ สิงคโปร์ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ รวมทั้งประเทศอื่นๆ ในอาเซียน โดยเฉพาะสิงคโปร์ก็ส่งทหารเข้ามาช่วยเหลือในด้านการฝึกอบรบและการให้การศึกษ

ในด้านเศรษฐกิจ บรูไนนับได้ว่าเป็นประเทศที่มั่งคั่งที่สุดประเทศหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เนื่องจากมีทรัพยากรน้ำมันและก๊าซธรรมชาติอยู่มากเมื่อเทียบกับขนาดของประเทศ ใน ค.ศ. 1979 บรูไนเคยผลิตน้ำมันสูงถึงประมาณ 260,000 บาร์เรลต่อวัน หลังจากนั้นก็ได้ลดปริมาณการผลิตและการส่งออกลงเล็กน้อย เพื่อรักษาแหล่งน้ำมันในประเทศไม่ให้หมดเร็วเกินไป ใน ค.ศ. 2006 ปริมาณการผลิตน้ำมันของบรูไนลดลงเหลือเพียงประมาณ 160,000 บาร์เรลต่อวันเท่านั้น นอกจากนั้นบรูไนยังผลิตก๊าซธรรมชาติมากเป็นอันดับ 4 ของโลก ทำให้บรูไนได้เปรียบดุลการค้ามาตลอด และมีเงินทุนสำรองระหว่างประเทศค่อนข้างมาก ปัญหาหลักของบรูไนคือ การที่ต้องพึ่งรายได้จากการขายน้ำมันและก๊าซธรรมชาติมากเกินไป จึงต้องวางแผนพัฒนาภาคการผลิตด้านอื่นๆ เพื่อทดแทนรายได้จากน้ำมันและก๊าซธรรมชาติซึ่งเป็นทรัพยากรที่ไม่สามารถสร้างทดแทนขึ้นมาใหม่ได้

ประชากรส่วนใหญ่ของบรูไนเป็นชาวมลายูร้อยละ 65 ของประชากรทั้งหมด นอกนั้นเป็นชาวจีนและชาวพื้นเมืองดั้งเดิมหลายชาติพันธุ์ ชาวบรูไนเชื้อชาติต่างๆ สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ ไม่มีความขัดแย้งทางด้านเชื้อชาติที่เป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ ชาวบรูไนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม แต่ก็มีประชาชนส่วนน้อยนับถือศาสนาอื่นๆ เช่น ศาสนาคริสต์ ศาสนาพุทธ นอกจากนั้น ชาวพื้นเมืองดั้งเดิมบางส่วนก็นับถือ ความเชื่อแบบดั้งเดิมในเฒ่าของตนเอง

5.3 ประเทศกัมพูชา (Cambodia)

5.3.1 ข้อมูลทั่วไป

เมืองหลวง : กรุงพนมเปญ

ภาษา : ภาษาเขมร เป็นภาษาราชการ รองลงมาเป็นอังกฤษ, ฝรั่งเศส, เวียดนาม และจีน

ประชากร : จำนวน 14.14 ล้านคน ประกอบด้วย ชาวเขมร 94%, จีน 4%, อื่นๆ 2%

นับถือศาสนา : พุทธ (เถรวาท) เป็นหลัก

ระบบการปกครอง : ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขภายใต้

รัฐธรรมนูญ

5.3.2 พื้นที่ 181,035 ตารางกิโลเมตร หรือมีขนาดประมาณ 1 ใน 3 ของประเทศไทย เส้นเขต

แดนโดยรอบประเทศยาวประมาณ 2,000 กิโลเมตร โดยมีเส้นเขตแดนติดต่อกับประเทศไทยยาว 798

กิโลเมตร

5.3.3 การเมืองการปกครอง

ประมุข พระบาทสมเด็จพระบรมนาถนโรดม สีหมุนี

ผู้นำรัฐบาล สมเด็จอัครมหาเสนาบดีเดโชฮุน เซน นายกรัฐมนตรี

รัฐมนตรีต่างประเทศ นายฮอร์ นัมฮง รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ

ต่างประเทศและความร่วมมือระหว่างประเทศ

ระบอบการปกครอง ระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขภายใต้

รัฐธรรมนูญ

เขตการปกครอง ตามกฤษฎีกา ลงนามโดย นรม.กพข. เมื่อ 12 ม.ค. 2552 กำหนดให้มีการแบ่ง

เขตการปกครอง ดังนี้แบ่งเป็น 1 ราชธานี (พนมเปญ) และ 23 จังหวัด ได้แก่ กระเจง เกาะกง

กันดาล กัมปงจาม กัมปงชนัง กัมปงธม กัมปง สะปือ กัมปอต ตาแก้ว รัตนคีรี พระวิหาร พระ

ตะบอง โปธิสัท บันเตียเมียนเจย ไปเรวง มณฑลคีรี สตึงเตรง สวายเรียง เสียมราฐ อุดรมีชัย

ไพลิน แกบ และพระสีหนุ และแต่ละจังหวัดจะมีศูนย์กลางการปกครองเรียกว่า (อำเภอเมือง)

เรียกว่า กรุง นอกจากนี้ยังมีเมืองสำคัญที่มีฐานะเป็น กรุง อีก 3 แห่ง คือ กรุงปอยเปต (จ.

บันเตียเมียนเจย) กรุงบาเว็ต (จ. สวายเรียง) และกรุงสวง (จ.กำปงจาม)

วันชาติ 9 พฤศจิกายน 2496

5.3.4 เศรษฐกิจการค้า

หน่วยเงินตรา เรียล (1 บาท ประมาณ 130 เรียล)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ 13.16 พันล้าน USD

รายได้ประชาชาติต่อหัว 911.73 USD

การขยายตัวทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 6.7

สินค้านำเข้าสำคัญ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม บุหรี่ ทองคำ วัสดุก่อสร้าง เครื่องจักร ยานพาหนะ และยา สินค้าส่งออกสำคัญ คือ เสื้อผ้า สิ่งทอ ไม้ ยางพารา ข้าว ปลา ยาสูบ และรองเท้า

กัมพูชา เป็นประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เคยเป็นอาณานิคมที่ยิ่งใหญ่มีวัฒนธรรมและชาติพันธุ์ที่มีความเป็นมายาวนานตั้งแต่โบราณกาล แต่หลังจากมีความรุ่งเรืองสูงสุดในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 16 และ 13 แล้ว อาณานิคมกัมพูชาก็ตกต่ำลงเรื่อยๆ ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการใช้ทรัพยากร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แรงงานคนในการทำสงครามและการสร้างปราสาทหินอย่างมากมาย รวมทั้งการขยายอำนาจของไทยและเวียดนามตั้งแต่ประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 14 จนถึง ค.ศ. 1863 กัมพูชาก็ตกเป็นรัฐอารักขาของฝรั่งเศส ซึ่งแม้จะหยุดยั้งการขยายอำนาจของไทยและเวียดนามเข้ามาในกัมพูชา แต่อานาจักรนี้ก็ถูกกดขี่ขูดรีดจากรัฐบาลอาณานิคมอย่างหนัก ในสมัยที่กัมพูชาเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส ฝรั่งเศสไม่ได้วางรากฐานที่สำคัญให้แก่การปกครองและการพัฒนาเศรษฐกิจที่จะทำให้อานาจักรสามารถยืนอยู่ได้ด้วยตนเองอย่างมั่นคงภายหลังได้รับเอกราชใน ค.ศ. 1953 หลังจากกัมพูชา พันชวงที่เรียกว่า “ยุคทอง” นั่นคือประมาณ 1 ทศวรรษ ภายหลังจากเอกราชที่กัมพูชาเติบโตก้าวหน้าในด้านต่างๆแล้ว ก็ต้องประสบกับทั้งปัญหาเศรษฐกิจและความขัดแย้งทางการเมืองรุนแรงซึ่งไปสู่สงครามกลางเมืองที่ยืดเยื้อกว่าจะได้ “เกิดใหม่” อีกครั้งในต้นทศวรรษ 1990 ปัจจุบันกัมพูชามีเนื้อที่ 181,036 ตารางกิโลเมตร และมีพลเมืองประมาณ 15,458,300 คน (ค.ศ. 2014) (Phnom Penh)

ดินแดนประเทศกัมพูชาส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในเขตทะเลสาบเขมร (Tonle Sap) ซึ่งเป็นทะเลสาบขนาดใหญ่ต่อกับเขตที่ต่ำของลุ่มแม่น้ำโขง (Mekong LowLand) อาณาเขตด้านตะวันออกเฉียงเหนือติดกับลาว ด้านตะวันออกและด้านใต้ติดกับเวียดนาม ด้านตะวันตกเฉียงใต้คืออ่าวไทย ด้านตะวันตกและด้านเหนือติดกับประเทศไทย กัมพูชารายล้อมไปด้วยเทือกเขาที่เปรียบเสมือนพรมแดนตามธรรมชาติ คือ ทิวเขาพนมดงรัก (Dangrek) ทางเหนือ ทิวเขาพนมกระวาน (Cardamon) ด้านตะวันออกเฉียงใต้ และทิวเขาพนมดงไร (Damrei) หรือทิวเขาช้าง (Elephant) ด้านตะวันออก

ประเทศกัมพูชาอยู่ในเขตที่ลุ่มเป็นส่วนมากคือ ประมาณ 3 ใน 4 ของพื้นที่ ในส่วนนี้แทบจะไม่มีส่วนใดสูงเกิน 3.05 เมตรเหนือระดับทะเลปานกลาง ดินแดนที่ราบลุ่มมีน้ำท่วมบางช่วงในแต่ละปี สภาพภูมิอากาศร้อนชื้นซึ่งเหมาะแก่การปลูกข้าว แม้ด้วยเครื่องมือที่ง่ายที่สุดและแม้ว่าที่ดินของกัมพูชาโดยทั่วไปจะไม่อุดมสมบูรณ์นัก กัมพูชามีแหล่งน้ำซึ่งเป็นที่มาของอาหารที่สำคัญคือลุ่มน้ำโขงและสาขาของแม่น้ำสายนี้ซึ่งนับเป็นแม่น้ำสายใหญ่และยาวที่สุดแห่งหนึ่งในโลก รวมทั้งทะเลสาบเขมรซึ่งมีความผูกพันใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อทั้งวิถีชีวิตและระบบเศรษฐกิจของกัมพูชามาเป็นเวลายาวนาน

ชาวกัมพูชาจัดอยู่ในชาติพันธุ์ออสโตร-เอเชียติก (Austro-Asiatic) หรือที่เรียกโดยทั่วไปว่า มอญ-เขมร (Mon-khmer) อาณานิคมเริ่มแรกที่เกี่ยวข้องกับกัมพูชาคือ ฟูนัน (Funan) อันเป็นชื่อ

ที่ชาวจีนใช้เรียกอาณาจักรนี้เมื่อเข้ามาติดต่อดั้งแต่ประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 3 อาณาจักรฟูนันมีอำนาจปกครองมาจนถึงเขตดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง มีศูนย์กลางที่เป็นเมืองขนาดใหญ่ ประกอบด้วยเครือข่าย ลำคลองที่เชื่อมโยงกับดินแดนที่อยู่ลึกขึ้นไปทางภาคพื้นดิน ฟูนันมีรากฐานด้านเกษตรกรรมที่ก้าวหน้าและอารยธรรมที่รุ่งเรืองมาก แต่รากฐานสำคัญที่สุดของ ความรุ่งเรืองเข้มแข็งของฟูนันอยู่ที่กำลังรบและทางการค้าทางทะเลซึ่งทำให้สามารถขยายอำนาจไปได้ไกลถึงแหลมมลายูในช่วงเวลาหนึ่ง

รากฐานทางเศรษฐกิจของกัมพูชาในสมัยต่อมาขึ้นอยู่กับที่การเกษตรและการประมงเป็นสำคัญ แม้ว่าชาวเขมรจะขยายอำนาจมาถึงดินแดนชายฝั่งทะเลตั้งแต่ประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 7 (ไม่นับอาณาจักรฟูนันที่มีศูนย์กลางอยู่ใกล้ชายฝั่งและมุ่งด้านการค้า และการขยายอำนาจทางทะเลอยู่แล้ว) แต่ก็มิได้พัฒนาศักยภาพทางทะเลไม่ว่าจะในด้านการค้าหรือกำลังทางทหาร ประชากรกัมพูชาที่ตั้งรกรากในเขตแหล่งน้ำภาคพื้นดิน มีเส้นทางคมนาคมทางน้ำที่ทำให้สามารถติดต่อถึงกันและเข้าถึงส่วนต่างๆภายในภาคพื้นดินได้โดยง่าย เส้นทางน้ำและทะเลสาบที่เดินเรือได้มีความยาวรวมกันเกือบ 1,440 กิโลเมตร ดังนั้น เมื่อประกอบกับการที่มีภูเขาและป่าไม้เป็นเครื่องกีดขวางตามแนวชายฝั่งอ่าวไทย ชาวเขมรจึงมุ่งความสนใจไปที่ดินแดนภายในประเทศมากกว่าจะมุ่งมาทางทะเล แม้ว่าจะมีช่องทางสู่ทะเลได้โดยตรง อาณาจักรกัมพูชาในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 8 ที่เรียกว่า เจนละน้ำ แท้จริงแล้วก็เป็นศูนย์กลางที่มุ่งไปทางภาคพื้นดิน มากกว่าทางทะเล การพัฒนาท่าเรือชายฝั่งทะเลก็เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้เอง

พัฒนาการด้านเศรษฐกิจที่สำคัญคือการส่งออกผลิตผลทางการเกษตร มีการผลิตข้าวและข้าวโพดในปริมาณมากเพื่อการค้า เป็นครั้งแรกในสมัยอาณาจักรมอญ เมื่อเศรษฐกิจของอินโดจีนเริ่มฟื้นตัว ในช่วงกลางทศวรรษ 1930 การส่งออกข้าวของกัมพูชาโดยเฉพาะจากแหล่งผลิตในพระตะบอง (Battambang) มีปริมาณถึง 100,000 เมตริกตันต่อปี

การที่กัมพูชาเป็นประเทศที่มีดินแดนกว้างใหญ่เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรขนาดเล็ก ดินแดนกัมพูชาจึงเป็นที่หมายตาของชาวเวียดนามที่ประสบปัญหาขาดแคลนที่ดินทำกิน สมเด็จพระนโรดมที่ทรงยอมทำความตกลงเป็นรัฐในอารักขาของฝรั่งเศสก็ด้วยความมุ่งหวังประการหนึ่งคือ ยุติการอพยพเข้ามาของชาวเวียดนาม แต่ผลที่เกิดขึ้นกลับเป็นว่าในสมัยอาณาจักรมอญเองที่มีชาวเวียดนามจำนวนมากหลั่งไหลเข้ามาในกัมพูชา ทั้งที่เป็นเจ้าหน้าที่ในระบอบปกครองอาณาจักรมอญและผู้เข้ามาตั้งรกรากทำมาหากินในดินแดนที่ยังมีผืนแผ่นดินกว้างใหญ่แห่งนี้ ความตึงเครียดทางเชื้อชาติระหว่างชาวกัมพูชากับเวียดนามยังคงเป็นปัญหาจนกระทั่งทุกวันนี้

โครงสร้างทางสังคมดั้งเดิมของกัมพูชาประกอบด้วย 3 ส่วนคือ ชาวนา ข้าราชการ และสถาบันพระมหากษัตริย์ รูปแบบทางชนชั้นดังกล่าวมีมาตั้งแต่สมัยอาณาจักรเมืองพระนคร ซึ่งมีชนชั้นที่มีบทบาทและผลประโยชน์เกี่ยวพันกับศาสนาคันถลางระหว่างพระมหากษัตริย์กับชาวนาอิสระ โดยไม่นับ

ชนชั้นล่างลงไปอีกคือทาส ชาวแกมพูชาน้อยคนนักที่จะประกอบอาชีพค้าขาย การสะสมทรัพย์สินเงินทอง และการลงทุนประกอบการโดยชาวแกมพูชาโดยทั่วไปมีจำกัด การเปลี่ยนหรือเลื่อนชั้นทางสังคมก็เป็นไปได้อย่างยากมากอย่างไรก็ดี โอกาสทางสังคมเริ่มเปิดแก่ประชาชนจำนวนมากขึ้นในสมัยอาณานิคมโดยมีการนำระบบการศึกษาแผนใหม่เข้ามาและเปิดโอกาสให้ชาวแกมพูชาเข้ามาเป็นข้าราชการในระบบการปกครองอาณานิคมด้วย

ส่วนการปกครองท้องถิ่น มีการจัดระเบียบการปกครองแบ่งเป็นจังหวัดเทศบาล และอำเภอ ปัจจุบัน (ค.ศ. 2015) แกมพูชาแบ่งออกเป็น 25 จังหวัด 26 เทศบาลนคร และ 159 อำเภอ

ปัญหาสำคัญในแกมพูชา คือ ความยากจน คอร์รัปชัน และการใช้อำนาจนิยมของรัฐบาล ปัญหาเหล่านี้สะท้อนให้เห็นในกรณีพิพาทเกี่ยวกับที่ดินระหว่างนายทุนกับเกษตรกรซึ่งสร้างความไม่พอใจให้ประชาชนอย่างมาก ในสื่อมวลชนจะปรากฏรายงานการปะทะกันระหว่างชุมชนกับนักลงทุกที่ได้รับสัมปทานการใช้ที่ดินจากรัฐ ปัจจุบันนักลงทุนทั้งที่เป็นชาวแกมพูชาและชาวต่างชาติครอบครองที่ดินในลักษณะนี้เป็นจำนวนมาก (ข้อมูลจากบางแหล่งระบุว่า มีประมาณ 25 ล้านไร่ หรือร้อยละ 20 ของที่ดินทั้งหมดในประเทศ) ในขณะที่รัฐบาลให้การอุปถัมภ์แก่นักลงทุนต่างๆ อย่างมากนั้น รัฐบาลก็ยังไม่สามารถสนองความจำเป็นพื้นฐานของประชาชน ไม่ว่าในเรื่องการจัดหาน้ำสะอาด ที่อยู่อาศัยที่พอเพียงและเหมาะสม บริการด้านสาธารณสุข ความยุติธรรมทางสังคม การศึกษา และอื่นๆ

5.3 ประเทศอินโดนีเซีย (Indonesia)

5.3.1 ข้อมูลทั่วไป

เมืองหลวง : จาการ์ตา

ภาษา : ภาษาอินโดนีเซีย (Bahasa Indonesia) เป็นภาษาราชการ

ประชากร : จำนวน 248 ล้านคน ประกอบด้วย ชนพื้นเมืองหลายกลุ่ม มีภาษามากกว่า 583 ภาษา

ร้อยละ 61 อาศัยอยู่บนเกาะชวา

นับถือศาสนา : อิสลาม 87%, คริสต์ 10%

ระบบการปกครอง : ประชาธิปไตยที่มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้าฝ่ายบริหาร

5.3.2 พื้นที่ พื้นที่ทางบก 1,904,443 ตารางกิโลเมตร และพื้นที่ทางทะเล 3,166,163 ตาราง

กิโลเมตร (รวมพื้นที่ทั้งหมด 5,070,606 ตารางกิโลเมตร)

5.3.3 การเมืองการปกครอง

ประมุข ประธานาธิบดีคนปัจจุบัน คือ ดร. ซูซีโล บัมบัง ยูโดโยโน

ผู้นำรัฐบาล ดร. ซูซีโล บัมบัง ยูโดโยโน (Dr. Susilo Bambang Yudhoyono) ดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2552 (สมัยที่ 2)

รัฐมนตรีต่างประเทศ ดร. อาร์ เอ็ม มาร์ตี้ มูเลียนา นาดาเลกาวา (Dr. R. M. Marty)

MulianaNatalegawa) ดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2552

ระบอบการปกครอง ระบอบสาธารณรัฐแบบประชาธิปไตย มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้าฝ่ายบริหาร (ดำรงตำแหน่งวาระละ 5 ปี การเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุดมีขึ้นเมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2552

เขตการปกครอง 30 จังหวัด และเขตการปกครองพิเศษ 4 เขต ได้แก่ กรุงจาการ์ตา เมืองยอกยาคารตา จังหวัดอาเจะห์ และ จังหวัดปาปัวและปาปัวตะวันตก
วันชาติ 17 สิงหาคม

5.3.4 เศรษฐกิจการค้า

หน่วยเงินตรา รูเปียห์ (1,000 รูเปียห์ ประมาณ 3.21 บาท)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ 928.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

รายได้ประชาชาติต่อหัว 4,944 ดอลลาร์สหรัฐ

การขยายตัวทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 6.3

สินค้านำเข้าที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องจักร เคมีภัณฑ์ น้ำมันเชื้อเพลิง ผลิตภัณฑ์อาหาร

สินค้าส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ ก๊าซธรรมชาติ น้ำมัน เครื่องใช้ไฟฟ้า ไม้ เสื้อผ้า

สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เป็นประเทศที่อยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ภาคพื้นสมุทร (Maritime Southeast Asia) มีพื้นที่กว้างใหญ่ ประกอบด้วยหมู่เกาะจำนวนมากอยู่ระหว่างมหาสมุทรอินเดียกับมหาสมุทรแปซิฟิก อินโดนีเซียมีประเทศเพื่อนบ้านที่รายล้อมคือ สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย และออสเตรเลีย ด้านตะวันตกติดต่อกับอาณาเขตของอินเดียในทะเลอันดามันและหมู่เกาะนิโคบาร์ การที่อินโดนีเซียเป็นประเทศใหญ่ที่มีประชากรเกือบครึ่งหนึ่งของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประกอบกับการมีรากฐานด้านอารยธรรมที่เก่าแก่ มีความอุดมสมบูรณ์ด้านทรัพยากร และปัจจุบันมีพัฒนาการทางการเมืองที่ก้าวหน้าในแนวทางประชาธิปไตย ทำให้อินโดนีเซียเป็นประเทศที่ได้รับความสนใจและมีความสำคัญมากที่สุดประเทศหนึ่งในภูมิภาคนี้

อินโดนีเซียมีเนื้อที่ 5,193,250 ตารางกิโลเมตร เป็นแผ่นดิน 2,072,087 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ทะเล 3,166,163 ตารางกิโลเมตร เป็นประเทศหมู่เกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก ประกอบด้วยเกาะใหญ่น้อยจำนวน 17,508 เกาะ กระจายอยู่ตามแนวเส้นศูนย์สูตร ในจำนวนทั้งหมดนี้ มีประมาณ 6,000 เกาะ ที่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ กลุ่มเกาะเหล่านี้แบ่งออกเป็น 4 ส่วนคือ (1) หมู่เกาะซุนดาใหญ่ ประกอบด้วย เกาะชวา (Java) สุมาตรา (Sumatra) หรือซูมาเตอร่า (Sumatera) บอร์เนียว (Borneo) หรือ กาลิมันตัน (Kalimantan) และซูลาเวซี (Sulawesi) (2) หมู่เกาะซุนดาน้อย ประกอบด้วย เกาะเล็กๆ ที่อยู่ทางตะวันออกของเกาะชวา มีเกาะบาหลิ (Bali) ล็อมบ็อก (Lombok) ซุมบาวา (Sumbawa) ซุมบา (Sumba) ฟลอเรส (Flores) และติมอร์บาร์ต (Timor Barat) หรือ

ติมอร์ตะวันตก (West Timor) (3) หมู่เกาะมาลุกู (Maluku) หรือโมลุกกะ (Moluccas) หรือหมู่เกาะเครื่องเทศ ตั้งอยู่ระหว่างซูลาเวซีกับปาปัว เดิมเรียกว่า อีเรียนจายา (Lrian Jaya) บนเกาะนิวกินี (New Guinea) (4) อีเรียนจายา อยู่ทางทิศตะวันตกของปาปัวนิวกินี อินโดนีเซียมีพรมแดนทั้งหมดยาว 2,830 กิโลเมตร โดยมีพรมแดนติดต่อกับประเทศติมอร์-เลสเต 228 กิโลเมตร มาเลเซีย 1,782 กิโลเมตร และปาปัวนิวกินี 820 กิโลเมตร มีเกาะใหญ่ที่สุด 5 เกาะ ที่อินโดนีเซียเป็นเจ้าของทั้งหมด 3 เกาะ คือ เกาะชวา เกาะสุมาตรา และเกาะซูลาเวซี ส่วนอีก 2 เกาะคือ เกาะบอร์เนียว อินโดนีเซียเป็นเจ้าของส่วนใหญ่ ยกเว้นดินแดนที่เป็นประเทศบรูไน และรัฐซาราวักหรือซาราวัก (Sarawak) กับรัฐซาบะฮ์หรือ ซาบาห์ (Sabah) ของมาเลเซีย อีกเกาะหนึ่งคือ เกาะนิวกินี อินโดนีเซียเป็นเจ้าของ ส่วนที่เรียกว่า นิวกินีตะวันตก ส่วนทางทิศตะวันออกเป็นปาปัวนิวกินี

ลักษณะภูมิอากาศเขตร้อนและภูมิอากาศแถบศูนย์สูตร ทำให้อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชีวภาพเป็นอันดับ 2 รองจากบราซิล และยังปกคลุมด้วยพื้นที่ป่ากว่าร้อยละ 80 ของประเทศ พื้นที่กว่าครึ่งหนึ่งของอินโดนีเซียอุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล ส่งผลให้อินโดนีเซียได้เปรียบในการใช้ทรัพยากรเหล่านี้พัฒนาประเทศ แต่เนื่องจากขาดการจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ เช่น ที่ดินทำกิน ความยากจน ปัญหาสังคม และสิ่งแวดล้อม มีการเผาทำลายพื้นที่ป่าเพิ่มขึ้นเนื่องจากประชาชนบุกรุกป่าเพื่อเป็นที่อยู่อาศัยและทำการเกษตร การทำลายพื้นที่มีผลกระทบต่อระบบนิเวศป่าและทำให้สัตว์ป่าจำนวนมากไม่มีที่อยู่อาศัยหรือล้มตายไป บางชนิดถึงกับสูญพันธุ์ไปก็มี

อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางด้านชาติพันธุ์และวัฒนธรรมมากที่สุดชาติหนึ่ง อีกทั้งยังเป็นประเทศที่มีประชากรมากเป็นอันดับ 4 ของโลก รองจาก จีน อินเดีย และสหรัฐอเมริกา ทำให้ชาวอินโดนีเซียนับถือศาสนาและความเชื่อหลากหลาย อีกทั้งการเป็นศูนย์กลางการค้าที่สำคัญในอดีตและอยู่ใต้อิทธิพลของอาณาจักรต่างๆ ในประวัติศาสตร์ ทำให้ดินแดนแห่งนี้ได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากภายนอกอยู่ตลอดเวลา ในรัฐธรรมนูญได้ประกาศศาสนาทางการไว้ถึง 6 ศาสนา คือ อิสลาม คริสต์ นิกายโปรเตสแตนต์ คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก ฮินดู พุทธ และขงจื้อ ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม แม้จะเป็นประชากรมุสลิมมากที่สุดในโลก แต่สาธารณรัฐอินโดนีเซียไม่ได้ประกาศตนเอง “รัฐอิสลาม” อย่างไรก็ตาม วิถีชีวิต สังคม และวัฒนธรรมของอินโดนีเซียผูกพันอยู่กับอิทธิพลของศาสนาอิสลามเป็นส่วนใหญ่ ส่วนศาสนาที่เก่าแก่ที่สุดในหมู่เกาะคือ ศาสนาฮินดู แม้ในปัจจุบันจะไม่ใช่อิทธิพลหลักของคนในชาติ แต่ประชากรส่วนใหญ่ในเกาะบาหลียังคงรักษาความเชื่อและสืบสานพิธีกรรมต่าง ๆ ไว้อย่างงดงาม ในปัจจุบันเกาะบาหลีกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว

จากนานาประเทศเข้ามาตีตลาดกับเสน่ห์วัฒนธรรมอินโดนีเซียอย่างต่อเนื่อง อิทธิพลทางศาสนาเหล่านี้ได้ส่งผลต่อการสร้างรูปแบบเฉพาะทางวัฒนธรรมผ่านศิลปกรรม สถาปัตยกรรม นาฏศิลป์ ดนตรี ศิลปะการแสดง วรรณคดี รวมถึงการแต่งกาย

ในสวนวัฒนธรรมด้านอาหารของอินโดนีเซียก็แสดงลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมที่หลากหลายเช่นกัน อาหารที่อินโดนีเซียมีความแตกต่างไปตามสังคมและวัฒนธรรมพื้นถิ่น อาหารซึ่งเป็นที่นิยมคือ ข้าวผัด (nasigoreng) สลัดผัก (gadogado) สะเต๊ะ และซูปซาโต (sato) นอกจากนี้ ยังมีอาหารพื้นถิ่นของแต่ละเกาะซึ่งมีลักษณะเฉพาะของตน อาหารจานหลักที่สำคัญในวัฒนธรรมชาวอินโดนีเซียคือ ตุมเป็ง (tumpeng) ซึ่งได้รับการประกาศให้เป็นอาหารประจำชาติใน ค.ศ. 2014 “ตุมเป็ง” เป็นอาหารดั้งเดิมของคนชาว ชุนดา และมาดูรา เป็นอาหารประเภทข้าวที่พูนสูงเป็นรูปกรวย (คล้ายกับภูเขา) โดยใช้กรวยจากไม้ไผ่หรือใบตองเป็นแม่พิมพ์ มีเครื่องเคียงที่รายล้อมประกอบด้วย เนื้อสัตว์ ผัก และอาหารทะเล ลักษณะของอาหารจานนี้บ่งบอกถึงลักษณะทางภูมิศาสตร์ของเกาะชาวอินโดนีเซียที่เต็มไปด้วยภูเขาและภูเขาไฟ ทั้งยังเป็นสัญลักษณ์ของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และที่อยู่ของบรรพบุรุษและเทพเจ้า ดังนั้น ชาวอินโดนีเซียจึงทำอาหารจานนี้เพื่อเฉลิมฉลองและขอบคุณเทพเจ้าสำหรับผลผลิตที่อุดมสมบูรณ์ หลายเมืองในอินโดนีเซีย เช่น ยอกยาคาร์ตา ใช้ตุมเป็งในการฉลองวันชาติของอินโดนีเซียด้วย โดยเป็นการสวดเพื่อขอความปลอดภัยและสุขสงบให้แก่ประเทศ

ด้านการปกครอง อินโดนีเซียมีการปกครองระบอบ “สาธารณรัฐ” ที่มีการเลือกตั้งตามระบบรัฐสภาและมีประธานาธิบดีเป็นผู้นำสูงสุด เมืองหลวงคือ กรุงจาการ์ตา (Jakarta) โครงสร้างการบริหารอินโดนีเซียแบ่งออกเป็น 33 จังหวัด (Province) และเขตปกครองพิเศษ 5 เขต แต่ละจังหวัดมีระบบการบริหารและนิติบัญญัติของตนเองแต่ละจังหวัดแบ่งออกเป็นเขต (Regencies-kabupaten) และเมือง (cities-kota) จากเมืองแบ่งออกเป็นตำบล และจากตำบลแบ่งเป็นหมู่บ้าน ซึ่งกล่าวได้ว่า ระดับเขตและเมืองเป็นกลไกสำคัญในการบริหารท้องถิ่น ทำหน้าที่จัดสรรสาธารณูปโภคและบริการต่างๆแก่ประชาชน อินโดนีเซียมีเมืองขนาดใหญ่ 5 เมือง คือจาการ์ตา ซูราบายา (Surabaya) บันตุง (Bandung)เซอมารัง (Semarang) และเมตัน (Medan) สี่เมืองแรกตั้งอยู่ในเกาะชวา ส่วนเมืองเมตันอยู่ในเกาะสุมาตรา การปกครองระดับหมู่บ้านมีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของประชาชนมากที่สุด

5.4 ประเทศลาว (Laos)

5.4.1 ข้อมูลทั่วไป

เมืองหลวง : นครหลวงเวียงจันทน์

ภาษา : ภาษาลาว เป็นภาษาราชการ

ประชากร : ประกอบด้วย ชาวลาวลุ่ม 68%, ลาวเทิง 22%, ลาวสูง 9% รวมประมาณ 68 คนเผ่า

นับถือศาสนา : 75% นับถือพุทธ, นับถือผี 16%

ระบบการปกครอง : สังคมนิยมคอมมิวนิสต์ (ทางการลาวใช้คำว่า ระบบประชาธิปไตยประชาชน) สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป. ลาว หรือ Lao PDR) เป็นประเทศหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีประวัติศาสตร์สืบทอดไปถึงอาณาจักรล้านช้าง (LanXang) ซึ่งต่อมาแตกแยกเป็น 3 อาณาจักร คือ หลวงพระบาง (LuangPrabang) เวียงจันทน์ (Vientiane; Viang Chan) และจำปาสักหรือจำปาศักดิ์ (Champasak) ตั้งแต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ฝรั่งเศสเข้าปกครองลาวในฐานะรัฐอารักขา (protectorate) รวมอาณาจักรลาวทั้งหมดเข้าด้วยกันและผนวกเป็นส่วนหนึ่งของอินโดจีนของฝรั่งเศส (French Indochina) ภายหลังได้รับเอกราชลาวแตกแยกเป็นฝ่ายต่างๆ เกิดสงครามกลางเมืองยืดเยื้อ อยู่หลายปี จนพรรคคอมมิวนิสต์ลาวที่มีชื่อทางการว่า พรรคประชาชนปฏิวัติลาว (Lao People's Revolutionary Party-LPRP) ยึดอำนาจได้และก่อตั้งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ขึ้นใน ค.ศ. 1975

สปป. ลาวเป็นประเทศเดียวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ไม่มีทางออกทะเล เป็นประเทศที่มีขนาดกว้างใหญ่เมื่อเทียบกับจำนวนประชากร คือ มีพื้นที่ 236,800 ตารางกิโลเมตร (ประมาณครึ่งหนึ่งของพื้นที่ประเทศไทย) แต่มีประชากรเพียง 6.8 ล้านคน (ค.ศ. 2014) มีพรมแดนที่ล้อมรอบโดยพม่า กัมพูชา สาธารณรัฐประชาชนจีนไทย และเวียดนาม สภาพที่ตั้งทำให้ลาวมีฐานะเป็นดินแดนกั้นชนระหว่างชาติเพื่อนบ้านที่เข้มแข็งกว่า โดยเฉพาะระหว่างไทยกับเวียดนาม รวมทั้งเป็นเส้นทางผ่านด้านการค้าและการคมนาคม ดินแดนด้านตะวันตกที่ติดกับไทยส่วนใหญ่มีแม่น้ำโขงกั้น (ส่วนที่มีแม่น้ำโขงเป็นพรมแดนธรรมชาติยาวประมาณ 920 กิโลเมตร จากพรมแดนไทย-ลาวทั้งหมด 1,730 กิโลเมตร) ซึ่งเป็นทั้งแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรและเส้นทางคมนาคมมาแต่สมัยโบราณ และในปัจจุบันแม่น้ำสาขาของแม่น้ำโขงยังเป็นแหล่งผลิตไฟฟ้าพลังน้ำที่สำคัญของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พรมแดนด้านตะวันออกซึ่งมีความยาว 2,130 กิโลเมตร อยู่ติดกับเวียดนาม มีเทือกเขาอันนัม(Annamite Chin) กั้นพรมแดนส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นเขตแบ่งวัฒนธรรมระหว่างเวียดนามกับลาวและไทยด้วย ด้านตะวันตกเฉียงเหนือมีเทือกเขาหลวงพระบาง (LuangPrabang Range) กั้นระหว่างลาวกับที่ราบสูงในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย ลาวมีพรมแดนใต้ติดกับกัมพูชายาว 541 กิโลเมตร ดินแดนตอนใต้ของลาวยังปรากฏปราสาท

หินซึ่งเป็นมรดกของอารยธรรมขอมโบราณ เช่น วัตภู ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างลาวกับกัมพูชาในอดีต พรหมแดนตอนเหนือที่ติดกับจีนเป็นแนวภูเขายาว 423 กิโลเมตร และมีแม่น้ำโขงกั้นพรหมแดนระหว่างลาวกับพม่ายาว 235 กิโลเมตร ดินแดนส่วนใหญ่ยังเป็นป่าเขา (ยอดเขาที่สูงที่สุดคือ ภูเบี้ย (PhouBia) สูง 2,818 เมตร) สลับด้วยที่ราบและที่ราบสูง เขตที่ราบสูง 2 แห่งได้แก่ ที่ราบสูงเชียงขวางทางเหนือ และที่ราบสูงโบโลเวน (Bovoven Plateau) ทางใต้ ภูมิอากาศของลาวส่วนใหญ่อยู่ในเขตร้อนชื้น ได้รับอิทธิพลจากลมมรสุม เมืองใหญ่ที่สุดของลาวปัจจุบันคือ กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีประชากรประมาณ 569,000 คน เมืองใหญ่อื่นๆ ได้แก่ หลวงพระบาง สะหวันนะเขต และปากเซ

5.5 ประเทศมาเลเซีย (Malaysia)

5.5.1 ข้อมูลทั่วไป

เมืองหลวง : กรุงกัวลาลัมเปอร์

ภาษา : ภาษามาเลย์ เป็นภาษาราชการ รองลงมาเป็นอังกฤษและจีน

ประชากร : ประกอบด้วย มาเลย์ 40%, จีน 33%, อินเดีย 10%, ชนพื้นเมืองเกาะบอร์เนียว 10%

นับถือศาสนา : อิสลาม 60%, พุทธ 19%, คริสต์ 11%

ระบบการปกครอง : ประชาธิปไตยในระบบรัฐสภา

มาเลเซีย เป็นประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเป็นประเทศสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน (Association of Southeast Asian Nations-ASEAN) ประกอบด้วยคาบสมุทรมลายู (Malay Peninsula) และส่วนเหนือของเกาะบอร์เนียว (Borneo) มาเลเซียมีสถานภาพเป็นสหพันธรัฐ ประกอบด้วยรัฐ 11 รัฐ มีเมืองหลวงชื่อ กัวลาลุมปูร์หรือ กัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur) ใช้สกุลเงินริงกิต (Ringgit) วันชาติคือวันที่ 31 สิงหาคม

มาเลเซียมีเนื้อที่ทั้งหมด 329,749 ตารางกิโลเมตร ซึ่งรวมดินแดนบนแผ่นดินใหญ่และเกาะเล็กๆ 131,587 ตารางกิโลเมตร ดินแดนบนเกาะบอร์เนียวซึ่งเป็นที่ตั้งของรัฐซาราวะก์หรือซาราวัก (Sarawak) เนื้อที่ 124,449 ตารางกิโลเมตร และรัฐซาบะฮ์หรือซาบะฮ์ (Sabah) เนื้อที่ 79,713 ตารางกิโลเมตร มาเลเซียสามารถติดต่อทางถนนและรถไฟกับประเทศและข้ามช่องแคบโจโฮร์หรือยะโฮร์ (Johor Strait) ไปยังสาธารณรัฐสิงคโปร์ ดินแดนมาเลเซียมีภูเขาเทือกสั้นๆ หลายเทือกทางเหนือซึ่งลดหลั่นเป็นเขาเตี้ยๆ และที่ราบไปทางใต้สู่บริเวณที่ต่ำโจโฮร์ (Johor Lowlands) โดยทั่วไป คาบสมุทรมลายูเป็นเทือกเขาเตี้ยๆ ซึ่งแซมด้วยที่ราบลุ่มที่เพาะปลูกได้ดี บริเวณรัฐซาราวะก์และรัฐซาบะฮ์บนเกาะบอร์เนียวเป็นภูเขาและที่ราบทำนองเดียวกัน ยอดเขาสูงสุดในประเทศมาเลเซีย คือยอดเขากินาบาลู (Mount Kinabalu) ซึ่งสูง 4,101 เมตร อยู่ในรัฐซาบะฮ์ มาเลเซียอุดมด้วยป่าเขตร้อนชื้นที่มีฝนชุกซึ่งมีประมาณ

ร้อยละ 70 ของประเทศ แม่น้ำเป็นสายสั้นๆ ส่วนใหญ่ไหลจากเหนือไปได้ ผู้คนมักอาศัยอยู่ริมแม่น้ำหรือริมทะเล เพราะติดต่อกันได้ง่ายกว่าทางบก ซึ่งมักเป็นภูเขาและป่าทึบ แม่น้ำสำคัญได้แก่ แม่น้ำราชัง (Rajang) ในรัฐซาราวะก์ซึ่งเดินเรือได้ประมาณ 560 กิโลเมตร ส่วนแม่น้ำกินาบาตังกัน (Kinabatangan) ในรัฐซาบะฮ์เป็นทางน้ำที่สำคัญมากของรัฐ อุณหภูมิเฉลี่ยในมาเลเซีย 27 องศาเซลเซียส น้ำฝนเฉลี่ย 2,550 มิลลิเมตร

ดินในมาเลเซียไม่ค่อยดีนัก ยกเว้นบริเวณชายฝั่งทะเล แต่เหมาะแก่การปลูกยางพาราซึ่งไม่ต้องการดินอุดมสมบูรณ์มาก ดินสัปดาห์ก็ปลูกได้ดี บริเวณป่าทึบมีไม้เศรษฐกิจอยู่พอควร เช่น ไม้สัก ไม้แก่นจันทร์ การบูร ไม้ไผ่ มีสัตว์ป่า เช่น ช้าง เสือโคร่ง เสือดาว หมี ลิงอุรังอุตัง ชะนี แรด จำนวนหนึ่ง แร่ธาตุที่สำคัญคือ น้ำมัน ดีบุก เหล็ก และทองคำ

ชาวมาเลเซียส่วนใหญ่พูดภาษาในตระกูลออสโตรนีเซียน (Austronesian) หรือมาลาโย-พอลินีเซียน (Malayo-Polynesian) ซึ่งใช้พูดกันมากในบริเวณกลุ่มเกาะมลายู (Malay Archipelago) เนื่องจากดินแดนนี้คุมช่องแคบเมอลากา (Straits of Melaka) หรือช่องแคบมะละกา (Straits of Malacca) ซึ่งเป็นเส้นทางเดินเรือที่สำคัญ จึงเป็นดินแดนที่มีกลุ่มชนหลายกลุ่มมาตั้งถิ่นฐานและผสมผสาน นอกจากชนพื้นเมืองที่พูดภาษาตระกูลมาเลย์ ซึ่งต่อมาเรียก ภาษามลายู (Bahasa Melayu) แล้ว ยังมีชนเชื้อชาติจีนซึ่งพูดภาษาจีน ชนเชื้อชาติอินเดียจากอินเดียใต้และศรีลังกา เช่น ชาวทมิฬ (Tamil) ส่วนในมาเลเซียตะวันออก คือ รัฐซาบะฮ์และซาราวะก์นั้น นอกจากมีชาวจีนและชาวมลายูแล้วยังมีชนพื้นเมืองดั้งเดิมอีกประมาณ 25 เผ่า เช่น พวกอีบัน (Iban) ซึ่งเรียกอีกชื่อว่า ชาวดาัยกทะเล (Sea Dayak) อยู่ในรัฐซาราวะก์ และเดิมเป็นนักล่าหัวมนุษย์ ชาวดาัยกทะเลอยู่ในบ้านที่เรียกว่า บ้านยาว ซึ่งหลายครอบครัวอยู่ร่วมกัน ส่วนชาวดาัยกบก (Land Dayak) อยู่บนเขาบริเวณรัฐซาราวะก์ ตะวันตก เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า บิดายูห์ (Bidayuh) นอกจากนี้ ยังมีชาวกาตาซัน (Kadazan) ซึ่งเป็นชนพื้นเมืองกลุ่มใหญ่ที่สุดในรัฐซาบะฮ์

ชนชาติอื่นๆ ในมาเลเซีย ได้แก่ ชาวจีน มีประมาณร้อยละ 32 ส่วนใหญ่อพยพเข้ามาเมื่อปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 แล้วตั้งรกรากสืบต่อมา ชาวจีนส่วนใหญ่มักอยู่ในบริเวณที่ปลูกยางพารา หรือทำเหมืองดีบุก ซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของมาเลเซีย แต่ปัจจุบันร้อยละ 75 ของชาวจีนจะอยู่ในเมือง ชาวจีนส่วนใหญ่นับถือลัทธิขงจื้อ พระพุทธศาสนา ลัทธิเต๋า หรือคริสต์ศาสนา และมีผสมผสานความเชื่อเหล่านี้เข้าด้วยกัน ความเชื่อที่สำคัญคือ การบูชาบรรพบุรุษ นอกจากนี้ยังยกย่องวีรบุรุษท้องถิ่นเป็นเทพเจ้า ชาวจีนในมาเลเซียแบ่งเป็นกลุ่มตามภาษาพูด ซึ่งได้แก่ จีนฮกเกี้ยน กวางตุ้ง ฮักกา (แคะ) และแต้จิ๋ว

การเมืองภายในประเทศมาเลเซียมีที่กำนัง เพราะไม่มีพรรคฝ่ายค้านที่เข้มแข็ง อันวาร ฮิบรอฮีม ซึ่งเป็นหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านต้องซื้ออาหารกร่วมเพศ ซึ่งเป็นความผิดร้ายแรงตามกฎหมาย มาเลเซีย เขายื่นอุทธรณ์ต่อศาลสหพันธ์ แต่ในที่สุด ศาลก็พิพากษาว่าเขาผิดจริงตามหลักฐาน มีผลให้ เขาต้องติดคุกอีกตั้งแต่วันที่ 10 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2015 แม้จะพ้นโทษจำคุกภายใน 5 ปี เขาก็จะขาด คุณสมบัติในการสมัครรับเลือกตั้งซึ่งจะมีขึ้นใน ค.ศ. 2018 พรรคฝ่ายค้านจะต้องริบหาผู้นำคนใหม่มา แทนอันวาร ฮิบรอฮีม เพื่อทำหน้าที่ฝ่ายค้านอย่างมีประสิทธิภาพ

ในด้านการต่างประเทศ มาเลเซียเป็นสมาชิกก่อตั้งของสมาคมอาเซียน สมาชิกความร่วมมือทาง เศรษฐกิจเอเชีย-แปซิฟิกหรือเอเปก (Asia-Pacific Economic Co-operation-APEC) เป็นสมาชิก องค์การการประชุมอิสลามหรือโอไอซี (Organization of Islamic Conference-OIC) นอกจากนี้ ยัง เป็นสมาชิกของขบวนการไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดหรือนาม (Non-Aligned Movement-NAM) และเป็นสมาชิก สหประชาชาติ ปัจจุบันเป็นสมาชิกไม่ถาวรของสภามันคงแห่งสหประชาชาติ และเป็นประธานของ สมาคมอาเซียนใน ค.ศ. 2015 ซึ่งเป็นตำแหน่งหมุนเวียน มาเลเซียยึดนโยบายเป็นกลาง ความสัมพันธ์ อันดีกับทุกประเทศโดยไม่คำนึงว่าประเทศนั้นๆ จะมีอุดมการณ์อย่างไร แต่ไม่ยอมรับความเป็นประเทศ ของอิสราเอล และไม่มีความสัมพันธ์ทางการทูตกับอิสราเอล มาเลเซียเป็นผู้สนับสนุนที่แข็งขันของรัฐ ปาเลสไตน์

ในด้านวัฒนธรรม มาเลเซียมีวัฒนธรรมที่หลากหลาย เพราะเป็นดินแดนที่มีชนชาติหลากหลาย มาเลเซียอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมต่างๆในประเทศ ตั้งแต่ ค.ศ. 1971 รัฐบาลวางนโยบายวัฒนธรรม แห่งชาติว่า วัฒนธรรมมาเลเซียต้องมีพื้นฐานมาจากวัฒนธรรมของชนพื้นเมืองในมาเลเซีย ซึ่งอาจนำ วัฒนธรรมอื่นๆ มาผสมผสานได้ตามความเหมาะสม และศาสนาอิสลามต้องมีบทบาทสำคัญในวัฒนธรรม มาเลเซีย รัฐส่งเสริมบาฮาซามาเลเซียเหนือภาษาอื่นๆ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากวัฒนธรรมมาเลเซีย คล้ายคลึงกับวัฒนธรรมอินโดนีเซียพอควร ทำให้ทั้ง 2 ประเทศอ้างความเป็นเจ้าของ เช่น ดนตรี ทัศนกรรม อาหาร กีฬาพื้นเมืองบางชนิด

5.7 ประเทศฟิลิปปินส์ (Philippines)

5.7.1 ข้อมูลทั่วไป

เมืองหลวง : กรุงมะนิลา

ภาษา : ภาษาฟิลิปปิน และภาษาอังกฤษ เป็นภาษาราชการ รองลงมาเป็น สเปน, จีนฮกเกี้ยน, จีนแต้จิ๋ว ฟิลิปปินส์ มีภาษาประจำชาติคือ ภาษาตากาล็อก

ประชากร : จำนวน 98 ล้านคน ประกอบด้วย มาเลย์ 40%, จีน 33%, อินเดีย 10%, ชน

พื้นเมืองเกาะบอร์เนียว 10%

นับถือศาสนา : คริสต์โรมันคาทอลิก 83% คริสต์นิกายโปรเตสแตนต์, อิสลาม 5%

ระบบการปกครอง : ประชาธิปไตยแบบประธานาธิบดีเป็นประมุขและหัวหน้าฝ่ายบริหาร

5.7.2 การเมืองการปกครอง

1) ฟิลิปปินส์ปกครองในระบอบประชาธิปไตย ในรูปแบบสาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุข มาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน อยู่ในตำแหน่งคราวละ 6 ปี ดำรงตำแหน่งได้ไม่เกิน 1 วาระ วุฒิสภามีสมาชิก 24 คน มาจากการเลือกตั้งจากผู้มีสิทธิออกเสียงทั่วประเทศ (nationwide elected) มีวาระ 6 ปี และรัฐบาลจะจัดให้มีการเลือกตั้งวุฒิสภากำหนดครั้งหนึ่ง (12 คน) ทุก 3 ปี

2) ฟิลิปปินส์แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 17 เขต (region) 80 จังหวัด (province) และ 120 เมือง (city) โดยแบ่งการปกครองย่อยออกเป็น 1,499 เทศบาล (municipality) และ 41,969 บารังไก (barangay) ซึ่งเทียบเท่าตำบลหรือหมู่บ้าน

3) ฟิลิปปินส์จัดการเลือกตั้งประธานาธิบดี วุฒิสภา สภาผู้แทนราษฎร และสภาผู้แทนท้องถิ่นทั่วประเทศ รวม 17,996 ตำแหน่งในคราวเดียวกัน เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2553 มีผู้ลงทะเบียนเพื่อใช้สิทธิเลือกตั้งทั้งหมด 50.7 ล้านคน ในจำนวนนี้ มีผู้ลงทะเบียนเสียงเลือกตั้งประมาณ 38 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 75 ของผู้ลงทะเบียนทั้งหมด โดยนายเบนิกโน เอส อาควิโน ที่สาม (Benigno S. Aquino III) ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีจากพรรค Liberal (LP) และนายเจโอมาร์ บิโน (Jejomar Binay) อดีตนายกเทศมนตรีเมืองมาคาตี (Makati) ได้รับเลือกตั้งเป็นรองประธานาธิบดี

4) รัฐบาลภายใต้การบริหารงานของประธานาธิบดี อาควิโน ที่สาม มุ่งให้ความสำคัญกับการปฏิรูประบบบริหารประเทศเพื่อปราบปรามการฉ้อราษฎร์บังหลวงและขจัดความยากจน จึงได้รับความนิยมจากประชาชนและมีสถานะความมั่นคงทางการเมืองสูง ทั้งนี้ รัฐบาลมีมาตรการเร่งด่วน ได้แก่ การส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ การสร้างมาตรฐานกฎระเบียบด้านงบประมาณ การปรับปรุงระบบข้าราชการพลเรือน และการปรับปรุงระบบการศึกษา ส่วนประเด็นด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ รัฐบาลฟิลิปปินส์เน้นการส่งเสริมความร่วมมือในประเด็นท้าทายต่าง ๆ เช่น การก่อการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การระบาดของโรคติดต่อ การฟื้นฟูสภาพเศรษฐกิจ และการสร้างพลังประชาคมระหว่างประเทศในทุกภาคส่วนเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals MDG) ภายในปี 2558

5.7.3 เศรษฐกิจ

1) ฟิลิปปินส์มีระบบเศรษฐกิจที่คล้ายคลึงกับไทย กล่าวคือ เป็นประเทศเกษตรกรรม ประชากรร้อยละ 60 ประกอบอาชีพเกษตรกร อย่างไรก็ตาม สภาภูมิประเทศที่เป็นหมู่เกาะส่งผลให้พื้นที่เพาะปลูกมีน้อย โดยส่วนใหญ่จะอยู่บริเวณที่ราบต่ำและเนินเขาที่ปรับให้เป็นขั้นบันไดในบริเวณเกาะลูซอน ขณะเดียวกันประชากรฟิลิปปินส์ส่วนใหญ่นิยมประกอบอาชีพในต่างประเทศ ฟิลิปปินส์จึงพึ่งพารายได้

จากแรงงานฟิลิปปินส์ในต่างประเทศเพื่อการพัฒนาประเทศเป็นส่วนใหญ่

2) รัฐบาลภายใต้การบริหารงานด้านเศรษฐกิจของประธานาธิบดีอาคีโน ที่สาม เน้นนโยบายสร้างวินัยทางการคลัง โดยการบริหารงบประมาณแบบสมดุล (zero - budgeting policy) เพื่อแก้ไขภาวะงบประมาณขาดดุล อันเป็นปัญหาสืบเนื่องจากรัฐบาลชุดก่อน ในปี 2553 รัฐบาลได้กำหนดงบประมาณขาดดุลอัตราร้อยละ 4 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) หรือประมาณ 625 พันล้านบาท เนื่องจากความจำเป็นในการจัดสรรงบประมาณเพื่อเร่งพัฒนาโครงสร้างสาธารณูปโภค และอัดฉีดเม็ดเงินให้กับครัวเรือนที่มีรายได้น้อยเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจภายในประเทศ นอกจากนี้ รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยสนับสนุนการสร้างกลไกความเป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐ - เอกชน (public - private partnerships) และเร่งแก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนของต่างชาติ ผลักดันกฎหมายป้องกันการผูกขาด (anti - trust law) เพื่อส่งเสริมการแข่งขันอย่างเท่าเทียม รวมทั้งให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการลงทุนในสาขาสาธารณูปโภค การท่องเที่ยว ธุรกิจบริการ อุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์ เหมืองแร่ และเกษตรกรรม

3) ในปี พ.ศ. 2553 การเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของฟิลิปปินส์ อยู่ที่อัตราร้อยละ 7.3 เนื่องจากการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกจากวิกฤตเศรษฐกิจเมื่อปี 2553 การใช้จ่ายในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อเดือนมิถุนายน 2553 รวมทั้งปัจจัยเชิงบวกด้านอื่น ๆ ได้แก่ การเพิ่มขึ้นของเงินโอนจากแรงงานฟิลิปปินส์ในต่างประเทศ การขยายตัวของภาคการส่งออก การขยายตัวของบริการภายในประเทศ การเพิ่มขึ้นของปริมาณการลงทุน และเศรษฐกิจมหภาคมีเสถียรภาพมากขึ้น ทั้งนี้ รัฐบาลได้ตั้งเป้าหมายให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเติบโตในอัตราร้อยละ 78 ตลอดวาระการบริหารงาน (ปี 2553 - 2560) อย่างไรก็ตาม นักลงทุนต่างชาติยังคงมีความกังวลต่อปัญหา/ อุปสรรคอื่น ๆ ในการลงทุนในฟิลิปปินส์ เช่น ความไม่แน่นอนเชิงนโยบายในระยะยาว ระบบสาธารณูปโภคขาดคุณภาพ และค่าใช้จ่ายสูง

5.7.4 นโยบายต่างประเทศ

1) นโยบายต่างประเทศของฟิลิปปินส์อยู่บนพื้นฐานของนโยบายหลัก 3 ด้าน คือ (1) ด้านความมั่นคง (2) ด้านเศรษฐกิจ และ (3) ด้านแรงงานฟิลิปปินส์ในต่างประเทศ (Overseas Filipinos Workers) โดยเน้นการสร้างสมดุลระหว่างผลประโยชน์แห่งชาติกับการเป็นสมาชิกที่ดีของประชาคมระหว่างประเทศ และยังคงให้ความสำคัญกับการมีความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศสมาชิกอาเซียน

2) ฟิลิปปินส์มีความใกล้ชิดกับสหรัฐอเมริกา เนื่องด้วยความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ ความเป็นพันธมิตรด้านความมั่นคง และสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศคู่ค้ารายใหญ่ที่สุดในระหว่างการเยือนสหรัฐอเมริกาของประธานาธิบดีอาคีโน ที่สาม เมื่อเดือนกันยายน 2553 รัฐบาลฟิลิปปินส์ประสบผลสำเร็จในการดึงดูดการลงทุนและเงินช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกา โดยสหรัฐอเมริกาพร้อมจะสนับสนุน

นโยบายแห่งชาติของฟิลิปปินส์ในทุกมิติ ในการนี้ ฟิลิปปินส์ได้ลงนามความตกลง Millennium Challenge Account (MCA) มูลค่า 434 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งความตกลงดังกล่าว อยู่ภายใต้การดำเนินงานของความร่วมมือแห่งความท้าทายแห่งสหัสวรรษ (Millennium Challenge Corporation : MCC) โดยเป็นเงินทุนจากสหรัฐอเมริกาที่สนับสนุนประเทศที่ยากจนเพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาความยากจนและพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน นอกจากนี้ ฟิลิปปินส์ยังได้แสดงความสนใจที่จะเพิ่มพลวัต และแรงขับเคลื่อนทางการค้ากับสหรัฐอเมริกา โดยการเข้าร่วมการเจรจาความตกลงว่าด้วยการค้าเสรีในกรอบ Trans Pacific Economic Partnership

3) ฟิลิปปินส์มีความสัมพันธ์ในระดับดีกับนานาประเทศ อาทิ (1) กับญี่ปุ่นในฐานะประเทศที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินที่ใหญ่ที่สุดของฟิลิปปินส์และเป็นประเทศผู้บริจาครายสำคัญต่อการพัฒนาในมินดาเนา (2) กับจีนในฐานะประเทศคู่ค้าและผู้ลงทุนที่สำคัญ และ (3) กับประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคตะวันออกกลาง อาทิ ซาอุดีอาระเบีย อิหร่าน และเยเมน ซึ่งเป็นตลาดแรงงานสำคัญของฟิลิปปินส์และแหล่งทุนสำหรับการพัฒนาในมินดาเนา ตลอดจนมีศักยภาพที่จะสนับสนุนฟิลิปปินส์ในการเข้าเป็นประเทศผู้สังเกตการณ์ในองค์การการประชุมอิสลาม (Organization of the Islamic Conference : OIC)

4) ฟิลิปปินส์ส่งเสริมผลประโยชน์แห่งชาติในเวทีระหว่างประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (1) การร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการเจรจาสันติภาพระหว่างรัฐบาลกับกลุ่มแนวร่วมปลดปล่อยอิสลามโมโร (Moro Islamic Liberation Front : MILF) และกลุ่มแนวร่วมปลดปล่อยแห่งชาติโมโร (Moro National Liberation Front : MNLF) (2) การเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมระดับรัฐมนตรีกลุ่ม NAM วาระพิเศษว่าด้วยเรื่อง Interfaith Dialogue และความร่วมมือเพื่อสันติภาพและการพัฒนา (Special Non-Aligned Movement Ministerial Meeting - SNAMM) เมื่อเดือนมีนาคม 2553 ซึ่งมีการรับรองปฏิญญามะนิลาเกี่ยวกับหลักสำคัญในการบรรลุผลด้านสันติภาพและการพัฒนาโดยใช้ Interfaith Dialogue (3) การเป็นประธานการประชุมทบทวนไม่แพร่ขยายอาวุธนิวเคลียร์ (2010 Review Conference of Non-Proliferation of Nuclear Weapon: NPT) ซึ่งสาระสำคัญเกี่ยวกับการลดและไม่แพร่ขยายอาวุธนิวเคลียร์ และการใช้พลังงานนิวเคลียร์ในทางสันติจำนวน 64 ข้อ ได้รับการบรรจุไว้ในรายงานสุดท้ายของการประชุมดังกล่าว (4) การส่งกองกำลังฟิลิปปินส์เข้าร่วมภารกิจรักษาสันติภาพของสหประชาชาติ และ (5) การมีบทบาทที่แข็งขันในกรอบอาเซียน อาทิ บทบาทในฐานะประเทศผู้ประสานงานการเจรจาระหว่างอาเซียน สหรัฐอเมริกา การส่งเสริมการจัดทำแนวทางปฏิบัติ ในทะเลจีนใต้ (Code of Conduct in South China Sea) รวมทั้งการสนับสนุนการทำงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนอาเซียน

5.8 ประเทศสิงคโปร์ (Singapore)

5.8.1 ข้อมูลทั่วไป

เมืองหลวง : สิงคโปร์

ภาษา : ภาษามาเลย์ เป็นภาษาราชการ รองลงมาคือจีนกลาง ส่งเสริมให้พูดได้ 2 ภาษาคือ จีนกลาง และให้ใช้อังกฤษ เพื่อติดต่อกันและชีวิตประจำวัน

ประชากร : จำนวน 5.31 ล้านคน ประกอบด้วย ชาวจีน 76.5%, มาเลย์ 13.8%, อินเดีย 8.1% นับถือศาสนา : พุทธ 42.5%, อิสลาม 14.9%, คริสต์ 14.5%, ฮินดู 4%, ไม่นับถือศาสนา 25% ระบบการปกครอง : สาธารณรัฐ (ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา มีสภาเดียว) โดยมีประธานาธิบดี เป็นประมุข และนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร

5.8.2 พื้นที่ : 699.4 ตารางกิโลเมตร (ประมาณเกาะภูเก็ต)

5.8.3 การเมืองการปกครอง

ประมุข : นายเอส อาร์ นาธาน (2542-ปัจจุบัน) ประธานาธิบดี

ผู้นำรัฐบาล : นายลี เซียน ลุง (2547-ปัจจุบัน) นายกรัฐมนตรี

รูปแบบการปกครอง : ระบอบสาธารณรัฐแบบรัฐสภา (Parliamentary Parliament) มีสภาเดียว (Unicameral parliament) มีประธานาธิบดีเป็นประมุขของรัฐ (วาระ 6 ปี) และ

นายกรัฐมนตรีเป็นผู้นำรัฐบาล/หัวหน้าฝ่ายบริหาร (วาระ 5 ปี)

ประเทศสิงคโปร์มีการปกครองระบอบสาธารณรัฐแบบรัฐสภา (Parliamentary Parliament) มีสภาเดียว (Unicameral parliament) มีประธานาธิบดีเป็นประมุขของรัฐ (วาระ 6 ปี) และนายกรัฐมนตรีเป็นผู้นำรัฐบาล/หัวหน้าฝ่ายบริหาร (วาระ 5 ปี) สิงคโปร์มีเสถียรภาพและความต่อเนื่องทางการเมืองโดยมีรัฐบาลภายใต้การนำของพรรค People Action Party (PAP) มาโดยตลอดนับตั้งแต่แยกตัวออกจากมาเลเซียเมื่อปี 2508 เมื่อวันที่ 12 สิงหาคม 2547 นายลี เซียน ลุง รองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและประธานธนาคารกลาง (บุตรของนายลี กวน ยู อดีตนายกรัฐมนตรีสิงคโปร์) ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนที่สามของสิงคโปร์ สืบแทนนายโก๊ะ จ๊ก ตง (ซึ่งปัจจุบันดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีอาวุโส)

วันชาติ : 9 สิงหาคม (แยกตัวจากสหพันธรัฐมาเลเซีย เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2508)

5.8.4 เศรษฐกิจการค้า

เงินตรา ดอลลาร์สิงคโปร์

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ 259.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

รายได้ประชาชาติต่อหัว 50,123 ดอลลาร์สหรัฐ

การขยายตัวทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 4.9

สินค้าส่งออก เครื่องจักรกล เครื่องไฟฟ้า เคมีภัณฑ์ เสื้อผ้า

สินค้านำเข้า เครื่องจักรกล ชิ้นส่วนอุปกรณ์ไฟฟ้า น้ำมันดิบ เคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์อาหาร

สิงคโปร์ต้องเผชิญกับประเด็นท้าทายสำคัญสามประการ ได้แก่ การแข่งขันจากประเทศในภูมิภาค การมีประชากรสูงอายุในจำนวนเพิ่มขึ้นขณะที่อัตราการเกิดของประชากรลดลง และการปรับโครงสร้างในภาคการผลิต ซึ่งเน้นการผลิตเพื่อการส่งออก

เมื่อเดือนตุลาคม 2548 นายลิม อิง เคียง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม สิงคโปร์ได้แถลงต่อรัฐสภาเกี่ยวกับแนวทางยุทธศาสตร์เพื่อเพิ่มผลผลิตในภาคอุตสาหกรรม (manufacturing) (ซึ่งมีส่วนเป็นร้อยละ 27.7 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ) ใน 15 ปีข้างหน้า ได้แก่ (1) เพิ่มงบประมาณด้านการวิจัยและการพัฒนาจากร้อยละ 2.1 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเป็นร้อยละ 3 โดยเน้น 3 สาขา ได้แก่ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ (biomedical sciences) เทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมและน้ำ (environmental and water technologies) และสื่อดิจิทัล (interactive and digital media) (2) ส่งเสริมการจัดทำความตกลงทางเศรษฐกิจกับประเทศต่าง ๆ ทั้งในรูปแบบของความตกลงการค้าเสรีทวิภาคี ความตกลงเพื่อส่งเสริมการลงทุน ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นภาษีซ้อน และความตกลงการรับรองมาตรฐานร่วม เพื่อขยายช่องทางทางการค้าและการลงทุนให้กับภาคเอกชน สิงคโปร์ (3) ขยายการผลิตในสาขาอุตสาหกรรมสำคัญ ๆ อาทิ อิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์และวิทยาศาสตร์ชีวภาพ และพัฒนาสาขาอุตสาหกรรมใหม่ ๆ อาทิ นาโนเทคโนโลยี สื่อดิจิทัล เทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมและพลังงานทดแทน และ (4) ขยายการค้าและการลงทุนไปยังตลาดใหม่ๆ อาทิ จีน อินเดีย ตะวันออกกลาง ซึ่งมีบริษัท Government Investment Corporation (GIC) และ Temasek Holdings ซึ่งรัฐบาลเป็นผู้ถือหุ้นมีบทบาทสำคัญในการขยายตลาดดังกล่าว

5.9 ประเทศเวียดนาม (Vietnam)

5.9.1 ข้อมูลทั่วไป

เมืองหลวง : กรุงฮานอย

ภาษา : ภาษาเวียดนาม เป็นภาษาราชการ

ประชากร : ประกอบด้วยชาวเวียดนาม 80%, เขมร 10%

นับถือศาสนา : พุทธนิกายมหายาน 70%, คริสต์ 15%

ระบบการปกครอง : ระบบสังคมนิยม โดยพรรคคอมมิวนิสต์เป็นพรรคการเมืองเดียว

5.10 ประเทศไทย (Thailand)

5.10.1 ข้อมูลทั่วไป

เมืองหลวง : กรุงเทพมหานคร

ภาษา : ภาษาไทย เป็นภาษาราชการ

ประชากร : ประกอบด้วยชาวไทยเป็นส่วนใหญ่

นับถือศาสนา : พุทธนิกายเถรวาท 95%, อิสลาม 4%

ระบบการปกครอง : ระบบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(<http://www.thai-aec.com>)

6. ความแตกต่างของประเทศอาเซียน

ปัจจุบันประชาคมอาเซียนประกอบด้วยประเทศสมาชิก 10 ประเทศ จุดร่วมที่ประเทศสมาชิกเหมือนกันมีเพียงอย่างเดียวคือ ตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สิ่งที่แตกต่างกันมาก คือ ขนาดพื้นที่ ลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะการเมือง การปกครอง วัฒนธรรม ประเพณี ภาษา ศาสนา ฯลฯ

ความน่าสนใจของอาเซียน คือ การรวมตัวของกลุ่มประเทศที่มีความหลากหลายที่สุดในแง่ศาสนา ประเทศที่คนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธนิกายเถรวาท ได้แก่ พม่า ลาว กัมพูชา ไทย ศาสนาคริสต์ ได้แก่ ฟิลิปปินส์ ประเทศมุสลิมที่ใหญ่ที่สุดในโลกคือ อินโดนีเซีย มีลัทธิขงจื้อทั้งในสิงคโปร์และมาเลเซีย

จุดแข็งและจุดอ่อนของแต่ละประเทศอาเซียน

ประเทศไทย มีจุดแข็ง จุดอ่อน และสิ่งที่น่าสนใจ ดังนี้ (กรมอาเซียน อ้างถึงใน สุรินทร์ พิศสุวรรณ, 2555 : 34-40)

6.1 อินโดนีเซีย

จุดแข็ง

- มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
- มีประชากรมากเป็นอันดับ 4 ของโลก และมากที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
- มีชาวมุสลิมมากที่สุดในโลก
- มีทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลายและจำนวนมาก โดยเฉพาะถ่านหิน น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ โลหะต่างๆ

- มีระบบธนาคารที่ค่อนข้างแข็งแกร่ง

จุดอ่อน

- ที่ตั้งเป็นเกาะและกระจายตัว
- สาธารณูปโภคพื้นฐานยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร โดยเฉพาะการคมนาคมและการเชื่อมโยงระหว่างประเทศ

ประเด็นที่น่าสนใจ

- การลงทุนส่วนใหญ่เน้นใช้ทรัพยากรในประเทศเป็นหลัก

6.2 มาเลเซีย

จุดแข็ง

- รายได้เฉลี่ยของประชากรต่อคนต่อปีเป็นอันดับ 3 ของอาเซียน
- ปริมาณสำรองน้ำมันมากเป็นอันดับ 3 และก๊าซธรรมชาติมากเป็นอันดับ 2 ของเอเชียแปซิฟิก
- มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่ครบวงจร
- แรงงานมีทักษะฝีมือ

จุดอ่อน

- จำนวนประชากรค่อนข้างน้อย ทำให้ขาดแคลนแรงงาน โดยเฉพาะแรงงานระดับล่าง

ประเด็นที่น่าสนใจ

- ตั้งเป้าหมาย เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว (Development Country) ในปี พ.ศ. 2563
- มีฐานการผลิตและส่งออกสินค้าสำคัญที่คล้ายคลึงกับประเทศไทย
- มีนโยบายพัฒนาการผลิตด้วยเทคโนโลยีขั้นสูงอย่างจริงจัง

6.3 ฟิลิปปินส์

จุดแข็ง

- ประชากรมากเป็นอันดับ 12 ของโลก (มากกว่า 100 ล้านคน)
- แรงงานทั่วไปมีความรู้ และสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้

จุดอ่อน

- ที่ตั้งห่างไกลจากประเทศสมาชิกอาเซียน
- ระบบโครงสร้างพื้นฐานและสวัสดิภาพทางสังคมยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร

ประเด็นที่น่าสนใจ

- สภาพแรงงานมีบทบาทค่อนข้างมาก และมีการเรียกร้องเพิ่มค่าแรงอยู่เสมอ
- การลงทุนส่วนใหญ่เป็นการรองรับความต้องการภายในประเทศเป็นหลัก

6.4 สิงคโปร์

จุดแข็ง

- รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีสูงสุดในอาเซียน และติดอันดับ 15 ของโลก
- การเมืองมีเสถียรภาพ
- เป็นศูนย์กลางทางการเงินระหว่างประเทศ
- แรงงานมีทักษะสูง
- ข้าราชการด้านการจัดการทรัพยากรบุคคลและธุรกิจ
- มีที่ตั้งเอื้อต่อการเป็นศูนย์กลางการเดินทาง

จุดอ่อน

- พึ่งพาการนำเข้าวัตถุดิบและขาดแคลนแรงงานระดับล่าง
- ค่าใช้จ่ายการดำเนินธุรกิจสูง

ประเด็นที่น่าสนใจ

- พยายามขยายโครงสร้างเศรษฐกิจมายังภาคบริการมากขึ้น เพื่อลดการพึ่งพาการส่งออกสินค้า

6.5 ไทย

จุดแข็ง

- เป็นฐานการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมและสินค้าทางการเกษตรหลายประเภทรายใหญ่ของโลก
- ที่ตั้งเอื้อต่อการเป็นศูนย์กลางโครงข่ายเชื่อมโยงคมนาคมด้านต่างๆ
- สาธารณูปโภคพื้นฐานทั่วถึง
- ระบบธนาคารค่อนข้างเข้มแข็ง
- มีแรงงานจำนวนมาก

จุดอ่อน

- แรงงานส่วนใหญ่ยังขาดทักษะ

- เทคโนโลยีการผลิตส่วนใหญ่ยังเป็นชั้นกลาง
- การเมืองไม่มีเสถียรภาพ

ประเด็นที่น่าสนใจ

- ตั้งเป้าเป็นศูนย์กลางอาเซียนในหลายด้าน อาทิ ศูนย์กลางโลจิสติกส์ และศูนย์กลางการท่องเที่ยว
- ดำเนินการตามแผนปรับตัวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ปี พ.ศ. 255-2554 ได้ 64% สูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของอาเซียนที่ 53% ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการเตรียมพร้อมอย่างจริงจัง

6.6 บรูไน

จุดแข็ง

- รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีอยู่ในอันดับ 2 ของอาเซียน และอันดับ 26 ของโลก
- การเมืองค่อนข้างมั่นคง
- เป็นผู้ส่งออกน้ำมัน และมีปริมาณสำรองน้ำมันอันดับ 4 ของอาเซียน

จุดอ่อน

- ตลาดขนาดเล็ก ประชากรประมาณ 4 แสนคน
- ขาดแคลนแรงงาน

ประเด็นที่น่าสนใจ

- มีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกับสิงคโปร์ มาเลเซีย และอินโดนีเซีย
- การขนส่งสินค้าระหว่างประเทศพึ่งพาสิงคโปร์เป็นหลัก
- ให้ความสำคัญกับความมั่นคงทางอาหารค่อนข้างมาก รวมถึงการยกระดับและพัฒนาการเกษตรที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ปัจจุบันรัฐบาลส่งเสริมให้มีการปลูกข้าวทั่วประเทศ และขอการสนับสนุนจากประเทศต่างๆ ได้แก่ จีน ไทย สิงคโปร์ และฟิลิปปินส์

6.7 เวียดนาม

จุดแข็ง

- จำนวนประชากรมากเป็นอันดับ 14 ของโลก (ประมาณ 90 ล้านคน)
- มีปริมาณสำรองน้ำมันมากเป็นอันดับ 2 ของเอเชียแปซิฟิก
- มีแนวชายฝั่งทะเลยาวกว่า 3200 กิโลเมตร
- การเมืองมีเสถียรภาพ

- ค่าจ้างแรงงานเกือบต่ำสุดในอาเซียน รองจากกัมพูชา

จุดอ่อน

- ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร
- ต้นทุนที่ดินและค่าเช่าสำนักงานค่อนข้างสูง

ประเด็นที่น่าสนใจ

- มีรายได้และความต้องการสูงขึ้นจากเศรษฐกิจที่เติบโตเร็ว

6.8 ลาว

จุดแข็ง

- มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์และหลากหลาย โดยเฉพาะน้ำและแร่ธาตุชนิดต่างๆ
- การเมืองมีเสถียรภาพ
- ค่าจ้างแรงงานค่อนข้างต่ำ (2.06 ดอลลาร์สหรัฐต่อวัน)

จุดอ่อน

- ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร
- พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงและภูเขา การคมนาคมไม่สะดวก ไม่มีทางออกสู่ทะเล

ประเด็นที่น่าสนใจ

- การลงทุนส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มโครงสร้างพื้นฐาน พลังงานน้ำและเหมืองแร่

6.9 พม่า

จุดแข็ง

- มีทรัพยากรธรรมชาติ น้ำมัน และก๊าซธรรมชาติจำนวนมาก
- มีพรมแดนเชื่อมโยงกับจีนและอินเดีย
- ค่าจ้างแรงงานค่อนข้างต่ำ (2.50 ดอลลาร์สหรัฐต่อวัน)

จุดอ่อน

- ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร
- ความไม่แน่นอนทางการเมืองและนโยบาย

ประเด็นที่น่าสนใจ

- การพัฒนาโครงข่ายคมนาคมในประเทศเชิงรุก ทั้งทางถนน รถไฟความเร็วสูง และท่าเรือ

6.10 กัมพูชา

จุดแข็ง

- มีทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลายและอุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะน้ำ ป่าไม้ และแร่ชนิดต่างๆ
- ค่าจ้างแรงงานต่ำสุดในอาเซียน (1.60 ดอลลาร์สหรัฐ)

จุดอ่อน

- ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร
- ต้นทุนสาธารณูปโภค (น้ำ ไฟฟ้า และการสื่อสาร) ค่อนข้างสูง
- ขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือ

ประเด็นที่น่าสนใจ

- ประเด็นขัดแย้งระหว่างไทย-กัมพูชาอาจบั่นทอนโอกาสในการขยายการค้า การลงทุนระหว่างกันในอนาคตได้

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มรินมอย ซาม่า (Mrinmoy K. Sarma) (2000) แห่งคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย Tezpur ประเทศอินเดีย ได้ศึกษาปัจจัยที่จะทำให้แหล่งท่องเที่ยวสามารถกลายเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยว โดยการสำรวจทัศนคติ ความชอบของผู้มาท่องเที่ยวเป็นตัวแปรหลัก เพื่อจะดูว่าการที่นักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวในแต่ละแห่งนั้น การประเมินของนักท่องเที่ยวเป็นอย่างไร ผู้วิจัยพบว่ามี 2 ปัจจัยที่สามารถอธิบายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยว ปัจจัยแรก คือ โครงสร้างพื้นฐานของประเทศ เช่น ระบบการขนส่งจากที่พักไปยังจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยว ที่พักอาศัยที่เหมาะสม ค่าใช้จ่าย สภาพแวดล้อม วัฒนธรรมความเป็นอยู่ของประชาชนท้องถิ่น และปัจจัยที่ 2 ได้แก่ โอกาสการที่จะมาเยือนในสถานที่นั้น และความห่างของระยะทางที่จะเดินทางไปสถานที่นั้น ตลอดจนการได้รับการแนะนำจากบริษัทท่องเที่ยว ซึ่ง 3 ปัจจัยย่อยนี้ ถือได้ว่าเป็นปัจจัยจากอิทธิพลภายนอก ดังนั้น นโยบายการพัฒนาการเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวจึงควรพิจารณาจากปัจจัยหลักทั้ง 2 ปัจจัยนี้

องค์การ USAID โดย Michael Yates (2009) หัวหน้าโครงการวิจัยได้ทำการศึกษาจุดหมายปลายทางของแหล่งท่องเที่ยวในประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ว่าควรจะมีลักษณะเป็นอย่างไรทำอย่างไรถึงจะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาท่องเที่ยวในประเทศต่างๆ พร้อมกันหลาย ๆ ประเทศในการ

ท่องเที่ยวแต่ละครั้งได้ งานวิจัยนี้ค้นพบว่า ปัจจัยที่สำคัญ ได้แก่ คำมั่นสัญญาและความสามารถในการปฏิบัติตามสัญญา (Brand) ซึ่งหมายความว่า เมื่อแต่ละประเทศให้สัญญาว่าจะให้บริการการท่องเที่ยวอย่างไรแล้ว หากสามารถทำได้ก็จะเป็นการสร้างความนิยม และความเชื่อถือ ที่สามารถทำให้นักท่องเที่ยวหลังไหลมายังประเทศนั้นมากขึ้น ปัจจัยที่ค้นพบในรายละเอียดคือ ความเป็นมิตร และการให้การต้อนรับอย่างอบอุ่นของประชาชนในพื้นที่ สภาพภูมิอากาศของพื้นที่บริเวณนั้น และวัฒนธรรมที่โดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยววันั้น การศึกษานี้ทำให้เกิดการปรับปรุงแบรนด์ที่สำคัญของแหล่งท่องเที่ยวในประเทศต่าง ๆ ของประเทศอาเซียน และทำให้เพิ่มความสามารถในการออกแบบกลยุทธ์ทางการตลาดที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ตลอดจนสามารถนำข้อค้นพบนี้ไปเป็นเงื่อนไขในการขอรับการสนับสนุนด้านงบประมาณจากภาครัฐและภาคเอกชนที่ได้รับผลประโยชน์เกี่ยวข้องจากการท่องเที่ยว

ข้อค้นพบในรายละเอียด สำหรับประเทศพม่า มีการค้นพบว่า คุณลักษณะที่สำคัญของประเทศพม่าที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาประเทศได้แก่ ความเป็นแผ่นดินทองคำ (The Golden Land) และมีคุณลักษณะความเป็นอยู่แบบดั้งเดิม แสดงถึงวัฒนธรรมแบบโบราณ แต่มีความลึกลับ ชวนให้แสวงหาและน่าผจญภัย

สำหรับประเทศลาวค้นพบว่า คุณลักษณะที่สำคัญ ได้แก่ ความเป็นเพชรแห่งแม่น้ำโขง การมีมรดกทางวัฒนธรรม การมีธรรมชาติ และประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่แบบดั้งเดิม การมาเที่ยวของนักท่องเที่ยวจึงมุ่งที่จะค้นคว้าหาความจริงเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของคนในประเทศนั้น

สำหรับประเทศกัมพูชา คุณลักษณะที่สำคัญได้แก่ การเป็นราชอาณาจักรเก่าแก่โบราณ มีสถานที่ท่องเที่ยว เช่น นครวัด มีมรดกทางวัฒนธรรม และธรรมชาติที่สวยงาม

สำหรับประเทศมาเลเซีย คุณลักษณะที่สำคัญได้แก่ ความเป็นเอเชียอย่างแท้จริง การมีสถานที่พักตากอากาศชายทะเล การมีสภาพภูมิประเทศที่เป็นป่าเขา และชีวิตในเมืองหลากหลายวัฒนธรรม แต่มีความสมานฉันท์

ประเทศอินโดนีเซีย ผู้วิจัยค้นพบว่า คุณลักษณะที่สำคัญคือ ความหลากหลาย เนื่องจากมีเกาะต่างๆ เป็นจำนวนมาก จึงมีมรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย มีแหล่งท่องเที่ยวคือ เมืองบาหลี่และชายหาด มีบรรยากาศของความเป็นมิตร ธรรมชาติต่างๆ ยังไม่ถูกทำลาย และมีการท่องเที่ยวเชิงสภาพแวดล้อม

ส่วนประเทศสิงคโปร์ มีความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งได้แก่ ชีวิตความเป็นอยู่ของคนเมือง มีสถานที่ท่องเที่ยว เช่น ซาฟารี ปาร์ค และเซนโตซ่า ชีวิตในประเทศสิงคโปร์จึงมีความเป็นพลวัตและทันสมัย

ส่วนประเทศไทย คุณลักษณะที่สำคัญ คือ การนำเสนอทัศนคติของประเทศไทย (Amazing Thailand) มีแหล่งท่องเที่ยวทั้งทางด้านทะเล ป่า และแสงสีเวลากลางคืน มีประชาชนที่เป็นมิตรและการต้อนรับที่อบอุ่น

ส่วนประเทศฟิลิปปินส์ ก็เสนอให้ค้นหาประเทศฟิลิปปินส์ในบรรยากาศของความเป็นมิตรและสนุกสนานผ่านทางชายหาดและสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติต่าง ๆ และ

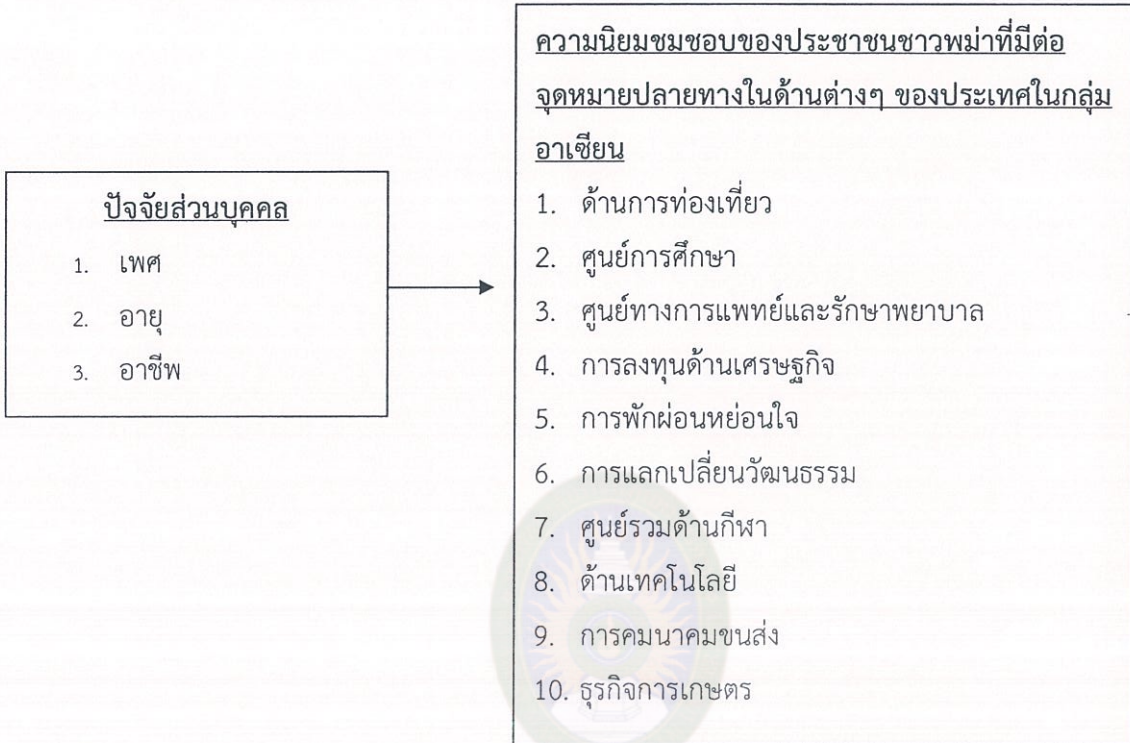
สำหรับบรูไน คุณลักษณะที่สำคัญ คือ การท่องเที่ยวที่ปลอดภัย สถานที่ตากอากาศ และการค้นหาความมั่งคั่งอย่างมหาศาลที่อยู่ในประเทศนี้

สำหรับประเทศเวียดนาม คุณลักษณะที่สำคัญคือ เสน่ห์ที่ถูกซ่อนไว้ ซึ่งได้แก่ความงามตามธรรมชาติ สถานที่พักตากอากาศทางชายทะเล ความตื่นเต้นในการได้สัมผัสนครและพลเมืองในสภาพหลังสงคราม และอะไรเกิดขึ้นกับประเทศนี้

สรุป จากการสำรวจวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่า ยังมีการศึกษาไม่มากนัก เกี่ยวกับการสำรวจความชอบของประชาชนในการมองว่าประเทศใดในอาเซียนควรเป็นจุดหมายปลายทางในด้านต่าง ๆ ที่หลากหลาย งานวิจัยของ USAID ได้เป็นข้อค้นพบเบื้องต้นสำหรับ ความชอบของประชาชนที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวและการเป็นจุดหมายปลายทางของประเทศต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน

งานวิจัยที่ผู้วิจัยนำเสนอนี้ เป็นการสร้างองค์ความรู้เพิ่มเติม โดยจะทำการสำรวจว่า ประชาชนในประเทศพม่า ได้ให้ความนิยมต่อความเป็นจุดหมายปลายทางของประเทศต่างๆ ในอาเซียนในเรื่องต่าง ๆ นับตั้งแต่เรื่องการท่องเที่ยว การศึกษา การดูแลสุขภาพและการรักษาพยาบาล การลงทุนทางเศรษฐกิจ สันทนาการ การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การเป็นศูนย์ฝึกกีฬา เทคโนโลยี การคมนาคมขนส่ง และธุรกิจ การเกษตร แตกต่างกันอย่างไบบ้าง ดังกรอบในการวิจัยที่จะนำเสนอในลำดับต่อไปนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินการศึกษาวิจัยในเรื่องนี้ เป็นการศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ใช้การศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ โดยผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยไว้ตามลำดับภายใต้การเสนอเรื่องเป็น 8 ส่วน ดังนี้

- 3.1 รูปแบบการวิจัย
- 3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย
- 3.7 ข้อจำกัดในการวิจัย
- 3.8 สรุป

3.1 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความนิยมชมชอบของชาวพม่าที่เกี่ยวข้องกับโอกาสด้านต่าง ๆ ของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในรายงานฉบับนี้เป็นการดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้การสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม ใช้การตั้งคำถามแบบปลายปิดและให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกให้ลำดับ (rank) ชื่อประเทศที่ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความนิยมชมชอบในด้านต่าง ๆ ตั้งแต่ประเทศที่ชอบมากที่สุดจนถึงประเทศที่ชอบน้อยที่สุด

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการศึกษาความนิยมชมชอบของชาวพม่าที่เกี่ยวข้องกับโอกาสด้านต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ความเป็นศูนย์กลาง (hub) ของอาเซียนในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านการศึกษา ด้านการท่องเที่ยว ด้านการรักษาสุขภาพ และด้านการลงทุนทางเศรษฐกิจ เป็นต้น ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาว่า ผู้ที่จะตอบคำถามเหล่านี้ได้ดีที่สุดควรเป็นนักธุรกิจชาวพม่า โดยผู้วิจัยได้เลือกเฉพาะนักธุรกิจที่อยู่ในเมืองแมนดาลาย (Mandalay) ซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่าของเมียนมาร์ ประชากร คือ นักธุรกิจระดับผู้บริหารชาวพม่าจำนวน 900 คน โดยประมาณจากบริษัทจำนวนประมาณ 300 บริษัท และได้ทำการคำนวณสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างโดย

ใช้สูตรของยามาเน่ (Yamane) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 190 ตัวอย่าง และในการเก็บข้อมูลจริงผู้วิจัยได้ทำการแจกแบบสอบถามไปทั้งสิ้น 200 แบบสอบถาม และได้รับแบบสอบถามกลับมารวมทั้งสิ้น 136 ชุด/ตัวอย่าง

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 13 ข้อ โดยในข้อ 1-3 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปทางด้านเพศ อายุ และ อาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนข้อคำถามตั้งแต่ข้อ 4-13 เป็นการให้ผู้ตอบแบบสอบถามให้ลำดับความสำคัญว่าประเทศใดในจำนวน 9 ประเทศ ซึ่งได้แก่ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และ เวียดนาม ได้รับความนิยมชมชอบจากผู้ตอบแบบสอบถามในความเป็นศูนย์กลางด้านต่าง ๆ รวม 10 ด้าน อยู่ในลำดับใด โดยให้เรียงลำดับจากที่ชื่นชอบที่สุด ก็ให้หมายเลข 1 ไปจนถึงชื่นชอบน้อยที่สุดก็ให้หมายเลข 9 เป็นลำดับไป

อนึ่ง ความเป็นศูนย์กลางด้านต่าง ๆ 10 ด้าน ที่ใช้ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ความเป็นศูนย์กลางด้าน:

- (1) การเป็นจุดหมายปลายทางด้านการท่องเที่ยว
- (2) การศึกษา
- (3) การดูแลสุขภาพและโรงพยาบาล
- (4) การลงทุนทางเศรษฐกิจ
- (5) สันทนาการ
- (6) การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม
- (7) การฝึกฝนด้านการกีฬา
- (8) การพัฒนาเทคโนโลยี
- (9) การคมนาคมขนส่ง และ
- (10) ธุรกิจการเกษตร

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยมีขั้นตอน ดังนี้

(1) ผู้วิจัยได้ดำเนินการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากหนังสือ บทความ งานวิจัยในส่วนที่มีเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

(2) ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามและประสานงานจากตัวแทนผู้วิจัยชาวพม่า นางสาวทันเดอร์ ทิน (Myat Thander Tin) เพื่อทราบข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทของพม่าในเมืองแมนดะเลย์และจำนวนประชากร ซึ่งได้แก่ นักธุรกิจระดับผู้บริหารของบริษัทต่าง ๆ

(3) ผู้วิจัยได้ดำเนินการแจกแบบสอบถามโดยมอบหมายให้นางสาวทันเดอร์ ทิน เป็นผู้ดำเนินการ โดยมีผู้ช่วยจำนวน 15 คน ดำเนินการนำแบบสอบถามไปแจกยังบริษัทต่าง ๆ ในช่วงตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2556 ถึง วันที่ 31 มกราคม 2557 การแจกแบบสอบถามใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย แบบสอบถามที่แจกไปจำนวน 200 ชุด และได้รับแบบสอบถามกลับมาจำนวน 136 ชุด

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยได้จัดเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้รับกลับมาแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาดำเนินการวิเคราะห์ตามขั้นตอนดังนี้

3.5.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างโดยการแจกแจงความถี่ และคำนวณเป็นร้อยละ

3.5.2 ทำการจัดลำดับความนิยมชมชอบของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อประเทศต่าง ๆ ในด้านต่าง ๆ รวม 10 ด้าน โดยได้ทำการบันทึกผลความนิยมชมชอบในแต่ละประเทศได้รับในด้านต่าง ๆ โดยเรียงจากประเทศที่มีความนิยมมากที่สุดเป็นลำดับ 1 ไล่ไปจนถึงประเทศที่ได้รับความนิยมน้อยที่สุด

3.5.3 ทำการรวบรวมผลความถี่ของประเทศที่ได้รับการนิยมชมชอบในด้านต่าง ๆ เพื่อดูว่า ประเทศใดที่ได้รับความนิยมชมชอบมากที่สุด และในด้านใดบ้าง ประเทศใดที่ได้รับความนิยมชมชอบในด้านต่าง ๆ รองลงมาจากที่สองจนถึงที่สุดท้ายในแต่ละด้าน

3.5.4 นำเสนอผลการสำรวจโดยไล่เรียงไปจากความนิยมชมชอบในด้านต่าง ๆ รวม 10 ด้านตามที่ได้ระบุไปแล้ว

3.6 ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย

ใช้ระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2556 ถึงวันที่ 31 กรกฎาคม 2557 โดยมีระยะเวลาทั้งสิ้น 10 เดือน โดยช่วงทำการสำรวจเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่เมืองแมนดะเลย์ ประเทศเมียนมาอยู่ในช่วงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2556 ถึงวันที่ 31 มกราคม 2557

3.7 ข้อจำกัดในการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยนี้เป็นการวิจัยบุกเบิก ยังไม่เคยมีการศึกษาสำรวจในเรื่องนี้โดยตรงมาก่อน ผู้วิจัยมีข้อจำกัดทางด้านงบประมาณและเวลาจึงได้ทำการสำรวจเฉพาะประชากรที่เป็นพนักงานระดับบริหารของบริษัทในเมืองแมนดาเลย์ ประเทศเมียนมา ในช่วงเวลาที่ระบุไว้ตามข้อ 3.6 เท่านั้น งานวิจัยนี้ จึงไม่ได้ทำการศึกษาจากประชากรพม่าทั่วประเทศ และจำกัดอยู่เฉพาะความนิยมชมชอบของประชาชนชาวพม่า ซึ่งเป็นพนักงานระดับบริหารในภาคเอกชนของเมืองแมนดาเลย์ ประเทศเมียนมาเท่านั้น

3.8 สรุป

ในบทนี้ ได้นำเสนอวิธีดำเนินการศึกษาของการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้วิธีการสำรวจความนิยมชมชอบของประชาชนชาวพม่าซึ่งเป็นพนักงานระดับผู้บริหารในบริษัทต่าง ๆ ของเมืองแมนดาเลย์ โดยได้มีการกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง มีการออกแบบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและแนวการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนระยะเวลาในการทำวิจัยและข้อจำกัดของการวิจัยในครั้งนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 4

ผลการศึกษาและการอภิปรายผล

การรายงานผลการศึกษาในบทนี้ แบ่งการนำเสนอออกเป็น 12 ส่วน โดยใน 10 ส่วนแรก เป็นการนำเสนอผลการสำรวจความคิดเห็นของนักธุรกิจชาวพม่าในนครแมนดาเลย์ที่มีต่อประเทศต่าง ๆ ในอาเซียนในด้านความเป็นศูนย์กลางหรือจุดหมายปลายทางที่นิยมชมชอบมากที่สุด จากมากไปหาน้อย จำนวน 10 ด้านตามลำดับ และการอภิปรายผลที่ค้นพบว่าสะท้อนกับข้อเท็จจริงในระดับโลกและในระดับนานาชาติเพียงใด ส่วนที่ 11 เป็นการนำเสนอผลความนิยมชมชอบโดยรวมทั้ง 10 ด้าน และในส่วนสุดท้ายเป็นการสรุปความ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อทราบว่าคุณภาพประชาชนชาวพม่ามีความนิยมชมชอบประเทศใดในอาเซียนทางด้านใดมากที่สุด ไปจนถึงน้อยที่สุด และ 2) เพื่อหาแนวทางและแนวนโยบายในการพัฒนาประเทศไทยในด้านต่าง ๆ เพื่อที่จะสามารถสนองต่อความต้องการของประชาชนชาวพม่า และเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักธุรกิจระดับผู้บริหารชาวพม่า จำนวน 190 ตัวอย่าง และในการเก็บข้อมูลจริงผู้วิจัยได้ทำการแจกแบบสอบถามไปทั้งสิ้น 200 แบบสอบถาม และได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งสิ้น 136 ชุด/ตัวอย่าง

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ และอายุ

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	61	44.85
	หญิง	75	55.15
รวม		136	100.00
อายุ	18-30 ปี	7	5.10
	อายุ 31-45 ปี	50	36.80
	46-60 ปี	70	51.48
	60 ปีขึ้นไป	9	6.62
รวม		136	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 55.15 (75 คน) และเพศชาย ร้อยละ 44.85 (61 คน) ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 46-60 ปี คิดเป็น

ร้อยละ 51.48 (70 คน) รองลงมา คือ อายุ 31-45 ปี ร้อยละ 36.80 (50 คน) และอายุ 60 ปีขึ้นไป ร้อยละ 6.62 (9 คน) ตามลำดับ

จากการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างปัญญาชนชาวพม่า (Intellectual Myanmar Citizens) ที่ได้จัดอันดับความนิยมชมชอบ (Popularity) ด้านต่างๆ จำนวน 10 ด้าน สำหรับประเทศในอาเซียน ผลการศึกษา เป็นดังนี้

1. ประเทศที่เป็นจุดมุ่งหมายปลายทางในการท่องเที่ยว

ผลการศึกษาพบว่า ประเทศในอาเซียนที่ได้รับความนิยมชมชอบในฐานะเป็นจุดหมายปลายทางในการท่องเที่ยวจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่

- (1) ไทย
- (2) สิงคโปร์
- (3) มาเลเซีย
- (4) กัมพูชา
- (5) อินโดนีเซีย
- (6) เวียดนาม
- (7) ฟิลิปปินส์
- (8) ลาว และ
- (9) บรูไน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ข้อค้นพบข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยได้รับการยกย่องให้เป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยว ซึ่งสะท้อนตรงกับข้อเท็จจริงที่ว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทำรายได้ให้กับประเทศไทยเป็นลำดับต้น ๆ คิดเป็นรายได้เข้าประเทศในปี 2015 ถึง 44.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ และถือเป็นรายรับเข้าประเทศมากที่สุดเป็นลำดับที่ 5 ของโลก และเป็นลำดับที่ 2 ในเอเชีย รองจากประเทศจีนเท่านั้น (สถิติของวิกิพีเดีย)

นอกจากนี้ จากสถิติของวิกิพีเดีย ยังได้บันทึกว่า ในปี 2013 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติมาเที่ยวประเทศไทยถึง 23.5 ล้านคน และในปี 2014 เพิ่มขึ้นเป็น 24.8 ล้านคน แต่อย่างไรก็ดี ตามข้อเท็จจริง มาเลเซีย ถือได้ว่ามีนักท่องเที่ยวต่างประเทศมาเที่ยวมากที่สุดถึงปีละ 25.7 ล้านคน ในปี 2013 และ 27.4 ล้านคน ในปี 2014 และสิงคโปร์และอินโดนีเซีย ตามมาในระยะห่าง (15 ล้านคน และ 10.4 ล้านคน ตามลำดับ)

อย่างไรก็ดี การสำรวจในครั้งนี้ พบว่า ความนิยมชมชอบของชาวพม่าค่อนข้างมีความสอดคล้องกับข้อเท็จจริงทางด้านสถิตินักท่องเที่ยวต่างชาติที่ระบุข้างต้น

อนึ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่า กัมพูชาเป็นประเทศที่ได้รับความนิยมชมชอบมากโดยเป็นถึงลำดับที่ 4 ในอาเซียน การส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในอนาคตจึงควรมีลักษณะที่รวมเอากัมพูชา มาเลเซีย และสิงคโปร์ เป็นจุดหมายปลายทางควบไปด้วย

2. ประเทศที่เป็นศูนย์กลางด้านการศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า ประเทศในอาเซียนที่ได้รับความนิยมชมชอบในฐานะเป็นศูนย์กลางทางการศึกษา จากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่

- (1) สิงคโปร์
- (2) ไทย
- (3) มาเลเซีย
- (4) ฟิลิปปินส์
- (5) อินโดนีเซีย
- (6) เวียดนาม
- (7) บรูไน
- (8) กัมพูชา และ
- (9) ลาว

ข้อค้นพบข้างต้น ยืนยันสภาพความเป็นจริงว่า สิงคโปร์เป็นประเทศที่ได้รับความนิยมชมชอบทางด้านการเป็นศูนย์กลางทางการศึกษาเป็นอันดับหนึ่งของอาเซียน ในการจัดอันดับประเทศที่มีการศึกษาดีที่สุดในโลกในปี 2016 (The 2016 Best Countries Rankings) โดย BAV Consulting และ The Wharton School of the University of Pennsylvania สิงคโปร์ อยู่ในอันดับที่ 18 เป็นที่สามในอาเซียน รองจาก ญี่ปุ่น (อันดับที่ 8) และเกาหลีใต้ (อันดับที่ 17)

สำหรับประเทศไทย อยู่ในอันดับที่ 36 ในขณะที่ประเทศที่มีการศึกษาดีที่สุดในโลก ได้แก่ สหราชอาณาจักร คานาดา สหรัฐอเมริกา เยอรมัน และฝรั่งเศส ตามลำดับ

มาเลเซียซึ่งได้รับความนิยมชมชอบเป็นลำดับที่ 3 รองจากสิงคโปร์ และไทยได้รับการจัดอันดับอยู่ที่ 28

ในภาพรวม การจัดอันดับการเป็นประเทศที่ดีที่สุดมากน้อยเพียงใดทางการศึกษาขึ้นอยู่กับปัจจัยหลัก 3 ปัจจัย แต่ละปัจจัยมีน้ำหนักเท่า ๆ กัน ปัจจัยแรก ได้แก่ คุณภาพของมหาวิทยาลัยในแต่ละประเทศ ปัจจัยที่สอง ได้แก่ ระดับการพัฒนาของระบบการศึกษาของรัฐ และปัจจัยที่สาม ได้แก่ ประชาชนในประเทศนั้นต้องการเลือกที่จะเรียนมหาวิทยาลัยในประเทศของตนก่อนมหาวิทยาลัยในประเทศอื่นมากน้อยเพียงใด ดังนั้น หากพิจารณาจากตัวชี้วัดข้างต้น การพัฒนาการเป็นศูนย์กลางทางการศึกษาของประเทศจึงอาจต้องอิงแนวทางการพัฒนา โดยต้องยกระดับคุณภาพของมหาวิทยาลัยให้ได้ผลเป็นลำดับแรก ๆ รวมตลอดถึงกลยุทธ์อื่น ๆ เช่น การมีหลักสูตรนานาชาติ การมีผลงานวิจัยของอาจารย์ที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารชั้นนำ สัดส่วนของอาจารย์ต่อนักศึกษา และสัดส่วนของอาจารย์ที่จบปริญญาเอกเป็นต้น

3. ประเทศที่เป็นศูนย์กลางด้านการดูแลสุขภาพและโรงพยาบาล

ผลการศึกษาพบว่า ประเทศในอาเซียนที่ได้รับความนิยมชมชอบในฐานะเป็นศูนย์กลางด้านการดูแลสุขภาพและโรงพยาบาลจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่

- (1) สิงคโปร์
- (2) ไทย
- (3) มาเลเซีย
- (4) ฟิลิปปินส์
- (5) อินโดนีเซีย
- (6) เวียดนาม
- (7) บรูไน
- (8) กัมพูชา และ
- (9) ลาว

ข้อค้นพบข้างต้น สะท้อนกับความเป็นจริงที่ว่า ประเทศสิงคโปร์มีความโดดเด่นอย่างมากในด้านการให้บริการทางการแพทย์ เป็น 1 ใน 5 ประเทศ (สิงคโปร์ บราซิล อินเดีย ไทย และ มาเลเซีย) ที่ดีที่สุดในโลก (จากบทความ The Five Best Countries for Medical Tourism and Overseas Healthcare โดย Andrew Henderson ใน nomadcapitalist.com 2014/01/05)

ประเทศไทยมีข้อได้เปรียบทางด้านคุณภาพของบุคลากรทางการแพทย์ และการให้บริการทางการแพทย์ที่ได้มาตรฐานโลกในราคาที่เหมาะสม ในปัจจุบันมีชาวต่างชาติที่มารับบริการทางการแพทย์ในประเทศไทยประมาณปีละ 2 ล้านคน (บทความไทยกับการเป็นศูนย์กลางของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดย ประภัสสร เทพชาตรี ในไทยโพสต์ ฉบับวันที่ 15 พฤษภาคม 2557). ดังนั้น ถึงแม้ สิงคโปร์จะได้รับความนิยมชมชอบทางด้านนี้มากที่สุด มีโครงสร้างพื้นฐานในด้านการให้บริการทางการแพทย์ที่ดีระดับโลก แต่ข้อเท็จจริงทางสิงคโปร์มีความโดดเด่นทางด้านการรักษาโรคมะเร็ง แต่มีค่าใช้จ่ายแพงมาก ซึ่งไทยมีค่าใช้จ่ายถูกกว่าค่อนข้างมาก และประเทศไทยนับวันจะพัฒนาการให้บริการทางด้านนี้ให้รุดหน้าไปเป็นอันดับต้น ๆ ของเอเชียและของโลกได้

4. ประเทศที่เป็นศูนย์กลางการลงทุนทางเศรษฐกิจ

ผลการศึกษาพบว่า ประเทศในอาเซียนที่ได้รับความนิยมชมชอบในฐานะที่เป็นศูนย์กลางการลงทุนทางเศรษฐกิจมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่

- (1) สิงคโปร์
- (2) ไทย
- (3) มาเลเซีย
- (4) เวียดนาม
- (5) อินโดนีเซีย

- (6) ฟิลิปปีนส์
- (7) กัมพูชา
- (8) ลาว และ
- (9) บรูไน

ข้อมูลที่ค้นพบตรงกับผลการสำรวจประเทศที่ดีที่สุดในโลกการลงทุนทางเศรษฐกิจ ซึ่งสิงคโปร์ ถูกจัดอยู่ในอันดับที่ 2 ของโลก เวียดนาม อันดับ 3 อินโดนีเซีย อันดับ 4 ไทย อันดับ 6 และ มาเลเซีย อันดับ 10 ตามลำดับ ในขณะที่ อินเดีย อยู่ในอันดับ 1 มีเพียง ไอร์แลนด์ ประเทศนอกทวีปเอเชีย และเป็นประเทศในยุโรปประเทศเดียวที่ติดอันดับ 5 (รายงานของ Deidre McPhillips, January 20, 2016 ใน US News) ข้อค้นพบและข้อมูลข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงความแข็งแกร่งของอาเซียนในการเป็นประเทศที่น่าลงทุนทางเศรษฐกิจมากที่สุด ซึ่งเราสามารถใช้ประโยชน์จากสิ่งที่ประเทศต่าง ๆ มีได้ ดังนี้ :

(1) สำหรับประเทศสิงคโปร์ จะประกอบด้วย สิ่งจูงใจที่เสนอให้ผู้ลงทุนเป็นจำนวนมากทั้งในด้านการใช้ประโยชน์จากที่ดิน ภาษี และนวัตกรรมทางเทคโนโลยี ความพร้อมทางด้านคุณภาพของประชากรและกฎหมายที่คุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

(2) ในส่วนของเวียดนาม สิ่งจูงใจ คือ ค่าแรงขั้นต่ำ ซึ่งถือว่ายังต่ำที่สุดในภูมิภาคนี้ การส่งเสริมการอุตสาหกรรม การก่อสร้าง การกักขังเพื่อการลงทุน และการอนุญาตให้ชาวต่างชาติครอบครองทรัพย์สินและสิทธิในบริษัทและที่ดินได้เกินกว่าร้อยละ 50

(3) อินโดนีเซีย ประเทศที่มีเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดของภูมิภาคอาเซียน และเป็นหนึ่งในประเทศที่ร่ำรวยที่สุดของโลก เนื่องจากการมีปิโตรเลียมและทรัพยากรธรรมชาติที่มหาศาล รัฐบาลอินโดนีเซียมีนโยบายหลักในการส่งเสริมให้มีการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมโครงสร้างพื้นฐาน และยังส่งเสริมธุรกิจขายตรงและการทำธุรกิจทางอิเล็กทรอนิกส์

(4) สำหรับ มาเลเซีย มีความน่าสนใจในฐานะที่เป็นประเทศหลักที่ส่งออกทางด้านชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ น้ำมันปาล์ม และกาชธรรมชาติ

(5) ในส่วนของประเทศไทยเอง ก็ถือได้ว่าเป็นผู้ส่งออกข้าวรายใหญ่ที่สุดของโลก เป็นผู้นำทางด้านอุตสาหกรรมทอผ้า อิเล็กทรอนิกส์ และแร่ตะกั่ว มีอัตราการว่างงานในระดับต่ำ และเป็นประเทศหนึ่งที่มีการเติบโตทางด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสูงมากเป็นหนึ่งในประเทศที่มีผู้อยากมาเที่ยวมากที่สุดในโลก

5. ประเทศที่เป็นศูนย์กลางด้านกิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจ

ผลการศึกษาพบว่า ประเทศในอาเซียนมีได้รับความนิยมชมชอบในฐานะที่เป็นศูนย์กลางด้านกิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่

- (1) ไทย
- (2) สิงคโปร์
- (3) กัมพูชา

- (4) อินโดนีเซีย
- (5) มาเลเซีย
- (6) เวียดนาม
- (7) ฟิลิปปินส์
- (8) ลาว และ
- (9) บรูไน

ประเทศไทยได้รับการจัดอันดับอยู่ในลำดับที่ 4 ของโลก ในฐานะประเทศที่ผู้มาเยือนจะได้รับประสบการณ์ที่ตื่นเต้นมากที่สุด การที่ไทยได้รับความนิยมชมชอบมากที่สุดในด้านนี้ จึงสะท้อนตรงกับความนิยมของประชาคมโลกที่มีต่อประเทศไทย (the 2016 Best Countries Rankings)

การประเมินข้างต้น พิจารณาจากตัวชี้วัด 5 ด้าน น้ำหนักเท่า ๆ กัน คือ (1) มิตรภาพที่ผู้มาเยือนได้รับ (2) ความสนุกสนาน (3) สภาพภูมิอากาศที่น่าอยู่ (4) ทิวทัศน์ และ (5) ความมีเสน่ห์ ซึ่งเมื่อรวมตัวชี้วัดทั้ง 5 ด้านนี้แล้ว จะคิดคำนวณเป็นน้ำหนักเท่ากับร้อยละ 4 ของการวัดและประเมินประเทศที่ดีที่สุดในโลก ซึ่งในขณะนี้ประเทศไทยอยู่ในลำดับที่ 21

ส่วนประเทศอื่น ๆ นั้น ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และเวียดนาม อยู่ในลำดับที่ 17, 26, 30, 31, และ 36 ของโลกตามลำดับ (The 2016 Best Countries Rankings)

ในภาพรวมการพัฒนากิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือนประเทศไทย จึงมีความสำคัญ ไทยสามารถใช้ประโยชน์ได้ทั้งจากวัดวาอาราม และปูชนียสถานทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญ ควบคู่ไปกับทะเล ชายหาด ป่าและภูเขา ตลอดจนการให้บริการทางด้านสปา เป็นต้น

6. ประเทศที่เป็นศูนย์กลางด้านการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม

ผลการศึกษาพบว่า ประเทศในอาเซียนที่ได้รับความนิยมชมชอบในฐานะที่เป็นศูนย์กลางด้านการและเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่

- (1) ไทย
- (2) กัมพูชา
- (3) สิงคโปร์
- (4) ลาว
- (5) มาเลเซีย
- (6) ฟิลิปปินส์
- (7) เวียดนาม
- (8) อินโดนีเซีย และ
- (9) บรูไน

ในฐานะที่ไทยได้รับความนิยมชมชอบมากที่สุดในอาเซียน แต่การจัดอันดับโลกของประเทศที่มีวัฒนธรรมที่มีผลต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์มากที่สุด ไทยอยู่ในลำดับที่ 77 ในขณะที่สิงคโปร์อยู่ในลำดับที่ดี

ที่สุดในอาเซียน คือ 25 มาเลเซียอยู่ลำดับที่ 44 เวียดนาม ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย กัมพูชาและลาวอยู่ในลำดับที่ 88, 108, 111, 125, และ 144 ตามลำดับ (goodcountry.org)

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาในประเด็นที่ว่า ประเทศใดเป็นประเทศที่นำไปอยู่มากที่สุด ประเทศไทยกลับได้รับการคัดเลือกให้อยู่ใน 10 อันดับแรกของโลก (transitions abroad.com) ด้วยจุดแข็งที่ประเทศไทยเป็นประเทศที่เป็นมิตรกับชาวต่างชาติทุกชาติ และผู้มาลงทุน โดยเฉพาะชาวต่างชาติที่เกษียณแล้วนำมาอยู่ประเทศไทยมากที่สุด เนื่องจากมีค่าครองชีพที่ไม่สูง มีการใช้ภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานได้กว้างขวาง มีธรรมชาติที่สวยงามมีวัฒนธรรมประเพณีที่ดีน่าประทับใจ โดยเฉพาะมีจังหวัดเชียงใหม่เป็นศูนย์กลางทางวัฒนธรรมประเพณีล้านนาและยังมีสถานที่ท่องเที่ยวระดับโลก ได้แก่ เกาะภูเก็ต เป็นต้น

7. ประเทศที่เป็นศูนย์กลางด้านการฝึกซ้อมกีฬา

ผลการศึกษาพบว่า ประเทศในอาเซียนที่ได้รับความนิยมชมชอบในฐานะที่เป็นศูนย์กลางด้านการฝึกซ้อมกีฬามากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้แก่

- (1) สิงคโปร์
- (2) ไทย
- (3) ฟิลิปปินส์
- (4) มาเลเซีย
- (5) บรูไน
- (6) อินโดนีเซีย
- (7) เวียดนาม
- (8) ลาว และ
- (9) กัมพูชา

ในเอเชียขณะนี้ มี 7 ประเทศที่มีศูนย์เก็บตัวฝึกซ้อมนักกีฬา สิงคโปร์และมาเลเซีย เป็นสองประเทศแรกในอาเซียน ในขณะที่จีน อินเดีย ไต้หวัน ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ กำลังแข่งขันกันพัฒนาข้อค้นพบนี้ จึงสะท้อนกับข้อเท็จจริงด้านพัฒนาการของศูนย์ด้านการฝึกซ้อมกีฬาในอาเซียนสำหรับประเทศไทย กำลังอยู่ในระหว่างการดำเนินการนำศูนย์เก็บตัวฝึกซ้อมและศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬามารวมกันจัดตั้งเป็นศูนย์เก็บตัวฝึกซ้อมแห่งชาติ (National Training Center) ซึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาการกีฬาเป็นอย่างมาก (สกส วรณพงษ์, 21 กรกฎาคม 2558)

8. ประเทศที่เป็นศูนย์กลางด้านเทคโนโลยี

ผลการศึกษาพบว่า ประเทศในอาเซียนที่ได้รับความนิยมชมชอบในฐานะที่เป็นศูนย์กลางด้านเทคโนโลยีมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่

- (1) สิงคโปร์
- (2) ไทย

- (3) มาเลเซีย
- (4) อินโดนีเซีย
- (5) เวียดนาม
- (6) ฟิลิปปินส์
- (7) บรูไน
- (8) กัมพูชา และ
- (9) ลาว

ผลการสำรวจนี้ค่อนข้างจะสอดคล้องกับการจัดอันดับโลก ซึ่งให้สิงคโปร์อยู่ในอันดับที่ 19 เนื่องจากเป็นศูนย์กลางทางด้านเทคโนโลยีของโลกทางภูมิภาคนี้ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ไทย กัมพูชา และเวียดนาม อยู่ในลำดับที่ 33, 46, 57, 58, และ 74 ตามลำดับ (thetoptens.com)

อย่างไรก็ตาม การมี AEC ก็จะช่วยทำให้เกิดการถ่ายทอดทางเทคโนโลยีไปยังประเทศในภูมิภาคนี้ อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น การออกแบบมาตรการที่สนับสนุน เช่น มาตรการปลอดภาษี จึงถือว่ามีความจำเป็นในการยกระดับการพัฒนาทางเทคโนโลยีให้ดีขึ้นได้

9. ประเทศที่เป็นศูนย์กลางด้านการคมนาคมขนส่ง

ผลการศึกษาพบว่า ประเทศในอาเซียนที่ได้รับความนิยมชมชอบในฐานะที่เป็นศูนย์กลางด้านการคมนาคมขนส่งมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่

- (1) สิงคโปร์
- (2) ไทย
- (3) มาเลเซีย
- (4) อินโดนีเซีย
- (5) ฟิลิปปินส์
- (6) เวียดนาม
- (7) กัมพูชา
- (8) บรูไน และ
- (9) ลาว

ข้อค้นพบนี้ สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ว่า สิงคโปร์เป็นประเทศอันดับ 7 ของโลกทางด้านคมนาคมขนส่งทางเรือ ในขณะที่อินโดนีเซีย เวียดนาม และ มาเลเซีย เป็นอันดับที่ 11, 16, และ 20 ตามลำดับ (Pocket World in Figures, 2015: 76)

สำหรับประเทศไทย ได้รับความนิยมชมชอบเป็นลำดับ 2 ทั้งนี้ จากข้อเท็จจริงทางสภาพภูมิศาสตร์ที่ไทยเป็นศูนย์กลางของอาเซียน มีพื้นฐานต่างๆ ที่รองรับการทำธุรกิจที่ค่อนข้างสมบูรณ์ใกล้เคียงสิงคโปร์ ไม่ว่าจะเป็นด้านสนามบินและสายการบินชั้นนำ ท่าเรือ และเครือข่ายการสื่อสาร แต่ยังคงต้องพัฒนาระบบขนส่งมวลชนภายในประเทศให้มีประสิทธิภาพและทั่วถึงให้มากขึ้น

10. ประเทศที่เป็นศูนย์กลางด้านธุรกิจการเกษตร

ผลการศึกษาพบว่า ประเทศในอาเซียนที่ได้รับความนิยมชมชอบในฐานะที่เป็นศูนย์กลางด้านธุรกิจการเกษตรมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่

- (1) ไทย
- (2) เวียดนาม
- (3) ลาว
- (4) กัมพูชา
- (5) มาเลเซีย
- (6) บรูไน
- (7) ฟิลิปปินส์
- (8) สิงคโปร์ และ
- (9) อินโดนีเซีย

ผลการสำรวจสะท้อนความเป็นจริงจากข้อมูลสถิติของโลกในหลายด้าน (Pocket World in Figures, 2015 : 28) กล่าวคือ

1) ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับที่ 12 ของโลกในด้านประเทศที่มีผลผลิตทางการเกษตรมากที่สุด ในขณะที่เวียดนาม และมาเลเซียอยู่ในลำดับที่ 18

2) กัมพูชาและลาวเป็นประเทศที่พึ่งพารายได้จากด้านเกษตรกรรมมากที่สุดในอาเซียน โดยกัมพูชาเป็นลำดับที่ 9 ของโลกที่รายได้ประชาชาติมาจากภาคเกษตรกรรมถึงร้อยละ 35.6 และลาวเป็นลำดับที่ 19 ของโลกโดย ร้อยละ 28 ของรายได้ประชาชาติมาจากภาคเกษตรกรรม

3) สิงคโปร์เป็นประเทศที่อยู่ในอันดับ 1 ของโลกที่พึ่งพารายได้ที่มาจากภาคการเกษตรน้อยที่สุด ดังนั้น จึงสามารถพิจารณาได้ว่า การเป็นศูนย์กลางด้านธุรกิจการเกษตรของประเทศไทยในอาเซียนสามารถเชื่อมโยงทั้งกัมพูชา และลาว ให้นำผลผลิตทางการเกษตรมาแปรรูปและส่งออกผ่านประเทศไทย และสามารถเชื่อมโยงไปยังสิงคโปร์ได้โดยประเทศไทยจะได้ประโยชน์สูงสุดจากธุรกิจการเกษตร

11. ความนิยมชมชอบโดยรวม

เมื่อนำผลการสำรวจความนิยมชมชอบทั้ง 10 ด้านมารวมกัน พบว่า ประเทศที่ได้รับความนิยมโดยรวมมากที่สุด ได้แก่

ลำดับ 1 ประเทศไทย ลำดับรวมของความนิยมชมชอบเทียบเป็นคะแนนได้ 16 (อันดับหนึ่ง 4 ด้าน เทียบได้ 4 คะแนน เมื่อรวมกับอันดับสอง 6 ด้านเทียบได้ 12 คะแนน จึงได้คะแนนรวมเป็น 16)

ลำดับ 2 สิงคโปร์ ลำดับรวมของความนิยมชมชอบเทียบเป็นคะแนนได้ 21 (อันดับหนึ่ง 6 ด้านเทียบได้ 6 คะแนน เมื่อรวมกับอันดับสอง 2 ด้านเทียบได้ 4 คะแนน รวมกับอันดับสาม 1 ด้านเทียบได้ 3 คะแนน และรวมกับอันดับแปด 1 ด้านเทียบได้ 8 คะแนนจึงได้คะแนนรวมเป็น 21)

ลำดับ 3 มาเลเซีย ได้คะแนนรวม 37

ลำดับ 4 มีสามประเทศคือ อินโดนีเซีย เวียดนาม และฟิลิปปินส์ได้คะแนนรวม 55 เท่ากัน

ลำดับ 7 กัมพูชา ได้คะแนนรวม 60

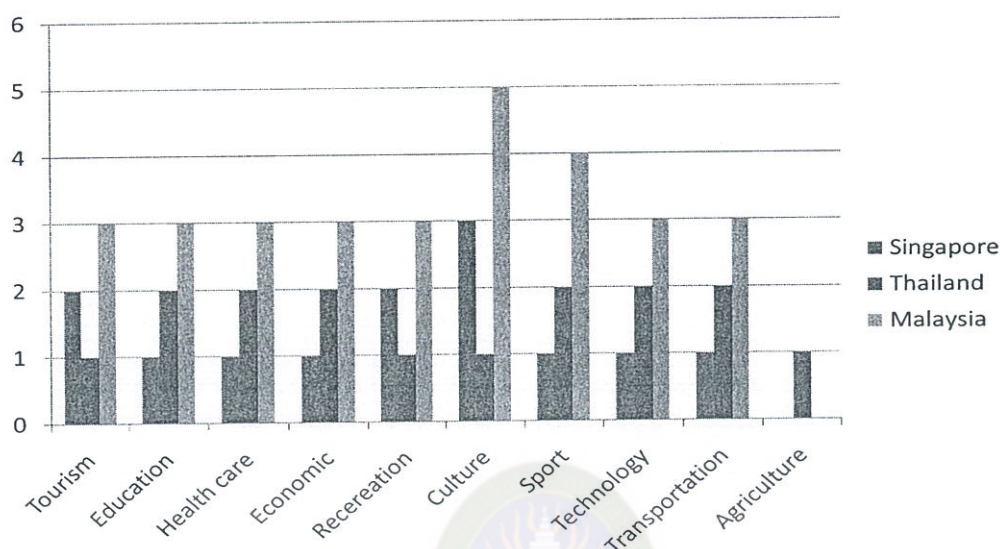
ลำดับ 8 ลาว ได้คะแนนรวม 75

ลำดับ 9 บรูไน ได้คะแนนรวม 76

ตารางที่ 4.2 สรุปความนิยมชมชอบของชาวพม่าด้านต่าง ๆ ที่มีต่อประเทศในอาเซียน 5 อันดับแรก

ความชื่นชอบด้าน	อันดับ 1	อันดับ 2	อันดับ 3	อันดับ 4	อันดับ 5
1. ด้านการท่องเที่ยว	ไทย	สิงคโปร์	มาเลเซีย	กัมพูชา	อินโดนีเซีย
2. ด้านการศึกษา	สิงคโปร์	ไทย	มาเลเซีย	ฟิลิปปินส์	อินโดนีเซีย
3. ด้านสาธารณสุขและโรงพยาบาล	สิงคโปร์	ไทย	มาเลเซีย	ฟิลิปปินส์	อินโดนีเซีย
4. การลงทุนทางเศรษฐกิจ	สิงคโปร์	ไทย	มาเลเซีย	เวียดนาม	อินโดนีเซีย
5. ด้านกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจ	ไทย	สิงคโปร์	กัมพูชา	อินโดนีเซีย	มาเลเซีย
6. ด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม	ไทย	กัมพูชา	สิงคโปร์	ลาว	มาเลเซีย
7. ด้านกีฬา	สิงคโปร์	ไทย	ฟิลิปปินส์	มาเลเซีย	บรูไน
8. ด้านเทคโนโลยี	สิงคโปร์	ไทย	มาเลเซีย	อินโดนีเซีย	เวียดนาม
9. ด้านการขนส่ง	สิงคโปร์	ไทย	มาเลเซีย	อินโดนีเซีย	ฟิลิปปินส์
10. ธุรกิจการเกษตร	ไทย	เวียดนาม	ลาว	กัมพูชา	มาเลเซีย

The Preferences of Myanmar Citizens Concerning AEC Opportunities

ภาพที่ 4.1 การจัดอันดับของ 3 ประเทศแรก (สิงคโปร์ ไทย และมาเลเซีย) ที่ชาวพม่าชื่นชอบจำนวน 10 ด้าน

12. สรุป

ในบทนี้ ได้นำเสนอข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจความนิยมชมชอบของนักธุรกิจชาวพม่าในนครแมนดาเลย์ในด้านต่างๆ รวม 10 ด้าน ที่มีต่อประเทศไทยและประเทศอื่น ๆ ในอาเซียน ข้อค้นพบ สรุปได้ว่า

1. ประเทศไทยได้รับความนิยมชมชอบมากที่สุดใน 4 ด้าน คือ
 - การเป็นจุดหมายปลายทางในด้านการท่องเที่ยว
 - ศูนย์กลางด้านกิจกรรมในการพักผ่อนหย่อนใจ
 - ศูนย์กลางด้านการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม และ
 - ศูนย์กลางด้านธุรกิจการเกษตร
2. ประเทศไทยได้รับความนิยมชมชอบมากเป็นลำดับสอง รองจากประเทศสิงคโปร์ใน 6 ด้าน คือ
 - ศูนย์กลางด้านการศึกษา
 - ศูนย์กลางด้านการดูแลสุขภาพและโรงพยาบาล
 - ศูนย์กลางการลงทุนทางเศรษฐกิจ
 - ศูนย์กลางด้านการฝึกซ้อมกีฬา
 - ศูนย์กลางด้านเทคโนโลยี และ
 - ศูนย์กลางด้านการคมนาคมขนส่ง

ข้อค้นพบตาม 1 และ 2 ข้างต้น จากการวิจัยเอกสารค้นคว้าเปรียบเทียบพบว่า สะท้อนกับข้อเท็จจริงทางด้านสถิติและความนิยม (Pocket World in Figures, 2515 และการสำรวจในระดับโลกอื่น ๆ) และมีเหตุผลรองรับที่น่าเชื่อถือได้

3. เมื่อนำผลการสำรวจความนิยมชมชอบทั้ง 10 ด้านมารวมกันพบว่า ประเทศไทย ได้รับความนิยมชมชอบโดยรวมมากที่สุด ตามมาด้วย สิงคโปร์ ลำดับ 2 มาเลเซีย ลำดับ 3 ส่วนอินโดนีเซีย เวียดนาม และฟิลิปปินส์ ได้ลำดับ 4 ร่วม กัมพูชา ลำดับ 7 ลาว ได้ลำดับ 8 และบรูไนถูกจัดอยู่ในลำดับสุดท้ายคือ ลำดับ 9

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

บทที่ 5 ซึ่งเป็นบทสุดท้ายของรายงานการวิจัยฉบับนี้ แบ่งการเสนอเรื่องออกเป็น 3 ส่วน ในส่วนแรก เป็นการนำเสนอสรุปผลการวิจัย ซึ่งเป็นการตอบคำถามในการวิจัยข้อแรกว่าประเทศใดในอาเซียนที่ได้รับความนิยมมากที่สุดไปถึงประเทศที่ได้รับความนิยมน้อยที่สุดในภาพรวมของการเป็นศูนย์กลางทางด้านต่างๆ รวม 10 ด้าน ในส่วนที่สอง เป็นการนำข้อค้นพบที่ได้จากการตอบคำถามการวิจัยในข้อแรกมาเป็นหลักฐานและแนวทางในการนำเสนอข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในด้านต่างๆ ซึ่งเป็นการตอบคำถามหลักของการวิจัยในข้อที่สอง ส่วนที่สาม ซึ่งเป็นส่วนสุดท้ายของบทนี้จะเป็นการนำเสนอข้อเสนอแนะในการพัฒนาการทำวิจัยในเรื่องนี้ต่อไปในอนาคต

ส่วนที่ 1 สรุปผลการวิจัย

จากคำถามในการวิจัยข้อที่หนึ่งที่ว่า ประชาชนชาวพม่าซึ่งในการวิจัยในครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตไปที่นักธุรกิจชาวพม่าในนครแมนดาเลย์มีความนิยมชมชอบประเทศใดในอาเซียนในอาเซียนมากที่สุดในแต่ละด้านและในภาพรวมทั้งสิ้น 10 ด้าน

ผลการศึกษาพบว่า :

1. ในภาพรวม ประเทศที่ได้รับความนิยมชมชอบมากที่สุดเป็นอันดับแรกได้แก่ ประเทศไทย โดยได้คะแนนรวมลำดับที่ดีที่สุดในจำนวน 10 ด้านอยู่ที่ 16 ลำดับ 2 ได้แก่ สิงคโปร์ ได้คะแนนรวม 21 ลำดับ 3 ได้แก่ มาเลเซีย ได้คะแนนรวม 37 ลำดับ 4 มีคะแนนเท่ากันรวมสามประเทศได้แก่ อินโดนีเซีย เวียดนาม และฟิลิปปินส์ ได้คะแนนรวมเท่ากันที่ 55 ลำดับ 7 ได้แก่ กัมพูชา ได้คะแนนรวม 60 ลำดับ 8 ได้แก่ ลาว ได้คะแนนรวม 75 ลำดับ 9 หรือลำดับสุดท้าย ได้แก่ บรูไน ได้คะแนนรวม 76
2. หากพิจารณาเฉพาะประเทศที่ได้รับความนิยมชมชอบในแต่ละด้านเป็นลำดับที่ 1 ประเทศไทยได้รับความนิยมชมชอบมากที่สุดรวม 4 ด้าน คือ (1) การเป็นจุดหมายปลายทางในการท่องเที่ยว (2) ศูนย์กลางด้านกิจกรรมในการพักผ่อนหย่อนใจ (3) ศูนย์กลางด้านการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม และ (4) ศูนย์กลางด้านธุรกิจการเกษตร
3. ในด้านต่าง ๆ ที่เหลืออีก 6 ด้าน สิงคโปร์ได้รับความนิยมชมชอบมาเป็นลำดับที่ 1 โดยประเทศไทยได้รับความนิยมชมชอบมาเป็นลำดับที่ 2 ด้านต่าง ๆ เหล่านั้น ได้แก่ (1) การเป็นศูนย์กลางทางการศึกษา (2) การดูแลสุขภาพและโรงพยาบาล (3) การลงทุนทางเศรษฐกิจ (4) ศูนย์กลางด้านการฝึกซ้อมกีฬา (5) ด้านเทคโนโลยี และ (6) ด้านการคมนาคมขนส่ง

ส่วนที่สอง ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่ 2 ของรายงานการวิจัยฉบับนี้ มีดังต่อไปนี้

1. เนื่องจากผลการสำรวจพบว่า ประเทศไทย เป็นประเทศที่ได้รับความนิยมชมชอบมากที่สุดในการเป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยว กิจกรรมในการพักผ่อนหย่อนใจ และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ตลอดจนการได้รับความนิยมอย่างมากในด้านการดูแลสุขภาพและโรงพยาบาล ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่ควรจะดำเนินการ คือ

1.1 รักษาความเป็นศูนย์กลางของการท่องเที่ยวเอาไว้ให้ได้ โดยมีนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องโดยบูรณาการเชื่อมโยงสถานที่ท่องเที่ยว เข้ากับกิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจ และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม โดยมีมาตรการที่สำคัญ เช่น

- การอนุรักษ์ฟื้นฟูและรักษาสิ่งแวดล้อมตลอดจนการป้องกันความเสียหายของสถานที่ท่องเที่ยวที่เกิดจากนักท่องเที่ยว โดยให้ภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาสังคมเข้ามามีส่วนร่วมและมีการรณรงค์ให้เกิดความร่วมมือในการปฏิบัติตามกฎหมายอย่างจริงจัง

- ส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้ามาลงทุนในด้านสถานที่และการให้บริการทางกิจกรรมในการพักผ่อนหย่อนใจ และวัฒนธรรมไทย เช่น สวนสนุก โรงแรม สปา การนวดแผนไทย ดนตรีไทยและศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน ผลิตภัณฑ์ไทย อัญมณี อาหารไทย ผลไม้ไทย เป็นต้น

1.2 กำหนดมาตรการป้องกันผลกระทบทางลบที่อาจเกิดขึ้นจากการส่งเสริมการท่องเที่ยวเช่น มาตรการในการรักษาความปลอดภัย มาตรการในการป้องกันการก่อการร้าย มาตรการในการตรวจสอบประวัติอาชญากรต่างชาติและเครือข่ายที่อาจใช้ประโยชน์จากนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวแฝงตัวเข้ามาในประเทศไทย มาตรการในการป้องกันและเฝ้าระวังโรคระบาดที่มาจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ เป็นต้น

1.3 ผลักดันนโยบายการท่องเที่ยวของไทยให้เชื่อมโยงกับการส่งเสริมสุขภาพและโรงพยาบาลที่ประเทศไทยมีความเข้มแข็งและได้รับความนิยมจากชาวต่างประเทศเป็นจำนวนมากมาโดยตลอด จึงควรมีแผนและมาตรการในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและการรักษาพยาบาลเข้าด้วยกัน

2. เนื่องจากการสำรวจพบว่า ประเทศไทยได้รับความนิยมชมชอบมากที่สุดในการเป็นศูนย์กลางด้านธุรกิจการเกษตร อีกทั้งข้อเท็จจริงที่ว่าประเทศไทยมีผลผลิตทางการเกษตรมากเป็นอันดับที่ 12 ของโลก (อ้างแล้วในบทที่สี่) จึงควรผลักดันนโยบายด้านการเป็นศูนย์กลางด้านธุรกิจการเกษตรของประเทศโดยผนึกกำลังความร่วมมือทางยุทธศาสตร์กับเวียดนามและมาเลเซียซึ่งทั้งสองประเทศมีผลผลิตทางการเกษตรเป็นลำดับที่ 18 ของโลก (อ้างแล้วในบทที่สี่) เข้าด้วยกันอีกทั้งประเทศไทยควรเชื่อมโยงให้กำพูชาและลาวนำผลผลิตทางการเกษตรมาแปรรูปและส่งออกผ่านประเทศไทยและสามารถเชื่อมโยงไปยังสิงคโปร์เพื่อการส่งออกและการคมนาคมขนส่งได้โดยประเทศไทยจะได้รับผลประโยชน์อย่างมากจากธุรกิจการเกษตร

การดำเนินการในข้อนี้ หากประสบความสำเร็จก็จะถือว่าเป็นความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรมของนโยบายความร่วมมือทางเศรษฐกิจในกลุ่มประเทศอาเซียนอีกด้วย

3. เนื่องจากการสำรวจยังพบว่า ประเทศไทยได้รับความนิยมนิยมชมชอบมากเป็นลำดับที่ 2 ในด้านการศึกษา เทคโนโลยี การเป็นศูนย์กลางในการฝึกซ้อมด้านการกีฬา และการลงทุนทางเศรษฐกิจ และข้อเท็จจริงเชิงประจักษ์ได้ยืนยันยืนยันความเจริญทางด้านต่างๆ ข้างต้นของประเทศไทย (อ้างอิงแล้วในบทที่ 4) ดังนั้น ประเทศไทยโดยรัฐบาล ภาคเอกชน จึงควรร่วมกันในการพัฒนานโยบายเฉพาะด้าน ซึ่งได้แก่นโยบายอุดมศึกษาต่างประเทศ นโยบายสถานศึกษานานาชาติ นโยบายความร่วมมือกับประเทศในอาเซียนในการถ่ายทอดความเจริญทางเทคโนโลยี นโยบายการจัดตั้งศูนย์ฝึกซ้อมกีฬาระดับชาติ และนโยบายการส่งเสริมการลงทุน นโยบายพัฒนาการเป็นศูนย์กลางด้านการคมนาคมขนส่งควบคู่ไปกับการพัฒนาระบบการขนส่งมวลชนในประเทศและโลจิสติกส์ เพื่อเป็นพื้นฐานเชื่อมโยงไปสู่เงื่อนไขความสำเร็จในการนำไปสู่การปฏิบัติของนโยบายการพัฒนาในด้านต่าง ๆ

ส่วนที่สาม ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไปในอนาคต

รายงานการวิจัยนี้ ถือเป็นพื้นฐานที่สามารถในการนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนานโยบายในด้านต่างๆ รวม 10 ด้านดังที่ได้ระบุและได้เสนอแนะไว้แล้ว อย่างไรก็ตามรายงานการวิจัยนี้ยังมีข้อจำกัดเนื่องจากการเป็นการสำรวจเบื้องต้นและมีขอบเขตอยู่ที่นักธุรกิจชาวพม่าในนครแมนดเลย์เท่านั้น จึงควรที่จะมีการวิจัยสำรวจอย่างเป็นระยะๆ ทุกปี และขยายขอบเขตของประชากรที่ใช้ในการศึกษาให้มากขึ้น และขยายการสำรวจไปยังประชาชนประเทศในอาเซียนด้วยว่า มีความนิยมนิยมชมชอบที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร รวมตลอดไปถึงการสำรวจตามคำถามการวิจัยนี้ ขยายไปถึงประชาชนในประเทศสำคัญที่ร่วมมือทางเศรษฐกิจและสังคมกับประเทศไทยในวงกว้างอย่างต่อเนื่องต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, กระทรวงพาณิชย์. (2558). ASEAN Economic Community : AEC ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. กรุงเทพฯ : คัลเลอร์ไอเดีย จำกัด.
- ธีระ สุขเปี่ยม. (2558). “สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา” ในสำนักงานราชบัณฑิตยสภา, สารานุกรมประวัติศาสตร์ประเทศไทยเพื่อนบ้านในอาเซียน. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.
- ประภัศร์ เทพชาตรี. (2557, พฤษภาคม 15). บทความไทยกับการเป็นศูนย์กลางของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. ไทยโพสต์.
- สุรินทร์ พิศสุวรรณ. 2555. อาเซียน รู้ว่าได้เปรียบแน่. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อมรินทร์.
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2558). สารานุกรมประวัติศาสตร์ประเทศไทยเพื่อนบ้านในอาเซียน. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559). สมรรถนะการศึกษาไทยในเวทีสากล พ.ศ. 2558 (IMD2015). กรุงเทพฯ: พรักหวานกราฟฟิค จำกัด.
- Aung-Thwin, Michael & Aung-Thwin, Maitraii. (2012). Myanmar since the Ancient Times: Traditions and Transformations. London : Reaction Books.
- Burgess, Andrea, et.al (2015). Pocket World in Figures, 2015 edition. London : Profile Books.
- Myint-U, Thant. (2007). The River of Lost Footprints : A Personal History of Burma. New York : Faber and Faber.
- Ricklefs, M.C., et.al (2010). A New History of Southeast Asia. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Sarma, Mrinmoy K.(2000). “Towards Positioning a Tourist Destination : a Study of North East India.” ASEAN Journal on Hospitality and Tourism, Vol. 2 : 104-117.
- Thein, Myat. (2004). Economic Development of Myanmar.Singapore: Institute of Southeast Asian Studies.
- Yates, Michael. (2009). “Marketing the Southeast Asia Destination Brand.” USAID Paper.

กระทรวงการต่างประเทศ. (2559). สืบค้นเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2559

สกล วรรณพงษ์. (2558, กรกฎาคม 21) การพัฒนาศูนย์เก็บตัวฝึกซ้อมแห่งชาติ. เอกสาร
ประชาสัมพันธ์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย.

ศูนย์ข้อมูลความรู้ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. (2558). <http://www.thai-aec.com>

BAV Consulting and The Wharton School of the University of Pennsylvania. The 2016
Best Countries Rankings. สืบค้นเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2559. searched from
www.google.com

Deidre McPhillips. (2016, January 20) US News and World Reports.

Henderson, Andrew. (2014). "The Five Best Countries for Medical Tourism and
Overseas Healthcare" สืบค้นเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2557. จาก
www.nomadcapitalist.com

www.goodcountry.org สืบค้นเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2559. เรื่อง การจัดอันดับโลกของประเทศที่มี
วัฒนธรรมที่มีผลต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์มากที่สุด.

www.abroad.com สืบค้นเมื่อ 29 กรกฎาคม 2559.

www.thetoptens.com สืบค้นเมื่อ 29 กรกฎาคม 2559.

<https://en.wikipedia.org> สืบค้นเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2559

<http://www.mfa.go.th/asean/th/other/2361>

ภาคผนวก
แบบสอบถามการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

QUESTIONNAIRE

A Research Project on the Preferences of Myanmar Citizens Concerning AEC Opportunities.

Instruction : Please mark ✓ in the box or fill in the blanks according to your opinions

1. Your gender

1. Male

2. Female

2. Your occupation _____.

3. Your age

1. 18-30 years

2. 31-45 years

3. 46-60 years

4. More than 60 years

4. Rank the countries listed below in the order that you consider suitable for tourism destination. The country considered the most suitable should be ranked 1, the next 2, and so on.

_____ Brunei

_____ Cambodia

_____ Indonesia

_____ Laos

_____ Malaysia

_____ Philippines

_____ Singapore

_____ Thailand

_____ Vietnam

5. Rank the countries listed below in the order that you consider suitable for education hub.

The country considered the most suitable should be ranked 1, the next 2, and so on.

_____ Brunei

_____ Cambodia

_____ Indonesia

_____ Laos

_____ Malaysia

_____ Philippines

_____ Singapore

_____ Thailand

_____ Vietnam

6. Rank the countries listed below in the order that you consider suitable for health care and hospital hub. The country considered the most suitable should be ranked 1, the next 2, and so on.

- _____ Brunei
- _____ Cambodia
- _____ Indonesia
- _____ Laos
- _____ Malaysia
- _____ Philippines
- _____ Singapore
- _____ Thailand
- _____ Vietnam

7. Rank the countries listed below in the order that you consider suitable for economic investment. The country considered the most suitable should be ranked 1, the next 2, and so on.

- _____ Brunei
- _____ Cambodia
- _____ Indonesia
- _____ Laos
- _____ Malaysia
- _____ Philippines
- _____ Singapore
- _____ Thailand
- _____ Vietnam

8. Rank the countries listed below in the order that you consider suitable for recreation. The country considered the most suitable should be ranked 1, the next 2, and so on.

- _____ Brunei
- _____ Cambodia
- _____ Indonesia
- _____ Laos
- _____ Malaysia
- _____ Philippines
- _____ Singapore
- _____ Thailand
- _____ Vietnam

9. Rank the countries listed below in the order that you consider suitable for cultural exchange.
The country considered the most suitable should be ranked 1, the next 2, and so on.

- _____ Brunei
- _____ Cambodia
- _____ Indonesia
- _____ Laos
- _____ Malaysia
- _____ Philippines
- _____ Singapore
- _____ Thailand
- _____ Vietnam

10. Rank the countries listed below in the order that you consider suitable for sports training hub.
The country considered the most suitable should be ranked 1, the next 2, and so on.

- _____ Brunei
- _____ Cambodia
- _____ Indonesia
- _____ Laos
- _____ Malaysia
- _____ Philippines
- _____ Singapore
- _____ Thailand
- _____ Vietnam

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

11. Rank the countries listed below in the order that you consider suitable for technological development. The country considered the most suitable should be ranked 1, the next 2, and so on.

- _____ Brunei
- _____ Cambodia
- _____ Indonesia
- _____ Laos
- _____ Malaysia
- _____ Philippines
- _____ Singapore
- _____ Thailand
- _____ Vietnam

12. Rank the countries listed below in the order that you consider suitable for transportation. The country considered the most suitable should be ranked 1, the next 2, and so on.

- _____ Brunei
- _____ Cambodia
- _____ Indonesia
- _____ Laos
- _____ Malaysia
- _____ Philippines
- _____ Singapore
- _____ Thailand
- _____ Vietnam

13. Rank the countries listed below in the order that you consider suitable for agriculture business. The country considered the most suitable should be ranked 1, the next 2, and so on.

- _____ Brunei
- _____ Cambodia
- _____ Indonesia
- _____ Laos
- _____ Malaysia
- _____ Philippines
- _____ Singapore
- _____ Thailand
- _____ Vietnam

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธินี อัดถากร
ตำแหน่ง : อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
หน่วยงานที่สังกัด : หลักสูตรสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้ : บ้านเลขที่ 227/149 หมู่บ้านวิลล่านารา ตำบลตลาด อำเภอเมือง
จังหวัดมหาสารคาม 44000
เบอร์มือถือ : 098-2895636
อีเมลล์ : Suthineeatt@hotmail.com

ประวัติการศึกษา :

ปีที่จบการศึกษา	ระดับการศึกษา	วุฒิการศึกษา	สาขา	ชื่อสถาบันการศึกษา
2556	ปริญญาเอก	ร.ป.ด.	รัฐประศาสนศาสตร์	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
2547	ปริญญาโท	ร.ป.ม.	รัฐประศาสนศาสตร์	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
2557	ปริญญาตรี	ร.บ.	บริหารรัฐกิจ	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2542	ปริญญาตรี	พย.บ.	พยาบาลศาสตร์	มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ผลงานวิจัย :

สุธินี อัดถากร. (2556). Factors Affecting Human Resource Development of Rajabhat University Lecturers in the North-East Region of Thailand. Proceeding (Oral Presentation) ในงานประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ICSSS 2013 วันที่ 18 กรกฎาคม 2556 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

สุธินี อัดถากร. (2554). การดำเนินงานและกระบวนการดำเนินงานทอผ้าไหม บ้านห้วยหลิมจังหวัดร้อยเอ็ด. วารสารครุศาสตร์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 (14) มกราคม – มิถุนายน 2554. หน้า 229-242. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ปรีชญาณ์ นักพ่อน, สุธินี อัดถากร และคณะ. (2556). โครงการประเมินการดำเนินงานแก้ไขปัญหายาเสพติดตามยุทธศาสตร์พลังแผ่นดินเอาชนะยาเสพติด ปี 2556 ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจาก สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ปปส.)

เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นาวิน, สุธินี อัดถากร และคณะ. (2556). โครงการประเมินการดำเนินงานตามโครงการชุมชนอุ่นใจได้ลูกหลายกลับคืน ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ปปส.)